

Millicent
KARADIZI

KARADIZI

ÖPME ÖLDÜRÜRSÜN

Denny
Spade

ÖPME ÖLDÜRÜRSÜN

Denny Spade

MİLLİYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI

KARA DİZİ

•

Yayın hakkı (Copyright) : Milliyet Yayın Ltd. Şti.

•

Birinci baskı: Temmuz 1971

•

Kapak: BEDRİ

**Bu kitap GÜL Matbaasında dizilmiş
MİLLİYET Tesislerinde basılmıştır.**

DENNY SPADE

ÖPME ÖLDÜRÜRSÜN

Türkçesi:
Selim TURAN

**MİLLİYET
YAYINLARI**

BİRİNCİ BÖLÜM

MAX'IN barında oturmuş, her zamanki gibi kafayı çekip derdime yanıyorum. Üç bardak viskiyi çoktan bitirdim, dördüncüyü yudumluyorum Pena halde efkârlıyım New York'un berbat sıcağı, direncimi sifira indirmiş Terden gömleğim sırtıma yapışmış... Acı acı düşünürken barın kapısı açılıyor; içeriye nefis bir sarışının girdiğini farkediyorum

Ender rastlanır yosmalardan bu... İpek gibi yumuşacık, sarı saçları omzuna dökülüyor Elbisesi nefis; göğüslerini fazlasıyla ortaya çıkarıyor; ayrıca yürürken eteğinin yırtmacından baldırları görülüyor. Kısacası doksanlık ihtiyaçları bile baştan çıkaracak cinsten bir kadın.

Salonu şöylece bir gözden geçirdikten sonra soluk kesen bir yürüyüşle bana doğru geliyor. Daha şaşkınlığım geçmeden başucumda belirip soruyor:

— Birini mi bekliyorsunuz?

İşlerin iyi gittiğini görünce kafamı toplayıp cevabı yapıştırıyorum:

— On saniye öncesine kadar beklemiyordum!

Hiç bir şey söylemeden çantasını açıyor; çıkardığı muazzam bir banknot destesini bana uzatarak:

— Bunu alın ve benimle beraber gelin, diyor.

Elimdeki paralara bakarak:

— Bakıyorum boş lâfla vakit kaybetmiyorsunuz, diyorum. Tabii bir yandan da tabureden aşağı kayıp ona adım uydurmayı ihmal etmiyorum.

Barın önünde son model, kocaman bir Cadillac duruyor. Her insanın sahip olabileceği arabalardan değil...

— Bahse girerim ki sizin bu araba...

Cevap vermek zahmetine katlanmadan kaldırımı geçip arabanın önünde duruyor; kapıyı açmamı bekliyor. Adımlarımı ağırlaştırarak:

— Hadi, hadi güzelim, diyorum. Kasılma boş yere, çocuk değiliz ya!

Dönüp bana «Sana bayılıyorum» ya da «Allah canını alsın» anlamına gelebilecek bir bakış fırlatıyor ve emir verir gibi bir tavırla:

— Söylemeyi unuttum, diyor Bu gece sadece size söylenenleri yapacaksınız. Anlaşıldı mı?

Cebimdeki paralan okşayarak:

— Anlaştık güzeim, diye cevap verip kapıyı açıyorum. Yosma arabaya yerleşirken eteğinin yırtmacından görülen manzara yine başımı döndürüyor. Güçbelâ kendimi toplayıp direksiyona geçiyorum. Böyle bir arabayı kullanmak da zevkli oluyor hani... Arabayı hareket ettirirken dikiz aynasından, arkada, bir moda dergisinden fırlamışçasma fiyakalı fiyakalı oturan yosmaya bir göz atıyorum:

— Hanımefendi nereye gitmek istiyorlar?

Yüzüme bakmak zahmetine katlanmadan:

— Staten Island feribotuna, diyor. Elinizi çabuk tutun.

Direksiyona yapışıp gaza abanıyorum. Bir kadının bu saatte Staten Island'da ne işi olabilir ki...

Konuşma fırsatı yaratmak için:

— Gezinti için biraz geç bir saat değil mi? diye soruyorum.

— Sesinizi kesin de yola bakın.

Sertliğin de bu kadarı fazla canım. İçerlemeye başlıyorum Bir şeyler yapıp intikam almam lâzım. Kendi kendime, bu ne idüğü belirsiz macera bitmeden önce şu yosmayla birkaç tatlı saat geçirmeye karar veriyorum. Hıncımı başka türlü almama imkân yok.

Dikkatimi yola verip sürati artırıyorum. On dakika geçmeden 3 numaralı rıhtıma girip antrepolar boyunca ilerlemeye başlıyoruz. Uzaktan, kalın sisin ardından feribotun düdüğü duyuluyor. Nehir polisleri motordan motora seslenerek yarenlik ediyorlar.

— Şimdi ne yapıyoruz, diye soruyorum. Öne doğru eğiliyor. Sinirli bir hali var. O güzel dudakları kısılmış, buğulu gözlerle rıhtımı seyrediyor.

— Biraz bekleyin, diye fısıldıyor. Az sonra gidip birisini alacaksınız.

Doğrusu biraz daha konuşturmak hoşuma gider:

— Tanışıyor muyuz? diye soruyorum.

Bu yosma da hiç şakadan anlamıyor canım. Asık bir suratla:

— Onı alıp buraya getireceksiniz, diyor, O kadar. Sonra hemen ekliyor:

— Dikkatli olun. yolunuzu kesebilirler!... İşler kızışıyor demek Bir an itiraz etmeyi, bir şeyler sormayı düşünüyorum Sonra boş veriyorum Öyle ya, bütün gece önümde viski bardağı, Max'ın barında pinekleyecekken yanımda kamelya kokulu bir yosmayla, kız gibi bir Cadillac'a kurulmuşum. Üstelik cebim de para dolu Allaktan belâmı mı isteyeceğim başka '«Bekleyelim bakalım» diye düşünüyorum Öyle ya, gezinti daha yeni başlıyor.

— Belki ihtiyacınız olur

Elime sert bir şey sıkıştırıyor Küçük, kullanışlı bir Lüger... Oyunağı cebime indirince kendimi daha cesaretli hissediyorum.

İlk olarak arkadaşça bir sesle:

— Artık donandınız sayılır, diyor.

Bir an aynada gözlerimiz karşılaşıyor. O zaman yosmanın bana silahı gerçekten kullanırmak niyetinde olduğunu anlıyorum. Tabii gerekirse...

Tam biraz düşünmeye niyetlenirken feribot sisten kurtulup iskeleye yaklaşıyor. Karşılacağım adam gelmek üzere. Sarışın, soru sormama fırsat bırakmadan:

Gri bir perdesüsü var ve çanta taşıyor, diyor. Hemen alıp getirin. Arabaya sokar sokmaz, gaza basıp son süratle ileri. Anlaşıldı mı?

Gözlerinin içine bakarak:

— Hem de nasıl, diyorum. Bir pislik olup herifi indirmelerinden korkuyorsunuz. Bunun için tuttunuz beni Tabanca da gerekirse saldırımı durdurmam için kullanılacak...

Bir şeyler söylemesini bekliyorum. Ağzını açmadan gözlerimin içine bakıyor. İnsan böyle bir yosmanın karşısında hareketlerini şaşırıyor doğrusu. Bu sefer derdimi dosdoğru anlatmaya karar veriyorum. Güzelliğiyle ağzımı kilitleyeceğini sanıyorsa, yanılıyor.

Bu konuda bazı açıklamalar yapması lâzım bana!

— Beni nasıl bir olayın beklediğini söylemeniz olmaz mı yani?

Cevap vermezse yüzüstü bırakırım onu... Gerçi altın içinde yüzmüyorum ama, Max'ın barında oturup dertlenmeyi, cebimde binlerce dolarla mideme bir kurşun yemeye tercih ederim her zaruan.

Hem ille de ölmem gerekiyorsa bunun sebebini bilmek hakkım değil midir? Mavi gözlerine hayran hayran bakarak cevap bekliyorum.

— Korkuyor musun

— Sanır mısınız?

Sarı başını sallayarak:

— Hayır, diyor. Tehlikeyi görünce kilotunuzu kirleteceğinizi düşünseydim buraya getirmezdiniz.

Hiç olmazsa bir nokta aydınlanıyor. Sarışın beni önceden tanıyordu muhakkak. Bar'a herhangi bir serseriye değil, beni aramak için girmişti!

— Öyleyse güzelim, diyorum. Bana şu konuyu açıkla biraz. Eğer beynim dağılacaksa, sebebini bileyim hiç olmazsa.

Bana doğru eğilerek:

— Beyninizin falan dağılacağı yok, diyor.

Kokusu başımı döndürüyor. Vücutundan fişkırان hayvanı bir istek dalgası elimi, ayağımı bağlıyor âdeta Birden ellerinin kafamı kavradığını, parmaklarının saçlarımda dolaştığını, başımın arkaya devrildiğini ve yakıcı dudaklarının ağzıma yapıştığını, dişlerinin dudaklarıma battığını hissediyorum... Başım dönmeye, kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Hayatımda tadını alamadığım kadar şahane bir öpüş bu. Ona sarılmak, bana bu kadar yakm olan bu nefis vücudu kucaklamak için kolumu kaldırırken birden çekilip beni nefes nefese bırakıyor; dudaklarında hayatımda görmediğim bir vaat gülümsemesi var:

— Daha sonra, diye fısıldıyor.

Terli ellerimle cebimdeki Lüger'i yokluyorum. «Daha sonra» ha! Eğer terbiyem uygun olsaydı, ona bir kadının insana böyle şeyler yaptıktan sonra işi sonraya bırakamayacağını öğretilirdim. Ne yaparsın ki yosma elimi, ayağımı bağlamış. Bu kadar arzu duymamıştım hayatımda. Emirleri veren o olduğuna göre ,beklemenin yerinde olacağını düşünüyorum. Öyle olsun güzelim, mademki 'daha sonra' diyorsun, pekâlâ. Daha sonra ama, o sefer elimden kurtulamayacaksın.

— İşte, diye seslendiğini duyuyorum.

Düşüncelerimden ayrılıp rıhtımı gözden geçirmeye başlıyorum. Feribot, yolcularımı boşaltıyor.

Adada oturan ve sabah erkenden şehirde işi olan bir dolu adam, 'mesai' den dönen pis kadınlar, ya da dostlarımı eve götüren gemiciler, daha bir sürü insan... Gri perdesüyü seçmeye çalışıyorum Ortalarda yok.

Bu arada rıhtımda kol gezen polis gözüme çarpıyor. İşler fena. Bizi mimlemiştir garanti. Zaten böyle bir arabayı farketmemek için kör olmalı. Biraz sonra gelip burada ne yaptığımızı soracak. Cevap verebilmek gerek. Kızın gözünü açmak için:

— Şu aynasız işimize burnunu sokacak galiba, diyorum.

Kılı bile kıpırdamıyor:

— Aldırmayın o kuş beyinlilere, diyor.

Benim de başka bir istediğim yok. Yine de bir türlü düşüncelerimi polisten ayıramıyorum. Cebimdeki tabanca için nasıl bir maval okuyabilirim ona?

Burnunu cama yapıştırmış, dışarıyı dikizliyor bizim yosma. Sonra:

— İşte, diye tekrarlıyor. Adı, Duraglan.

Gri perdesülüyü görüyorum. Kapıyı açmamla son süratle o yöne atılmam bir oluyor. Bizim herifin hastalıklı bir hali var. Yakasını kaldırıp şapkasını kulaklarına kadar geçirmiş. Hollywood filmlerindeki federal polis tiplerine benzemeye çalışıyor olmalı. Koluna yapışıp alçak sesle:

— Benimle birlikte gelin, diyorum.

Kapana kısılmış bir tavşan gibi bakıyor yüzüme. Ödü patlıyor.

— Kimsiniz, diyor. O değilsiniz...

Göz ucuyla polisi süzerek susmasını işaret ediyorum. Konuşmamız uzarsa aynasız meraklanabilir. Kolundan çekiyorum, hiç de gelmeye istekli görünmüyor.

— Dinleyin, diyorum. Şu arabaya girelim, o zaman anlatırım... Sizi tanıyan bir sarışınla beraberim. Nasıl, işinize geliyor mu?

Birden sakinleşerek benden önce arabaya koşup, arkaya biniyor. O yosma oradayken herif benim yanıma oturacak değil ya! Biraz sonra bu masum düşüncenin zararını görmekte gecikmiyorum, Kapıyı açmak için elimi uzattığımda böğrüme sert bir şeyin dayandığını hissediyorum. Bir ses:

— Bir dakika, diye sesleniyor.

— Ağır ol, diyorum. Şurada bir polis var. Pek iyiliğini istemiyordur senin herhalde Karanlıkta sarışının yüzünü görüyorum Bir hareket yapmamı bekliyor Kahraman değilim ama bir şeyler yapmam gerektiğini anlıyorum. Hemen yana sıçrayarak geri dönüyorum. Tabancaya yapıştığım anda bir kurşun elimin derisini yalıyor.

— İt oğlu it, diye bağırarak suratına bir yumruk indiriyorum. O yere yığılırken bir de bakıyorum ki yanında iki kişi daha bitmiş... Vakit kaybetmeden arabaya atlayıp gaza basıyorum Yaklaştıklarını görmemle tabancamı çekip üç el ateş etmem bir oluyor Öndeki yanağına bir kurşun yiyip yere çökerken, ikincisi tabanları yağlıyor Direksiyona yapışıp virajı iki tekerlek üzerinde dönüyorum Ciğerlerinin bütün kuvvetiyle düdüğü öttüren polisten açık geçmek için kaldırırma çıktığımda sol çamurluk bir yangın musluğunu sıyrıyor. Son hızla giderken sarışına dönerek:

— Saklanacak bir yer bulsanız iyi olacak, diyor. Muhakkak alarm vermişlerdir...

Bir saniye bile tereddüt etmeden:

— Central Park'a çekin, diyor.

— Hay hay! Severim çabuk karar veren insanları.

Tam yolla Madison Avenü'e'yü takip ediyoruz. Çok geçmeden Broadway'in ışıkları beliriyor. En sonunda şehrin en civcivli yerine giriyoruz. Elimin üstü kanıyor. Parmaklarımın herifin çenesine inen yeri de kopmuş gibi. İt oğlu itin çelik gibi çenesi varmış.

Arkadan dolaşarak Lexington sokağına da kapısı olan kocaman yeraltı garajlarından birine dalıyorum. Mavi tulumlu işçiler bağırarak peşimizden koşuyorlar. Garajı kestirme olarak kullanmam hoşlarına gitmemiş olmalı. Bense ezik bir çamurlukla ne kadar az ortalıkta dolaşsak o kadar iyi olacağı kanaatindeyim. Tam parkın girişine çıkıyoruz. Rastlantının bu kadarı az bulunur... Sanki bilerek yapmışım gibi. Arkamdan kızım:

— İyi iş, dediğini duyuyorum.

Cevap vermiyorum. Süksemi bozmaya ne lüzum var? Parka girip biraz ilerledikten sonra:

— Şimdi ne yapıyoruz? diye soruyorum.

Sarışın, adamla alçak sesle konuşmasına ara vererek:

— Yolun kenarında durun, diyor. Onu buraya bırakacağız.

Bu da anıma acayip herif yahu! Önce gidip almak için uğraşmıştık, şimdi de bırakmak için... Neyse. Tartışmanın sırası değil. Bana ne. Arabayı durduruyorum. İki de inince herifin çantasını bırakmış olduğunu fark ediyorum. Ay ışığında yosmanın gülümsediğini görüyorum. Herife doğru eğilip onu öpüyor. Birden ay ışığında bir rövelver namlusu parlıyor ve bir patlama işitiliyor. Herif ensesinde bir delikle, hareketsiz, yere seriliyor. Kız hiç birşey olmamış gibi arabaya atlayarak:

— İleri, diyor. Bu arabayı bir tarafa bırakıp başkasını bulmamız lâzım.

Dikiz aynasından bakıyorum, yüzünde en ufak bir heyecan belirtisi yok.

— Affedersiniz, diyorum. Ben burada inmek niyetindeyim.

Beni tutmak ister gibi koluma yapışıyor. O anda gitmekten vazgeçiyorum. Böyle bir kadını daha yakından tanımaya değer.

— Gitmeyin, diyor. Size ihtiyacım var.

İşte bu güzel! Onun bana olan ihtiyacı, benim mideme bir kurşun yemek ihtiyacımdan fazla değil. Tam bu fikrimi söylemeye hazırlanırken bir ayak sesi duyuyorum. Ne oluyor diye bakmak için oturduğum yerde dönerken şakağıma ağır bir darbe iniyor. Bayılmadan önce adamın gözlerini görecektik kadar vakit buluyorum. Kalın çerçeveli gözlüklerin arkasında bir çift koyu renk göz...

İKİNCİ BÖLÜM

İNSAN baygınken ne kadar zaman geçtiğini nasıl anlayabilir? Kendime geldiğimde bu sorunun karşılığını arıyorum bir süre. Kafatasımın içinde milyonlarca karınca gezinir gibi sanki. Küçük bir

hareket yapınca, karıncalar tabanı iğneli pabuçlarla beynimin içinde dolaşmaya başlıyorlar. Dayanılır şey değil. Katlanılamayacak kadar berbat bir baş ağrısı bu. Acıdan midem ağzıma geliyor. Bir an yeniden bayılacağımı sanıyorum; bütün irademle. ayağa kalkmak için mücadele ediyorum.

Derin bir nefes alıp olduğum yerde doğrularak oturuyorum. Birden dünya başıma yıkılır gibi oluyor, toprak büyük bir hızla suratıma yaklaşıyor. Bir yere tutunmak için elimi uzatırken sert bir nesnenin üzerine düşüyorum.

Birden acayip bir his doğuyor içimde, kafamın berraklaştığını farkediyorum. Parmaklarımla üzerine düştüğüm şeyi yokluyorum: Bu, bir insan yüzü, hem de soğuk bir insan yüzü. Bin güçlkle biraz dönebiliyorum.

Bir an ortaya çıkararak bu güzel sahneyi görmeme imkân veren ay, tekrar bir bulutun arkasında kayboluyor. Yeniden zifiri karanlıktayım. Cesedin yanibaşmda uzanmak hiç mi hiç hoşuma gitmiyor. Tam anlamıyla kendime gelmiş sayılmam ama, bu kadarını düşünebiliyorum hiç olmazsa.

Biraz kıvılcıktanmaya çalışıyorum. Elim sert bir şeye değişiyor. Cesetle benim aramda duran Lüger bu. Ne de güzel düşünmüşler her şeyi! Böyle at gibi vücudum olmasaydı tasarladıkları gibi yürüyecekti her iş. Sanırım istediklerinden biraz erken uyandım. Hoş, bu hiç birşeyi düzeltecek değil ya! Cinayeti bir sersemin üzerine yükleyecek şekilde hazırlamışlar her şeyi. O sersem de benim tabii!

Öyle ya! Feribotu karşılayan, herifi arabaya bindiren ben değil miyim? Hatta herifi arabaya bindirmek için itip kakan, araya girenlere ateş eden yine benim. Bunlardan bir sonuç çıkarmak için fazla zekî olmak gerekmiyor.

Beni baygın bıraktıktan sonra, sarışın yosmanın ilk işi polise bazı haberler ulaştırmak olmuştur mutlaka. Ya telefon etmiş, ya da birisine ettirerek Central Park'ta bir ceset bulunduğunu bildirmişti. Bundan kolay ne olabilir? Hatta, eğer çok aptal değilse, benim nasıl birisi olduğumu da bildirmiş ve üzerine saldırdığımı, başıma birşeyle vurarak beni bayılttığını da eklemiştir.

Düşündükçe daha fazla aklım yatıyor işlerin böyle cereyan ettiğine. Ben de onların yerinde olsaydım başka türlü hareket etmezdim. Hem canım, başıma bu işleri açanlar hiç de acemiye benzemiyorlar. Ayvayı yedik demektir!

Bayılmamak için müthiş çaba harcıyorum Biraz hareket etmem; her ne pahasına olursa olsun cesetten uzaklaşmam lâzım.

Saatime bakıyorum; camı kırılmış. Düşerken olmuş herhalde. Belki de bizim baba dostları kırmışlardır. Öyle ya, saatin duruşu Duraglan'ın öldürüldüğü vakti gösterir; tabancada da parmak izlerim var. Doğrusu ya temiz iş yapmışlar. Düşünmedik nokta bırakmamışlar.

Saati düşünecek vaktim yok. Buradan uzaklaşmam gerekiyor. Beynimin zonklamasına bakılırsa, büyük ihtimalle fazla uzağa gidmeden yere serilmişim; öyleyse burada da kalabilirim. Cesedin yanibaşında olmamla beş metre ilersinde olmam ne farkeder ki? Zahmetime değmez.

Evet ama, kendimi enselettirip, bu namussuzların arkamdan güleceklerini düşünmek deli ediyor beni. Sonra o sarışını da görmek istiyorum bir kere daha. Beni sakın hayatımdan alıp başıma bu belâları sardıran kadını... Kılı kırkırdamadan adam öldürebilen; elleri boynumda, mavi gözlerini gözlerime dikerek «Daha sonra» diyen kadını. Hâlâ ağzımda dudaklarının tadını, karanlık gecenin içinde vücudunun kokusunu duyar gibi oluyorum. Allahım, ne kadın!

Lügeri cebime kaydırıyor; yerde yuvarlanarak cesetten uzaklaşmaya çalışıyorum. Çimenlerde henüz çiğın ıslaklığı var... Yuvarlanmaya devam ederek parkın ortasındaki yoldan uzaklaşmaya gayret ediyorum. Yolda zaman zaman devriyelerin gezdiğini biliyorum. Eğer ceset bulunmadan önce ağaçlar ve çiçekler arasında sürünerek esas girişe kadar gidebilirim, bir kurtulma şansım var demektir. Çok ufak bir şans ya, neyse!

Dizlerim üzerine kalkıyor; doğrulmak için bir ağaca tutunuyorum. Yine gözlerim kararıyor, etrafımda her şey dönmeye başlıyor. Elimi alnıma götürünce bir ıslaklık hissediyorum. Alnım yarılmış, kan akıyor; üstelik kafamda kaz yumurtası kadar bir de kocaman şiş var. Bu suratla insan içine karışmam imkânsız. Bu namussuzlar bayağı temiz iş yapmışlar diye düşünüyorum bir kere daha. Evet ama, niye? Durup durup bu soruyu soruyorum kendi kendime: Neden?

Duraglan'ın çantasında yosmayı bu kadar çekecek ne vardı? Onu ortadan kaldırmalarını gerektiren birşey mutlaka! Tehlikeli birşey mi biliyordu bu herif? Onunla bu تنها yere gelecek kadar itimadı vardı demek yosmaya! Böyle bir oyuna geleceği aklının köşesinden bile geçmiyordu herhalde herifin. Ya ben? Beni ne diye karıştırdılar bu pis işe?...

Parktan çıkmayı becerebilirim, işler yoluna girdi demektir. 43'üncü sokakta bir yerim var.. Bir haftalık kira borçluyum ama, ev sahibim İrlandalı kadın anlattığım hikâyelere bayıldığı için daha kapıyı göstermedi bana.

Kapağı bir atabilsem oraya! Dinlenir, kafamı sarabilir, rahat ederim. Ama oraya varabilmek için büyük bir çaba harcamam gerekecek! Şu andaysa hiç de iyi hissetmiyorum kendimi.

Biraz nefes alıp göle inen bayırı geçiyorum. Oraya varınca da nefes nefese yere yıkılıyorum. Gölün suyu serin; dokunmak hoşuma gidiyor. Kafamı iki üç kere suya daldırınca epey kendime geliyorum.

Tekrar yola düzülünce, yorgunluğumun geçmediği ortaya çıkıyor. Daha birkaç dakika geçmeden yer gözlerimin önünde sallanmaya başlıyor. Allah kahretsin! Ne yapıp yapıp bu işten kurtulmam, o namussuzlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstermem gerek. Sürünürcesine ilerliyorum. Tam parkın parmaklıkları görüldüğü sırada düdük sesleri çınıyor. Polisler cesedi bulmuş olmalılar.

Koşmaya başlıyorum. Oysa bundan daha yanlış bir hareket olamaz. Arkamda polisler düdük öttürürken, suratım kan içinde, kaçtığımı görenler vicdanımın rahat olmadığı sonucunu çıkarırlar bundan. Fakat o kadar dehşet içindeyim, beynim de öylesine sızlıyor ki bunları düşünecek halim yok. Bütün düşüncem bir an önce buradan kurtulmak. Cebimde Lügerin bulunması bile beni elektrikli sandalyeye oturtmaya yeter! Biran önce buradan kurtulamazsam işim bitik!

Sol tarafımdaki yoldan bir otomobilin geldiği duyuluyor. Birden aklıma delice bir fikir geliyor. Yolun ortasına fırlıyorum; elimde rövelver farların ışığında duruyorum. Arabadaki namuslu bir vatandaş olduğu için hemen duruyor.

Arabaya yaklaşıp kapıyı açıyorum Herif arabada yalnız. Bu, orta yaşlı, kendi halinde bir adamcağz.

— Beni parktan çıkaracaksın, babalık; diyorum. Başına bir hal gelmesini istemiyorsan çeneni kapar, arabayı kullanırsın sadece Anlaşıldı mı?

Evet anlamında başımı sallıyor. Yüzü gerilmiş, rengi sapsarı. Şimdiye kadar tabancayı bu derece yakından görmediğine bahse girebilirim

— Ateş etmeyin, diye mırıldanıyor; bir karım ve çocuklarım var.

— Güzel! Benim de bir tabancam var.

Bu lâf onu iyice yola getirmiş olmalı ki hareket ediyor.

Parktan çıkıp Time Square'de ilerlerken polis arabaları canavar düdüklerini çalarak yanımızdan geçiyorlar. Şimdi başımda bir belâ daha var: Bu herif. Apartmanımın köşesinde insem, ilk işi polise gidip nasıl bir adam olduğumu ve nerede indiğimi bildirmek olacak. Öürsem, bu sefer gerçekten katil olacağım; hem bana hiç bir kötülüğü de dokunmadı.

Kafam yerinde olsa belki bir çare bulurdum. Ama kuvvetim tükenmiş gibi. Zıbarıp uyumaktan başka birşey istemiyorum. Onu dirseğimle dürterek sesleniyorum.

— İlk eczanenin önünde ineceğim.

Böylelikle polis evimi öğrenmemiş olur hiç olmazsa. Adamcağız arabayı durdururken ellerinin titrediğini farkediyorum. Lügeri cebime koyuyorum. İstersem tekrar çıkarabileceğimi bildiği için kıpırdamıyor. Kapıyı açıp çıkarken:

— Hadi bakalım babalık, diyorum. Başına belâ arıyorsan, git de polislere anlat hikâyeni. Yalnız şunu bil ki eğer ben katil olsaydım karınla çocuklarını göremezdin bir daha.

Arabadan atlayıp eczaneye giriyorum. Otomobil süratle uzaklaşıyor. Babalık fena korkmuş olmalı. Bu akşam hikâyeyi karısına nasıl anlatacak acaba? Hiç olmazsa haftalarca bundan söz edecek. Ya ben? Ben nerede olacağım o sırada? Kodeste! İdam mahkûmları kısmında! Hangi öpüş bu kadar fedakârlığa değer? Dudaklarının yumuşaklığı geliyor aklıma bir kere daha; kafam karışıyor. Beni öperken ısırıldı ve âdeta damgaladı. Bir dişi kaplan! Başka şey değil. Sarışın, ince, bir erkeğin — adam öldürmekle itham edildiği sırada bile — öpüşlerini unutamayacağı bir dişi kaplan.

Birden aynada suratımı görüyorum. Bitik bir halim var. Bu suratla tam 'bir numaralı halk düşmanı' pozundayım. Ayak altında dolaşmamam gerek. Bu sırada bizim babalık en yakın karakolda polisleri içini boşaltıyordur bile. Kirişi kırmam lâzım bir an önce...

Aspirinle sargı bezi satın alıp çıkıyorum. Bir taksi çevirip bindikten sonra, yosmayla karşılaşmadan önce meteliksiz olduğum aklıma geliyor, cebimi yokluyorum. Hani boş da değil, bir cüzdan çıkıyor cebimden.

İyi cins deriden, lüks birşey bu. Üstelik epeyce kullanılmış. Büyük bir ihtimalle Avrupa malı..

İçinde bir deste elli dolarlık buluyorum. Aşağı yukarı beş yüz dolar. Sonra kâğıtlar da var, bir de hüviyet kartı: Karl Otto Strlcer, 4285 Westcester, New York. Duraglan mı acaba?

Hesapçası cüzdan bende. Soğuk soğuk terlemeye başlıyorum. Büyük bir hata üstüne bir hata daha işledim. Cesedin üzerini aramam gerekirdi. Oysa ona şöylece yakından bakıp, elinde birşey olup olmadığını bile kontrol etmedim. Herhangi birşey... Sözgeleşti benim cüzdanım.

Bundan daha güzel buluş olur muydu? Onun kâğıtları benim cebimde ve cesedin kasılmış parmakları arasında katilinin cüzdanı. Şimdi işim Mtiktir artık. Sarışın hiç bir noktayı ihmal etmemiş. Polis adresimi de biliyor... Dosyayı incelemeye başlamışlardır bile. Sabıkalı olduğumdan değil tabii; ama böyle bir haltı karıştıran bir özel detektif olursa, başına açılacak belâ da o kaçlar büyük olur.

Bütün bunları düşünmenin sırası değil şimdi... Hele şoföre verecek param da olduğuna göre.. Adresi söyleyip koltuğa yaslanıyorum. Gözlerim kapanıyor. Allahım! Öylesine yorgunum ki! Böyle ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Uyumak üzereyim. Oysa odama varıp, kapımı kilitleyene kadar ayakta kalabilmem gerekir.

Büyük bir çaba harcayarak gözlerimi açıp doğruluyorum. O anda. aynı günde ikinci defa, dünya başıma yıkılıyor... Taksi bizim köşeyi dönmüş olduğu için oturduğum apartmanın önünde büyük bir kaynaşma görüyorum. Üç polis arabası ve büyük bir meraklı kalabalığı var Sarışının işinin ehli olduğunu düşünürken yanılmamışım. Elimden geldiği kadar sakin bir sesle:

— Eve gitmekten vazgeçtim, diyorum şoföre. Şimdi hatırladım. Merly barında birisini görmem lâzım.

Aynada gözlerimiz karşılaşıyor. Herifin inanmadığı besbelli.

— Öyle mi? diyor. Heyeeanlanmamaya çalışarak:

— Evet, diyorum. Hepten unutmuştum.

Kimse farketmeden sapabileceksen yoluna devam ediyor. Polislere yaklaşıyoruz. Herifin niyeti beni ele vermek, öyle ya! Niye başını belâya soksun benim için?

İşler kötü gidiyor. Artık inmem imkânsız. O da bunu biliyor zaten. Tartışmak faydasız, herif de lâftan anlar cinsinden değil. Benim taksiden atlayıp, metroya dalarak izimi kaybedecek halim yok...

Acele karar vermem gerekiyor. Farketmesine meydan kalmadan tabancamın kabzasını ensesine indiriyorum. Ellerimi omuzlarının üzerinden geçirerek onu oturur durumda tutuyorum. Elleri direksiyondan kayıyor. Ben de arabayı kaldırıma yanaştırıp durduruyorum. Karanlık bir köşedeyiz, üstelik herkes ilerdeki hareketle uğraştığı için kimse birşey farketmeden şoförü itip yerine oturuyorum.

Bir saniye sonra, kafamda onun kasketi, polislerin önünden geçiyoruz. Akıllarına esip otomobilin içine bir göz atmaya kalksalar, ayaklarımın dibinde baygın yatan şoförü görecekler.

Köşeyi dönüp bir yan sokakta arabayı bırakıyorum. Sonra ana caddeye çıkarak evimden uzaklaşmaya başlıyorum. Bir yerde bir saat çalıyor. Sabahın biri!... Epeyce yüklü bir akşam geçirdim. Sarışın bara geldiğinde, saat yediydi. Altı saatlik bir zamanda başıma öyle bir belâ açtım ki, kahkahalarla gülesim geliyor halime. Üstelik bütün vücudum ağrılar içinde, bacaklarım kurşun gibi... Yıkılmak üzereyim.

Etrafıma bakmıyorum; evimden ancak üç dakika ötedeyim. Daha uzaklaşmam lâzım ama yeniden taksiye binersem uyuya kalacağımdan emipim. Bir köşeye kıvrılıp yatmaya da cesaret edemiyorum; bana rastlayacakların adresimi bulmak için üstümü aramak ihtimalleri var.

Birden canıma tak diyor. Ne olursa olsun, herşeye razıyım artık. Bir tarafa uzanmaktan başka birşey düşünmüyorum. Elimden ne gelir ki? Sarışının planı başarılı oldu nasıl olsa. Ayaklarımı sürüyerek ilerlemeye devam ediyorum. Birden birisiyle toslaşyoruz. Kımıldayacak halim yok. Bir kadın sesi duyuyorum:

— Çekinmeyin, diyor. Beni ezip geçin isterseniz!

Sözler hiç dostça değil, ama ses çok tatlı. Bakıyorum, güzel bir genç kız bu. Koyu renk gözler, tatlı

bir yüz; insanın kız kardeşinde olmasını isteyeceği cinsten bir ifade. Birden, nasıl olduğunu ben de anlamadan koluna yapışıyorum:

— Dinleyin, diyorum. Sizi tanımam, siz de beni tanımazsınız; belki de bir katilim, ama gerçekten bir arkadaşına ihtiyacım var. Daha fazla birşey söyleyemem size, fakat sokaklarda kalmam imkânsız, bir yer bulup uyumam lâzım. Eğer buralarda bir odanız varsa yalvarırım götürün beni oraya. Yemin ederim ki pişman olmazsınız.

Sonra oraya çakılıp yüzüne bile bakmadan kalakalıyorum. Söyleyeceğimi söyledim nasıl olsa. Şimdi isterse polisleri çağırırsın, ne yaparsa yapsın, ümrumda değil. Gözlerim kararıyor, sokak etrafımda dönmeye başlıyor. Kız koluma giriyor. Kendimi onun idaresine bırakıyorum. Sonrasını pek hatırlamıyorum; biraz yürüyoruz, bir şeyler söylüyor ama anlamadığım için cevap vermiyorum.

Birkaç basamak merdiven tırmanıyoruz, bir asansöre bindiğimizi hissediyorum. Sonra bir oda ve yatak. Kravatımı gevşetip ceketimi çıkarıyor.

Eli alnımda dolaşıyor gibi; sonra sesi açıkça duyuluyor:

— Kim vurdu size?

Yarı anlaşılır şekilde:

— Bir sarışın, diye mırıldanıyorum. Sonra hafifçe gülmeye başlıyorum. Islak bir bezle yüzümü siliyor. Olağanüstü birşey bu. Birşeyler söylemek İstiyorum ona:

— Önemli değil, diyorum. Başım belâda uma, o kadar önemli değil...

İri ve şefkatli gözlerle beni süzdüğünü görüyorum. Elini okşayarak:

— Yaman kızsınız, diyorum. Sonra derin bir uyku beni içine çekiyor.

■

HİÇ OLMAZSA on saat uyumuş olmalıyım. Uyandığımda kız odada dolaşıyor. Havada taze kahve kokusu var. Bundan daha güzel bir uyanış olur mu? Yatakta doğrulup oturuyorum. Kafam fena halde zonklıyor, yıkanırsam herhalde kendime gelirim. Alnımdaki şişi yokluyorum, daha küçülmüş.

Kalkıp aynada kendime bakıyorum. Tıraşım uzamış ama, ne de olsa yüzüne bakılır bir hale gelmişim. Kendimi seyrederken kız yanıma yaklaşıyor. Elinde bir tıraş makinası var, bana uzatarak:

— Buna ihtiyacınız var, diyor. Sonra:

— Banyo soldadır, diyerek uzaklaşıyor.

Makinayı alıp banyoya geçiyorum. Ne de/seniz deyin, olaylara uymakta Amerikalı kızların üstüne yoktur. Sizi sokaktan toplar, koruyucu melek gibi üzerinize titrerler Nefis vücutları ve dayanılmaz bir tatlılıkları vardır. Sesleri içinizi titretir ve gözlerini bile kırpmadan adam göldürebilirler... Ah bu kadınlar! Tatlısert yaratıklar! Elâ, mavi gözler... Sonra sizi bir dişi kaplan gibi öpüp «Daha sonra» diyen birisi.

Musluğu açıp kafamı altına sokuyorum Şimdi işler daha iyi gidiyor. Belki biraz karışık ama, muhakkak ki daha iyi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KAHVE kokusunun geldiği odaya geçiyorum. Burası parlak renkli perdelerle süslü, aydınlık bir oda. Ortadaki masanın üzerinde çiçekli bir örtü var. Sahibi gibi çekici bir yer. Kız masanın başında ayakta duruyor. Sabahlığının üstüne bir önlük takmış. Filmlerde görülen türden bir sabahlık değil bu. Vücuduna yapışarak nefis hatlarını ortaya çıkaran, yumuşak kumaştan birşey.

Kızın vücudu gerçekten çok güzel. Yuvarlak olması gereken yerleri yuvarlak, düz olması gereken yerleri düz... Saçları beyaz ensesinde toplanıp topuz yapılmış. Gece Frankeştayn'a benzeyen suratıma rağmen beni evine getirip misafir ettiği için teşekkür etmek üzere arkasından ona yaklaşıırken. elindeki gazetede kocaman başlıkları görerek duruyorum.

Geldiğim duymuş olacak ki dönüyor ve bir kelime bile söylemeden gazeteyi bana uzatıyor. Bir göz atıyorum:

«Danny Spade, park cinayetinden sanık olarak aranıyor. Özel detektif katil oldu. Spade, kurbanının yüzünü tanınmaz hale getirdiği için maktulün hüviyeti tespit edilemedi.»

Gözlerimiz karşılaşıyor. Yüzünde hiç bir ifade yok. Sonra kafama birşey takılıyor, yeniden gazeteye bakıyorum. Tanınmaz hale getirilmiş ha! Bu da nesi? Herifi tabancayla temizledilerdi. Yazıyı dikkatle okuyorum:

«Spade, yüzüne indirdiği kuvvetli darbelerle öldürdüğü adamı tanınmaz hale getirmiştir. Adli tabip, darbelerin ölüme sebep olabilecek kuvvette olduğunu söyledi. Fakat otopside adamın önce öldürülüp sonra bu hale getirildiği anlaşıldı.»

İşler gittikçe güzelleşiyor. Şimdi de vampir olup çıktım. Adamları öldürdükten sonra suratlarını kıyma haline getirmek hoşuma gidiyor.

Daha neler icat edecekler? Bunu yapmalarının sebebini çok iyi anlıyorum. Feribottaki adamın kim olduğunun öğrenilmesini istemiyorlar. Ölümünden sonra bile... Sorunu böylelikle çözümledikler demek. Muhakkak parmaklarını da ezip parmak izlerini bozmuşlardır. Ben bütün bunları düşünürken kız bir fincan kahve getiriyor. Makine gibi fincanı alıp masaya yerleşiyorum. Karşıma oturmuş, sakın sakın ekmek kızartıyor,

— Bana soracak sorunuz yok mu? diyorum.

Ekmeklerle uğraşmaya devam ederek, gözlerini bile kaldırmadan:

— Evet, diye cevap veriyor. Hem de bir sürü, Yalnız, canınız istediği zaman anlatacağınızı düşündüm de.

Buna ne dersiniz? Karşısındaki çok tehlikeli bir adam. Hatta canına kastedecek bir vampir olabilecekken o, gayet sakın. Bana kızarmış ekmek tabağını uzatıyor.

— Omlet ister misiniz?

Bu sefer dayanamıyor, bağırmaya başlıyorum

— Hay Allahım! Şu anda sizi ekmek bıçağıyla doğruyor olabilirdim. Bu ne tedbirsizlik. Hem tek başınıza yaşıyor, hem de elin serserisini gece yarılarında eve alıyorsunuz!

Bu sefer gülümsüyor. Büyüleyici bir gülüşü var.

— Kapısını açık bırakanların evine hırsız girmez, dedikten sonra ocağa doğru yürüyor.

Bir an hareketsiz kaldıktan sonra sormaya başlıyorum:

— Adın ne küçüğüm?

— Patricia Jones.

— Çok güzel, Pat. Ne iş yaptığımı da sorabilir, miyim?

— Afiş ressamıyım.

— Bu da güzel. Şimdi sana bütün olanları anlatacağım. Ne fazla, ne eksik. Yalnız şunu bil ki böyle bir hikâyeyi uyduracak kadar hayal gücüm olsaydı, kendime başka meslek seçerdim...

Olup biteni bütün ayrıntılarıyla anlatıyorum.

Ocağın yanında, ayakta kıpırdamadan dinliyor. Sadece arasıra omleti, çeviriyor. Pişince getirip önüme koyarak:

— Sıcak sıcak yiyin, diyor. Soğursa zevki kalmaz

Ne biçim kızdır, aklım ermiyor bir türlü. Birşeyler söylemek için ağzımı açıyorum, fırsat vermiyor:

— Sonra konuşuruz, diyor. Şimdi yemeğinizi yeyin.

Tartışmaktan vazgeçip omlete saldırıyorum. Bana annemin yaptığı —daha doğrusu, midesini cinden başka bir şeyle doldurmayı akıl etseydi, yapacak olduğu— omletleri hatırlatıyor bu.

Büyük bir zevkle tabağımı temizledikten sonra sandalyemin arkalığına yaslanıp kıza bir sigara uzatıyorum. Gözlerini bana kaldırarak soruyor:

— Özel detektifsiniz, öyle mi?

— Evet ama, şimdi işler eskisi gibi değil. O sarışınla karşılaştığım zaman meteliğim kalmamıştı, üstelik ev sahibine de bir haftalık borç takmış, akşam yemeğini nasıl yiyeceğimi düşünüyordum. Haftalardır bir tek müşteri gelmemişti. Böyle durgun devreler olur zaman zaman.

— Bunun için mi takip ettiniz onu?

İşte size bir soru! Akıllı kadınlarla beraber olmanın zararı budur zaten. Fakat ona gerçeği söylemeyi tercih ediyorum; bunu hak etti:

— Sadece bu değil. İnsanın nefesini kesecek kadar güzel bir kadındı. Fırtına gibi birşey... Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

Gayet iyi anlıyor:

— Onu hiç görmemiş miydiniz daha önce? Yani, belki adliyede bir dosyası, sabıkası falan vardır demek istiyorum.

Başımı sallıyorum. Bu yosmanın karışık bir işleri olsa mutlaka haberim olurdu. Polisteki arkadaşlarım bildirirlerdi bana.

— Hayır. İlk defa görüyordum onu.

Sigarasını söndürürken soruyor:

— Peki adamı? Size vuran adamı?

— Sadece gözlüklerini gördüm. Tanıyabileceğimi sanmıyorum. Ama belki de... Bilinmez ki.

— Ya cüzdan?

İşte akıllıca bir söz. Ben unutmuştum bile. Odaya gidip getiriyorum. İçindekileri masanın üzerine yayıp gözden geçiriyoruz. En ilgi çekici şey, üzerinde adres olan kart: Karl Otto Stricer 4285, Westchester, Newyork. Yeni yapılan mahallelerden biri. Zenginler çevresi.

— Bu isim size birşey söylemiyor mu? diye so ruyor.

İşin acayip tarafı, bir şeyler söylüyor bu isim bana. Belleğimin kuytu köşelerinde böyle bir şeyler var. Daha önce duymuş olacağım bu ismi.

— Duymuşluğum var galiba. Ama nerede olduğunu çıkaramıyorum.

— Ölen o mu?

İşte önemli bir nokta daha. Belki o, belki de değil. Bunu öğrenmenin bir tek çaresi var. Kağıtları cüzdana yerleştirip odaya dönüyorum. Ceketim bir sandalyenin arkasına geçirilmiş. Fırçalanıp temizlenmiş de... Kıza dönerek:

— Mersi, diyorum. Omuzlarını silkiyor:

— Öyle çıkamazsınız dışarı.

Elimde kurşunun sıyırıldığı yere bir pansuman koyarken, gazetenin feribot iskelesindeki olaydan söz etmediği hatırıma geliyor. New York gibi şehirde, olaylar arasında kaynamış olacak. Ya kurşunumu yanağına yiyen herif? Beni tekrar görmekten hoşlanır herhalde. O iki itin kim olduğunu bilmiyorum ama, Draglan'ı ele geçirmek için can attıkları belliydi. En az sarışın kadar. Belki de çantanın içindeki çekiyordu onları.

Ceketimi giyip Pat'a dönüyorum. Pencerenin önünde durmuş, karakalem bir resmi inceliyor. Fakat başka şey düşündüğü belli. Yaklaşıp resme bakıyorum. Yetenekli... Bir ruj reklâmı olmalı... Eminim ki bu resmi gören bir kız hemen evinden fırlayıp o rujdan bir tane almaya koşacaktır. Bu yolla resimdeki kızın yanındaki gibi bir adam bulacağını umacaktır tabii.

— Bayağı iyi yapmışsınız. Pat. Eşiniz bulunmaz doğrusu.

Olduğu yerde kıpırdamadan, hareketsiz duruyor. Düşünüyorum... Belki de... Onu yavaşça kollarıma alıp kendime çekiyorum. Kendini bırakıyor. Bunu bekliyordu sanki. İnce, sıcak vücuduyla bir dişi kaplan gibi değil, tam tersine, bir kedi gibi sokuluyor insana.

Dudakları ılık ve yumuşak. Dünyanın en tabii işini yapar gibi öpüşüyoruz. Ondan güçlkle ayrılarak:

— Allahısmarladık Pat, deyip kapıya yürüyorum. Sesi sakın ve kesin:

— Eğer yine başın derde girerse...

— Pekâlâ Pat, diyorum. Fakat bir daha görüştüğümüzde ya bu işten kurtulmuş olurum, ya da başım belâyaya iyice sarılmış olur.

Çıkıp kapıyı arkamdan kapıyorum. Hayatta böyle bir kıza muhtaçmışım demek ben. İnsanın güvенеbileceği bir kız. Ruhunda bir mart kedisi, kalbinin yerinde de bir taş olan bir yosma değil. Allahım! Niye kadınların hepsi Pat gibi değildir? Öyle olsaydı, erkekler için hayat o kadar kolay ve zevkli olurdu ki...

Göze çarpmaktan pek çekinmeden asansöre biniyorum. Henüz resmimi basmadı gazeteler. Bu gidişle o da çok geçmeden olur ya. Herhalde gazetelere haber verdikleri sırada daha büroma gitmemişlerdi. Orada istediklerinin hepsini bulmuşlardır. Tabii bu arada zabıtaadaki dosyamın bir kopyasını da.

Bir an, 'şimdiye kadar hiç kanuna karşı gelmemiş bir adam bu cinayete nasıl karışır' diye düşüneceklerini umuyorum. Sonra polisin hiç böyle şeylerle vakit kaybetmediğini hatırlıyorum. «Enseleyip tıkn herifi içeri» derler, olur biter. Savcınınsa bütün derdi mahkûm edecek birisini bulmaktır. Gerçi bu memlekette bir insan suçu sabit oluncaya kadar masum sayılır ama, bu kurala güvenmem idam hükmümü imzalamam demek olur. Masum olduğumu ispat etmem lâzım, bu da dünyanın en zor işi.

Metroya binip Westchester'e giderek geniş caddede 4285 numarayı arıyorum. İşte, numara bakır bir levha üzerinde pırıl pırıl parlıyor. Kapıda bir isim var: Dr. Ludwig Stricer!

Aynı soyadı. Ama bu isim bana hiç birşey hatırlatmıyor Ludwig'den söz edildiğini hiç duymadım. Kari Otto'nun başka bir ismi olacak Etrafa bir göz atıyorum, görünürde polis falan yok Zile basıp bekliyorum.

Az bir zaman sonra kapıyı açan uşak, yüksekte bakarak:

— Evet? diye soruyor.

— Evet, diye cevap veriyorum. Dr. Stricer'i arıyorum

Herifin kılı bile kıpırdamıyor. Deli olurum böyle kasım kasım kasılan heriflere.

— Sanırım bir randevunuz var?

Sinirim iyiden iyiye bozulmaya başlıyor.

— Sanırım bir randevum yok, diyorum. Ve herifi yakasından tutup yana iterek içeri giriyorum.

— Ne... Nasıl cesaret ediyorsunuz?

Ben içeri girmişim bile. O cümlesini bitirmeden kapı kapanıyor.

— Basbayağı dostum, diyorum. Şimdi söyle bakalım, doktor nerede?

Arkamdan bir ses hafif Alman şivesiyle:

— Geri dönerseniz görürsünüz, diyor.

Dönünce karşımda elli yaşlarında, hoş yüzlü, saçları hafifçe ağarmış bir adam görüyorum. Şaşılacak derecede Duraglan'a benziyor. Herifi bir kere gördüm ama, yanılmama imkân yok. Mesleğim gereği, gördüğüm suratları aklımda tutmayı öğrendim.

Doktora yaklaşıyorum. Ötekinin zayıflığına karşılık bunda kendinden emin bir hal var. Adamın gözlerinin içine bakıyor. Hoşlanırım doğrusu! İnsan korkmadan sırtını dönebilir böylelerine.

— Sizinle konuşmam lâzım, doktor, diyorum. Yüzünün ifadesinden bunun önemli olduğunu anladığı belli oluyor.

Uşağa dönerek:

— Beni arayan olursa odamdayım, diyor. Patronunun karşısında köpekleşen herif kenara çekilip

bize yol verdikten sonra kayboluyor.

Kendimi ince bir zevkle döşenmiş salonda buluyorum. Doktor:

— Oturabilirsiniz, diyor.

Henüz ismimi bile sormadı. Hareketlerini iyice gözetleyebileceğim bir yer seçip oturuyorum. Masaya yürüyor, bana şişeleri göstererek:

— Size birşey ikram edebilir miyim? diye soruyor.

Henüz içmek için çok erken, kafamı sallıyorum. Beni dikkatle gözden geçirdikten sonra karşıma oturuyor.

— Şimdi, diyor. Benimle hangi konuda konuşmek istediğinizi söylemek lütfunda bulunur musunuz?

Kim olduğumu bilmediğine göre, tedbirli davranmam gerekir.

— Gazeteleri gördünüz mü doktor?

— Sabahlan pek vaktim olmuyor. Ancak öğleden sonra göz gezdirebiliyorum gazetelere.

— Öyleyse bu sabahkileri getirmenizi rica etsem. Çok önemli...

Merakla beni süzüyor. Sonra tartışmaya lüzum görmeden kalkıp bir zile basıyor ve gelen uşağa gerekli emri veriyor. Biraz sonra gazeteler elinde, bana bakıyor.

— Herhalde bana okutmak istediğiniz birşey olacak?

— Evet. Birinci sayfada.

Destedeki üç gazeteden birini alıyor Bu ciddi bir gazete. Onun için başlık da fazla gürültülü değil:

«Parkta başı ezilmiş bir ceset bulundu. Spade adlı bir hususi detektif aranıyor.»

Beni bir an süzdükten sonra okumaya devam ediyor. Bitirince başını kaldırarak:

— Evet? diyor.

— Spade benim.

Gözünü bile kırpmadan:

— Anlıyorum, diyor. Daha doğrusu anlayamıyorum. Bana niye geldiniz?

Ayağa kalkıp cebimden cüzdanı çıkararak ona uzatıyorum.

— Bunu daha önce gördünüz mü?

Cüzdanı açıp içindeki ismi görünce sapsarı kesiliyor. Ellerinin titrediğini görünce bir bardağa içki doldurup uzatıyorum, bir nefeste diyor, sonra bir an nefes almak ister gibi durup bana dönerek:

— Kardeşimin cüzdanı, diyor. Yedi senedir görüşmemiştik.

Demek düşüncelerimde yanılmamışım. Şimdi gerisini öğrenmem gerekiyor.

— Şu anda nerede bulunduğunu söyleyebilir misiniz bana?

Bir an gözlerini indiriyor, sonra tekrar yüzüme bakarak:

— Özür dilerim beyim, diyor. Habersizce evime gelip cinayet suçundan arandığınızı söylüyorsunuz. Cebinizden kardeşimin cüzdanını çıkarıp sonra da bana onun nerede olduğunu

soruyorsunuz. Bütün bunların sebebini öğrenebilir miyim?.

Doktorun haklı olduğunu kabul etmeliyim. Cevap veriyorum:

— Bazı sebeplerden dolayı kardeşinizin bana yardım edebileceği kanaatindeyim. Çünkü gazetelerin sözünü ettiği cinayeti ben işlemedim.

Yine gözlerimin içine bakıyor. Bana inandığını hisseder gibi oluyorum. Sonra kafasını sallayarak:

— Otto'nun size yardım edebileceğini sanmıyorum, diyor. Kendisi yedi senedir hapisanede...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

KAFAMA bir sopa yemiş gibi oluyorum. Her şey aklıma gelirdi, bundan başka. Heyecanımı saklamak için arkamı dönüyorum. Doktor kendisine yeniden içki koyuyor, bir bardak da benim elime tutuşturduktan sonra, soğukkanlılığını toplamış olduğunu belli eden bir sesle:

— Bu haberin planlarımızı altüst etmesine üzuldüm Bay Spade, diyor Otto'nun cüzdanının nasıl olup da elinize geçtiğini sorabilir miyim?

Ne cevap verebilirim ki? Parktaki cesedin kardeşine ait olduğunu söylersem, şimdiye kadar ılımlı görünen duygularının birden parlayıverip beni karşısına alması mümkün Bundan dolayı da kızamam ya ona Kardeşi belki de ailenin yüz karası ama, ne de olsa kardeşidir. Benim kardeşim olmadığı için bilmem bunları... Yine de cevap vermeye karar veriyorum:

— Dünkü olaya kardeşiniz yüzünden karıştım. Bir yerde onu bulmamı söylemişlerdi bana.

Doktorun bu işe pek akli ermemiş gibi. Bayağı heyecanlanıyor:

— Onu bulmanızı mı? Ama anlamıyor musunuz? Hapishanede, hem de yirmi seneliğine. Çıkmış olamaz. Nerede olduğunu o kadar az kimse bilir ki. Çok iyi saklandı bu sır. Vali bile uğraştı bu işle, ismimi lekelemem için.

Buraya kadarım çok iyi anlıyorum. Doktorun gerçekten saygıdeğer bir insan olduğu belli. Herkesin ailesinden bir serseri çıkabilir. Benim bütün öğrenmek istediğim, Otto'nun mahkûmiyet sebebi. Belki birçok sorunu çözümlayebilirim bunu bilirim. Belki de hiç bir zaman sonuca varmak kısmet olmayacak ama, gerekeni yapmış olurum hiç olmazsa. Yine de ihtiyatlı hareket etmeliyim Doktorun heyecanı tam anlamıyla yatışmış değil.

— İnanın doktor, kiminle buluşacağımı bilmiyordum. Sadece bana verilen emirleri yerine getiriyordum. Belki acaip emirler ama, bizim meslekte hemen her şey biraz acaiptir.

— Yedi sene önce mahkûm olduğundan beri ondan haber almadım İhtiyacı olan şeyleri yolladım sadece. Hapishane direktörü isteklerini bildirmişti bana. iyi davranıyormuş, rahatmış; fakat yirmi senesini çekecek tabii. Buluşacağımız insan o olamaz.

Çok kesin konuşuyor. Sorumu, elimden geldiğince yavaş soruyorum:

— Otto hangi suçtan hüküm giymişti?

Tırnaklarım avcumu saplanmış, cevap bekliyorum. Şaşırmış bir hali var:

— Bildiğinizi sanıyordum, diyor. Herkesin bildiğini sanıyordum. Otto Alman polisinin elinden kıl payı kurtularak gelip burada çalışmaya başladı. Çetesinden kimse ele geçmedi. Sadece o, daha

önceden Alman polisinde bir dosyası olduğu için yakalanmıştı. Otto gelmiş geçmiş en ünlü kalpazandır. Amerikan paralarını onun yüzünden değiştirdiler. Şimdi bile, eğer serbest olsaydı, bütün dünyayı parmağında oynatırdı. Çok kabiliyetli bir adamdır; ne yazık ki kabiliyetini kötü yolda kullanmayı tercih etti. O yüzden de, dünyaca meşhur bir sanatçı olabileceken, hapislerde çürüyor şimdi.

Doktorun sesi perde perde alçalıyor, kendini bir koltuğa bırakarak başı elleri arasında kalakalıyor.

Şimdi hatırlıyorum! Karl Otto Stricer; nasıl da untabildim. Dünyaya gelmiş en tehlikeli kalpazan. Önce Avrupa'yı, sonra Yeni Dünya'yı altüst eden adam. Amerikan hükümeti ancak o yakalandıktan sonra rahat bir nefes alabilmişti.

Fakat hiç kimsenin kardeşinin meşhur bir doktor olduğundan haberi yoktu. Otto adresini cüzdanında taşımakla kötü bir oyun oynamıştı kardeşine. Yoksa ben bu işi öğrenemeyecektim. Doktor da rahat edecekti tabii.

Ben böylece düşünürken kapı vuruluyor; uşak içeri girip:

— Bayan Heninger geldi, diye haber veriyor. Doktor heyecanını saklayarak:

— Peki, diyor. Salona alın, ben şimdi geliyorum. Uşak çıkınca bana dönüyor. Bakışlarıyla ne demek istediğini anlayarak:

— Önemi yok, diyorum. İşiniz olması kadar tabii birşey olamaz.

Çok sinirli bir hali var. Başına bu derdi açtığım için vicdan azabı duyuyorum.

— Bir dakika bekler misiniz, diyor. Size söyleyecek bir sözüm daha var.

— Hay hay doktor. Bekliyorum. Kapıdan çıkmak üzereyken dönüyor:

— Birşey isterseniz zili çalın.

— Teşekkür ederim hiç birşeye ihtiyacım yok. Kapı kapanınca bir çıkış yeri bulmak için odayı gözden geçiriyorum Camlı teras kapılarından birini açıyorum. Dışarda gülleri budayan bir adam gürültüyü duyunca dönüyor, beni görünce gülümseyerek bir «Merhaba» sallayıp tekrar işine dalıyor.

Terasa, oradan da bahçeye geçip bakımlı tarhlar arasından küçük demir kapıya yürüyorum.

Daha fazla kalmak neye yarar? Ne benim doktora, ne de onun bana bir faydamız dokunamaz artık.

Cüzdanın içinde de işime yarayacak birşey yok, bir sürü anlamsız reklâmdan başka. Gazeteler de Otto'nun kaçışını yazmıyordu. Nasıl oluyor bu? Ya susmaları için önemli bir sebep var, ya da doktorun öğrenmesinden korkuyorlar. Bütün bildiğim, sarışının başıma kolay temizlenmeyecek bir belâ açmış olduğu. Ellerim ayaklarım bağlı. Ortaya çıksam bu «Meçhul ceset» lafını bir anda ortadan kaldırıırım ama, bu sefer de kendimi aslanın ağzına atmış olurum. Yosmayı bulmaya gelince, bütün bir hayat geçebilir onu bulana kadar.

Serebst olsaydım ne kadar kolay olurdu bu iş... Polisteki arkadaşlarıma rica ettim mi her şey ortaya çıkardı. O cins bir kadın kolay kolay gözden kaçmaz. Ama neye yarar? Bu iş için parmağımı bile kıpırdatamam şimdi.

Gidip feribotla bir tur yapmak niyetindeyim,, ümit bu ya, belki bir ipucu bulurum. Bu niyetle sokağa çıkmaya hazırlanıyorum.

Tam kapıdan çıkarken kaldırımın kenarında duran büyük siyah araba dikkatimi çekiyor. Bu geceki güzel gezintide kullandığım araba Sağa sola bakmıyorum, görünürde kimseler yok Bizim ahbabların eline düşmenin ne yeri, ne de zamanı şimdi. Geri dönüp bahçeye giriyorum. Ben tam kapıyı kaparken iri yarı bir adam arabadan çıkıp peşime düşüyor. Beni enselemeyi iyice koymuş olacaklar akıllarına. Bana gelince, elim kolum bağlı cinayet mahkemesinin önüne çıkmaya ya da ölü bir katil olarak yol kenarında bulunmaya hiç niyetli değilim. Hızla ilerleyip tarhların arasından geçerek bir taflan kümesinin arkasına sınıyorum.

Herif, yavaş yavaş, ilerliyor. Gözleri, bir iz ardmdaymış gibi, yerde. Niyetinin iyi olmadığı belli... Kolları, omuzları hiç hoşuma gitmiyor. İş kavgaya dayanacaksa, Allah yardımcımız olsun!

Kavgadan çekinmem ama insan dediğin haddini bilmeli. Bu herif ayı gibi birşey. Onu ansızın bastırmaktan başka çarem yok. Elim tabancada, nefesimi tutmuş bekliyorum. Ayak sesleri ağır ağır yaklaşıyor.

Belki en iyi çare ama, bu iti bir kurşunda temizleyip doktorun başına belâ açmak istemiyorum. Niyetim, herifi ansızın bastırıp bayılttıktan sonra kirişi kırmak.

Tam taflan kümesinin yanına geldiği sırada kolundan yakalayıp çevirerek çenesine kuvvetli bir kroşe indiriyorum. Dişleri birbirine çarpıyor. Boş bi çuval gibi yere yığıldığını görüyorum. İşini bitirmek için üstüne çullandığımda bana bir sürpriz hazırladığını anlıyorum. Dizini öldürücü bir kuvvetle karnımın alt tarafına gömüyor. Acıdan nefesip kesiliyor, iki büklüm oluyorum.

Kulaklarım uğuldamaya başlıyor. Yine de bütün kuvvetimi toplayıp herife yapışıyorum. Üstüme dolanmasına fırsat versem, işim bitik. Boynuna yapışan parmaklarımı daha da sıkıyorum. Ansızın suratıma inen yumruk berbat ediyor beni. Yüzümü ondan olabildiği kadar uzak tutmaya çalışıyorum. Bu terbiyeli ayı bir yumruk daha indirebilse suratıma, mahvoldum demektir.

Baş parmağımı ümüğünün altına dayıyor; olanca kuvvetimle abanıyorum. Hâlâ beni üstünden atmak için debelenip duruyor. Herifi zaptedebilmek için, dizimi şiddetle karnına gömüyorum ama, midesi çelik gibi mübareğin. Onu hep böyle tutamayacağımı biliyorum. Bir tek yol var. Tehlikeyi göze alıyor; Lügeri çıkarmak için bir elimi boşladığım anda anî bir silkinişle beni üstünden atıyor. Tekmesi suratıma inmek üzereyken ayağını yakalayıp büküyorum, gürültüyle yanıma yıkılıyor. Bu sefer saldırısını karşılamaya hazırım. Üstelik tabancam da elimde artık. Bana doğru döndüğü anda tabancanın kabzasını suratına yiyor. Yanağı boydan boya yarılnca bağırmaya başlıyor. Sesi kesilene kadar vurmaya devam ediyorum.

İşi iyi çözümledik doğrusu. Artık kurbanlarımın yüzünü ezmekten zevk aldığımı çekinmeden söyleyebilirim. Hoş, bu ayının suratu zaten birşeye benzemiyordu ya; büyük birşey kaybetmiş sayılmaz. Boş bulunsaydım, tekmeyle öldürecekti beni!

Sadece merak ederek elimi kalbine koyuyorum: Ölmemiş. Böylesine sağlam bir herife rastlamadım hayatımda. Bir taraftan da herifin ceplerini boşaltmakla uğraşıyorum. Hiç olmazsa masraflarım karşılandı sayılır, paraları karmakarışık tıkmış ceplerine. Ayrıca birkaç kullanılmamış sinema bileti ve boş bir kibrit kutusu buluyorum. Tam atacağım sırada üzerinde bir gece kulübünün adı gözüme çarpıyor: «Mavi Tavşan.»

Kutuyu cebime atıp doğrulurken bir ayak sesi geliyor kulağıma. Bahçıvan sesleri duyup meraklanmış olacak. Saçlarımı düzeltip taflanların arkasından çıkınca, koşarak gelmekte olduğunu

görüyorum Etrafına bakarak:

— Bir ses duyar gibi oldum, diyor. Bulunduğu yerden taflanların arkasındaki herifi görmesine imkân yok. Koluna girerek:

— Ayağım birşeye takıldı, diyorum. Düşerken bileğimi burktum galiba. Eve kadar gitmeme yardım eder misiniz?

Hiç birşeyden şüphelenmiyor; hatta kendisine yaslanmama yardım ediyor. Tam teras kapısından girerken arkaya dönüp bakınca, bahçe kapısının açıldığını görüyorum. Arkadaşları bizim ahbabın parçalarını toplamaya gelmiş olmalılar. Onlara vakit kazandırmak için, bileğimi tutarak, biraz duralıyorum. Sonra bahçivana dönerek:

— Teşekkürler, diyorum. Şimdi daha iyiceyim.

Ben kapıyı kapatırken o işine dönüyor. Hızla oda kapısına doğrulunca doktorla burun buruna geliyorum. Halimdeki acayıplığı farkederek bana doğru ilerliyor. Bu sefer sesinde, dikkatimden kaçmasına imkân olmayan bir soğukluk var:

— Şimdi, diyor; bana biraz da gerçeği anlatsanız nasıl olur?

Anlamamazlığa gelerek kurtulmayı düşünüyorum, ama bu bana çok zor görünüyor. Kararsız bir tavırla:

— Neden söz ettiğinizi anlayamıyorum, diyorum.

— Öyle mi? Elinin telefona uzandığını görüyorum.

— Eğer kardeşim hakkında bütün bildiklerinizi söylemeyecek olursanız, polise Central Park katilinin evimde bulunduğunu haber vermek zorunluğunda kalacağım.

Harika bir adam şu doktor; babamın da böyle olmasını isterdim Ne yazık ki tehdit edilmekten hiç hoşlanmam. Tehdit eden sempatik bir adam olsa bile. Otto hakkında bildiklerimi söylemek isteseydim, kendiliğimden söylerdim.. Ama beni polis çağırmakla tehdit ettikten sonra... Doktor Stricer farkında olmadan büyük bir hata işledi. Bütün sinirlerim gerilmiş:

— Demek böyle düşünüyorsunuz ha? diyorum.

Eli telefonun yanbaşımda, saatine bakıyor:

— Size iki dakika mühlet veriyorum.

Bir an gözlerini çevirmesinden yararlanıyor; tabancamı çıkarıp, ona çeviriyorum. Silahı görünce:

— Şimdi anlaşıldı, diyor. Bir de beni katil olmadığınıza inandırmak istiyordunuz.

— Belki hareketim acayibinize gidiyor ama, başka türlü yapmama imkân yok. İşlemediğim bir suç için elektrikli iskemlede kızarmak istemem. Çok gencim henüz.

Etrafından dolaşarak, kapıya kadar gidip duruyorum. Yine de ben kapıdan çıkar çıkmaz telefonu açıp haber verebilir polise. Bir karar vermem gerekiyor.

— Doktor, diyorum. Polise haber vermeden önce on dakika bekleyeceğinize söz verir misiniz?

Gözlerimin içine bakarak başını sallıyor. Tekrara uğraşıyorum:

— Eğer söz vermezseniz istemediğim birşeyi yapmaya zorlamış olacaksınız beni.

Gülüyor; omuzlarını silkerek:

— Bu hareketiniz sözlerinizin doğruluğunu gösteriyor biraz, diyor. Ama namuslu bir vatandaş olarak polise haber vermemin görevim olduğu kanısındayım. Başka türlü hareket etmem için sağlam bir kanıtınız var mı?

— Pekâlâ doktor. İşte size bir sebep: Polisi çağırırsanız ister istemez kardeşinizin sözünü etmek zorunda kalacaksınız.

— O kadar zor birşey değil bu, daha önce de konuştum aynı konuyu. Hoşuma gideceğini iddia edemem ama, yine de imkânsız birşey değil.

Bu sefer, taşı gediğine yerleştirmenin tam zamanı:

— Eğer birisi merak edip araştıracak olursa hapisanedeki adamın Otto Stricer olmadığı meydana çıkar sanırım.

Sapsarı kesiliyor. Kolu kanadı kırılmış bir halde masaya yaslanıp kalıyor. Fısıltı gibi bir sesle:

— Anlayamıyorum... diyor, ne demek istiyorsunuz? Anlayamıyorum.

Bacakları artık kendisinin değilmiş gibi bir iskemleye yığılıyor.

— Kendinize gelin doktor, diyorum. Sonra biraz bekleyip soruyorum:

— Bir tek şey söyleyin bana, diye yalvarıyor. Bir tek şey. Ondan sonra çıkıp gitmenize ses çıkarmayacağım.

Duvardaki saate bir göz atıyorum. Dışardakiler beni bekliyor olmalı. Tabii silahlı olduğumu düşünerek çekip gitmemişlerse. Soruyorum:

— Ne öğrenmek istiyorsunuz?

Aynı anda binlerce şey düşünüyorum. Fakat doktor başını kaldırıncaya, yüzünü görüp fena halde ıstırap çektiğini anlıyorum. Onu dikkatlice dinlemeye başlıyorum. Elimden gelen tek şey bu.

— Central Park'taki ceset.. O muydu?.. Kardeşim miydi?

Tereddüt ediyorum ama yalan söylemek neye yarar ki?

— Evet, diyorum. Hemen hemen eminim o olduğuna.

Uzun uzun, sessizce yüzüme baktıktan sonra:

— Şimdi gidin bay Spade, diyor. Polisi çağırarak değilim. Eğer kendiliklerinden gelecek olurlarsa da hiç birşeyden haberim yok.

— Mersi doktor.

Bana bakıyor:

— Onları ele geçireceğinizi umarım bay Spade, diyor, Otto'yu kullandılar, tâ başından beri. Kötü bir adam değildi, ama zayıftı ve onlar da bunu biliyorlardı. Artık ona istediği şeyleri yollayamamak çok acı gelecek bana. Çok tuhaf...

Ansızın susuyor.

Hole çıkıp, kapının yanındaki pencereden sokağa bir göz atıyorum, kimseler yok. Dışarıya

çıkıyorum. Çocuklarını gezdiren iki kadını saymazsak, sokak bomboş. Yanlarından geçerek Park Avenue'ye doğruluyorum. Biraz sonra caddenin kalabalığında kaybolmuş, taksi arıyorum. Kaldırım kenarında bir gazeteci gözüme çarpıyor. Anî bir kararla bir eczaneye dalıp güneş gözlüğü satın alıyorum. Çıkışta bir gazete satın alıyorum ve bu işi yaptığıma fazlasıyla memnun olmuyor değilim hani.

Gazeteyi açar açmaz kendi suratım burnuma gülüyor. Hem de ilk sayfada:

«Park cinayetinden sanki olarak Danny Spade aranıyor.»

Sonra koskocaman harflerle: «BU ADAMI GÖRDÜNÜZ MÜ?»

Hey Allahım! Ne işler açtı şu sarışın başıma! Parmaklarım cebimdeki kibrit kutusunu kavırıyor. Eğer gece olana kadar enselenmezsem, belki «Mavi Tavşan» bana bir ipucu verebilir.

Yoluma devam ederken sanki böyle yapmakla birşey elde edecekmişim gibi gazeteyi bir sokak arasında fırlatıp atıyorum. New York'un her tarafında satılıyor meret. Saat, öğleden sonranın üçü. «Mavi Tavşan»a geceyarısından önce gidemem. Bu arada ortalarda pek görünmemem lâzım. Nereye gitmeli? Pat'ın yanına dönmek var ama, kızcağızın başına belâ açmak istemiyorum.

Böyle düşünürken bir de bakıyorum ki tam o sırada çift film gösteren bir sinemanın önünden geçmekteyim. Bir loca alıp yerleşiyorum. Önce bir müzikal oynuyor. İki gün içinde, hiç provasız yıldız olan bir genç kızın hikâyesi. İkincisi, bir polis filmi. Bir gazete muhabiri, tek başına gangsterlerle ve polisle mücadele ederek bir adamın masum olduğunu ispat ediyor. Muhabir, her vurduğunu deviren 1 85'lik bir herif. O anda yanımda olup bana yardım etmesini istedim.

Daha sonra aktüalite filmleri başlıyor. Devlet adamları, İndianapolis'te bir otomobil yarışı, daha bir sürü zırva. Bir adam, otomobil yarışı sırasında ezilirken görülüyor ve o sırada seyirciler bir an uyanır gibi oluyorlar. Sonra yine hepsi uyuklamaya devam ediyor.

İki film gösterilmesinin hikmeti, sanırım geceleri uyayamayan evli adamların gündüz şekerleme yapabilmelerini sağlamak için. Gelecek filmin parçaları gösterilirken ben de kestirmeye başlıyorum. Uyandığımda, ufak tefek bir adamın dev gibi bir gangsteri yumrukladığım görüyorum. İyi iş yapıyor kerata. Ona iyi şanslar dileyip kalkıyorum.

Şimdi sokak kararmış. Neonlar parlarsa bile gök siyah hiç olmazsa. Times meydanının saatine bakıyorum. On buçuk. İyi uyumuşum. Biraz kafayı bulmam lâzım. Tanıdık bir bara doğrulurken birden duralıyorum. Tanıdığım bir yere gitmemem lâzım. Patron ahabım bile olsa, yapacağı tek şey var: Polise telefon etmek...

Her zaman gittiğim bardan uzaklaşıp, sarmısak kokan, pis bir İtalyan lokantasına giriyorum. Ismarladığım kocaman bir tabak spagetti'yi zevkle mideye indirince kuvvetim yerine geliyor. Bir bardak da şarap dikeyor, hesabı ödedikten sonra kirişi kırıyorum.

Ağır ağır Brodway'e doğru yürüyorum şimdi. «Mavi Tavşan»ın yeri malûm. Orada vaktiyle «Yeni Gelin» adlı bir kabare vardı. Sonra kızlar biraz fazla çıplak olduğundan, polis orasını kapatmış, yerine «Mavi Tavşan» açılmıştı. Hoş, bu yenisinde de kıyafetler pek hanım hanımcık olmasa gerekti ya... Neyse. Benim çıplaklığa karşı bir antipatim yoktur.

Mavi neon reklâmın altında durup saate bakıyorum. Tam gece yarısı! Öyle sanıyorum ki, ya burada postu bırakacağım, ya da bir ipucu geçecek elime.

Kapıdan girer girmez alışılmış bir dekorla karşılaşırım. İçerde bir bar var. Hizmet eden üç kız, neleri var neleri yoksa son sınırına kadar teşhir edecek elbiseler giymişler.

Vestiyerde duran göz alıcı parçaya şapkamı uzatıyorum; bana numara vermeden:

— Sizi hatırlayacağım, diyor.

İstersem geceyi bu piliçle geçirebilirim. Her nedense içim çekmiyor.

— Ben de seni hatırlayacağım güzelim, diyorum.

Girişi saklayan perdeler arasından masalarla çevrili bir dans pisti görülüyor. Ön taraftaki bütün masalar, —yanlarındaki kızın gözünün içine bakıp şehrin en gürültücü orkestrasının sesiyle sağır olmak için— beş dolar giriş ödeyenlerle dolmuş Her ne kadar bazı kadınlar loş ışıktaki daha güzel görünürlerse de, ben aldığım malı iyice görmek isterim

Yanımda bir piliç olursa sanırım daha az göze batacağım. Bara doğrulup içki ısmarlarırken etrafı şöyle bir süzüyorum Barda, dekolte lâme elbisesiyle derhal göze çarpan kızıl saçlı, ateş dudaklı bir esmerle kısa saçlı ve havaya kalkık burunlu bir sarışın var. Hoş, tek havaya kalkık tarafı burnu değil ya... En çok kızıl saçlısı hoşuma gidiyor. Gidip onun yanındaki tabureye oturduktan sonra barmene:

— Bu küçüğe içecek birşey verin, diyorum.

Bana bakıyor. Yeşil gözleri ve nefis bir vücudu var. Elbisesinin önü göbeğine kadar açık. Canım onunla bir dansedip anatomisi hakkında daha geniş bilgi edinmek istiyor. Bana doğru eğiliyor, bu imkânı kendiliğinden yaratarak:

— Şampanyalı bir kokteyl istiyorum, diyor.

Eski numara!

— Çok güzel bebeğim. Paşa gönlün ne dilerse!.

Barmen içkiyi getiriyor. Etrafa bir göz atıp, son yirmi dört saat içinde tanıdığım çehrelerden bulunup bulunmadığını araştırıyorum. Görünürde kimseler yok henüz. Salona insem daha iyi olacak galiba. Kıza aşağıda bir tur atmayı teklif ediyorum. O da benimle aynı fikirde. Bunun sebebini de saklamıyor:

— Buranın yemekleri çok iyidir.

Ben yemeği hiç sallamıyorum ama, onun yemesi lâzım. Bu kızlar yakaladıkları kazlara yaptırdıkları masraf üzerinden yüzde alırlar. Tüneğimden inerek:

— Hadi, diyorum. Biraz dansedelim.

Salona iniyor, pistin yanında bir masa bulup oturuyoruz. Orkestra hafif bir blues çalıyor. Kızın beline sarılıp dönmeye başlıyorum. Bunu seçmekle akıllılık ettiğim, vücudunu vücudumda hissedince daha iyi anlaşılıyor. Tabiat bu piliçe cömert davranmış. O da nesi var nesi yoksa ustalıklarla ortaya koymayı iyi beceriyor. Takatim iyice kesilince masamıza dönüp oturuyoruz. Garson hemen yanıbaşımızda belirip istediklerimizi getiriyor. Kız bir kuş kadar yiyor. Kuş dedimse, sakın serçe falan zannetmeyin, akbaba demek istiyorum. Kızın başına belâ açılmasın diye kendime de birşeyler ısmarlıyorum. Yoksa yediğim spagettilerden sonra hiç birşeye bakacak halim yok. Tabii gözümün önündeki nefis manzara dışında!.. Bundan bıkaçağımı hiç sanmıyorum.

On dakika boyunca o hiç ses çıkarmadan yiyor, ben de dekoltesinden içerisini seyrediyorum. Buraya ne için geldiğimi unutmak üzereyim. Orkestra şefi mikrofona gelerek çatlak bir sesle konuşmaya başlıyor:

— Baylar, bayanlar! Mavi Tavşan size biricik, şahane, harika, eşsiz Lili'yi takdim etmekle şeref duyar!

Bu, kabarenin yıldızı sahneye geliyor demektir Çoğu kere sestem hiç nasibi olmayan bir kadın, herkesin ezberlediği iki üç şarkı söyleyip gider. Yalnız bunlar genellikle çok güzeldirler ve bu sayede müşterilere beş dolarlarının karşılığı verilmiş olur. Tam sahneye arkamı dönmeye hazırlanıyorum ki, salon zifiri karanlığa gömülüyor, uzaklardan bir tamtam sesi başlıyor. Bu sefer şiştim galiba. Gerçekten de enteresan birşeyler olacağına benziyor. Kızıl saçlı bana yaslanarak elimi tutuyor.

— Çok tahrik edici değil mi?

Parmaklarının tazyikine karşılık vererek;

— İstersen gidelim artık, diyorum.

Kıkır kıkır gülmeye başlıyor. Birşey anlıyorsam arap olayım.

Tamtam sesleri gittikçe hızlanırken, sahnenin dibindeki basamaklar hafif bir ışıkla aydınlanıyor. Bayağı ilgilenmeye başlıyorum. Herhalde arkası açık bir dansöz çıkacak ortaya. Burasını onun için kapatmış olacaklar.

Bir ışık demeti merdivenin üstünde ince, alımlı bir 'siluet'i aydınlatıyor. Kadının yüzü pullarla işlenmiş bir maskeyle örtülü. Kusursuz vücut, bir yılan gibi kıvrılarak, acaip bir ritimle basamakları inmeye başlıyor.

Bütün elbisesi üç tane parlak yıldız... Fakat bunun pek önemi yok. Bazı kadınlar vardır, Havva anamız kıyafetinde bile dolaşsalar, Beyaz Saray kadar emniyettedirler. Bu ise, —tam tersine—, bir çuvala bile kapatılsa, çileden çıkarır insanı.

Dansetmiyor. Âdeta kendi kendisiyle sevişiyor. Uzun kolları bir kobra gibi kıvrılıyorlar. Bütün erkeklerin içinde uyuyan şeytanı yuvasından çıkarıp ayaklandırıyor; sonra olduğu yerde, insanı deli eden bir hareketle kalçalarını sağa sola sallayıp duruyor.

Arkamdan bir gürültü duyuluyor. Bir herifin salıverdiği hayvani bir homurtu bu. Bu kadın, kalabalıkta yapılmayacak şeyler yapıyor. Yaptığı hareketlerden çok, bu işe koyduğu tutku önemli. Dizleri üzerine düşüp sonra kendini arkaya atarken, kalçaları ışığa çıkıyor, vücudu yakıcı bir arzu içindeymiş gibi titriyor.

Tamtam sesleri daha da hızlanırken vücudu danseden bir ateş haline geliyor âdeta. Başboş bırakılmış bir şehvetin etkisiyle kıvranan bir alev bu!.. Bağırarak, salonu zehirleyen bu tamtam seslerini susturmak istiyorum. Tam kendimden geçeceğim anda gümbürtü duruyor ve kadın birdenbire bir çığlık atıyor.

Bu, şimdiye kadar gördüğüm en şaşırtıcı sahne. Elektrikler yeniden sönüyor ve salon karanlığa gömülüyor. Bir an hiç ses çıkmıyor. İnsan yakınındakilerin nefes alışlarını duyuyor. Sonra ışıklar yanıyor ve muazzam bir alkış...

Kadın tekrar görünmeden önce bir süre daha alkış bekliyor. Yanımdaki kızıl saçlı, göğsünü koluma dayamış, gözlerimin içine bakıyor. Yemek parasını kendisi ödeyip benimle gelmeye razı. Arzu o kadar bürümüş içini. Gırtlaktan gelen bir sesle:

— Müthiş, değil mi? diye soruyor.

Başımı sallıyorum. Konuşacak halim yok. Herkes gibi ben de merdivenlere bakıp yeniden görünmesini beklerken; barı salondan ayıran perdelerin arasından tanıdık bir çehre gözüme çarpıyor.

Perdeleri geçiyor, gagasında bir puroyla, oracığa dikilip duruyor. Kabarenin patronuymuş gibi bir hali var. Etrafındaki garsonlar hemen çalışmaya başlıyorlar. Etrafına bir göz attıktan sonra, görünüşe göre, kendisine ayrılmış olan masaya doğru yürüyor. Masada oturan kiralık katil tipli ayının yanına çökerek şampanya ısmarlıyor. Kim olduğunu bir türlü çıkaramıyorum. Kızıl saçlıya eğiliyorum. Evine kadar bir uzanmayı teklif edeceğimden emin yüzüme bakıyor:

— Şuradaki herif kim? diye soruyorum. Purolusu...

— Buranın sahibi Marqueze, diyor. Dansöz de sevgilisidir.

Bana fazladan şeyler anlatması hoşuma gidiyor. Bunu tahmin etmiştim.

Yeniden alkışlar başlıyor. Dönüyorum. Dansöz merdivenin tepesinde gözüküyor. Bu sefer üzerinde parlak, gümüş renkli bir tuvalet var. Maskesini de çıkarmış. Işıklar içinde, selâm vermek üzere merdivenleri iniyor. Şimdi tam önümde duruyor. Beni iyice görmesi için öne eğiliyorum. «Biricik, şahane, eşsiz Lili» mavi gözleriyle beni süzüyor. O kadar yakınımda ki, alkış seslerinin arasından onunla konuşabiliyorum:

— «Daha sonra» demiştiniz. Acaba yanlış mı anladım?

Kılı bile kıpırdamıyor. Bunu tahmin etmiştim. Bambaşka bir kadın bu. Yüzünün hatlarını o kadar iyi kontrol ediyor ki. Bulunmaz bir pokerci olur mutlaka.

Marqueze denilen herife bakmıyor bile. Selâm verirken gözlerimin içine bakıyor. Sonra tekrar merdivenin tepesine çıkarak hareketsiz kalıyor. Gözlerimiz bir daha karşılaşınca, belli belirsiz bir hareketle beni görmek istediğini belli ediyor. Marqueze'e bir göz atıyorum. Hayır! Hiç birşey farketmemiş. Yoksa yanılıyor muyum? Bu da önceden hazırlanmış bir numara mı? Emin olana kadar, uzun uzun inceliyorum suratını.

Ayağa kalkıp kızıl saçlıya doğru eğiliyorum. Cebimden bir yüz dolarlık çıkararak:

— Al güzelim, diyorum. Hesabı öde. artanı da senin olsun.

Ansızın delirmişim gibi suratıma bakarak:

— Ne oluyorsunuz? diye soruyor. Hasta mısınız?

Gerçekten de böyle bir kadını yüzüstü bırakmak için hasta olması lâzım insanın. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

— Pek iyi değilim. Midem ağrıyor. Yine görüşür, bıraktığım yerden devam ederiz. Olmaz mı?

Neşesi yerine geliyor, sırıtarak:

— Ne zaman isterseniz, diyor.

Çıkarken omzumun üstünden bakıyorum; masada kalan meyvalara saldırıyor. Memnun bir hali var.

Bir kere olsun, hesabı ödeyen ineğin yüzüne gülmek mecburiyetinde kalmadan, yemek yiyor.

Mümkün olduğu kadar göze batmadan çıkıyorum. Takip edilmediğime emin olmak için barda durup, bir kadeh birşey içiyor, sonra vestiyerdeki kızıdan şapkamı alıyorum. Gitmeme üzülmüş gibi...

— Ne oldu? diyor. Hoşunuza gidecek birisini bulamadınız mı?

— Hoşuma giden kadın buracıkta.

Zevkle gülüyor, bana bacaklarını göstermek için eğilerek:

— Bir saat sonra işim bitiyor, diyor,

Allahım! Bir bu eksikti!..

— Sizi köşe başında bekleyeceğim, diyorum.

Esrarlı bir tavır takınarak başını sallıyor. Allah için hoş kadın. Dişi bakımından dört başı mamur bir gece. Allah vere de işler daha fazla karışmasa.

Binanın arka tarafında bir servis girişi var. Kapıyı açıp içeri sızıyorum. Garsonlar gelip geçiyor. Kimse yolumu kesmeyince, koridoru takip ederek üzerinde iri harflerle Lili yazan kapının önünde duruyorum. Kapıyı vurunca, bir türlü aklımdan çıkmayan boğuk sesi geliyor kulağıma. «Giriniz». Giriyorum. Üzerinde lâme tuvaleti, makyaj masasının baş ına oturmuş. Aynadan bana bakıyor:

— Çok geciktin.

ALTINCI BÖLÜM

SIRTIMA bir cinayet yükleyen, bana öldüresiye dayak attırıp bütün NewYork polisini peşime düşüren kadın karşımda!.. Hemencecik ve o saat boğma hakkım olan dişi kaplan. Ben ne yapıyorum? Olduğum yerde dikilmiş, hayran hayran seyrediyorum onu. Gözlerime inanamıyormuşum gibi...

Bir an hareketsiz duruyor. Sonra dönüyor, bana yaklaşıyor. Ne yapacağı belli!.. Bekliyorum. Başlangıçtaki gibi apansız yakalayamayacak bu defa. Harekete geçen ben oluyorum. Kollarım onu sarıyor, dudaklarım saçlarında dolaşıyor; başım arkaya devirip, dudaklarımla ateşli dudaklarını eziyorum.

Dişi kaplanın öpücüğü! Yine başım dönüyor bacaklarım titremeye başlıyor.

— Pis kaltak! diye söyleniyorum.

İçimi ürperten genizden bir gülüşü var. Onu itiyor, kendimden uzakta tutarak inceliyorum.

Teni fildişi gibi. Hiç böyle cilt görülüş mü? Görünüşü mermeri andırıyor. Ama dokununca ipek gibi, sıcak, yumuşacık.

Onu yeniden kendime çekiyorum. Başımı arkaya atıyor. Aralık dudaklarını, pembe dilinin ucunu görüyorum. Deli ediyor bu manzara beni. Yakınlığı pusulayı şaşırtıyor bana. Sesi uzaklardan geliyor:

— Hadi gidelim.

Reddedecek halim mi var?

Heyecandan herifin birinin, bir tarafta onu beklemekte olduğunu unutmuşum. Yanılmıyorsam o da

unuttu. Kadınlar hakkında fazla şey bilmem ama, birisini gerçekten mi istediklerini, yoksa numara mı yaptıklarını anlarım. Sarışının numara yapmadığına eminim bu sefer.

O soyunurken kapıya yaslanıyorum. Seyretmek hoşuma gidiyor. Nefis bacaklarına naylonları geçirişindeki tavır, —hele o esnada bana fırlattığı bakış—, sütyeniyle asorti küçücük külotu ve en önemlisi kilotla çorap arasında kalan o bembeyaz kısım... Bu kadarı da fazla!

Beyaz bir elbise giyiyor ve kısık sesiyle:

— Şunu kapatsana, diyor.

Yaklaşıp titreyen parmaklarımla fermuarı çekiyorum. Bu gece hayatımın en heyecanlı gecesi olacağına benzer.

Bana dönüyor. Onu seyrederken daha fazla heyecanlanmamak için büyük bir çaba harcıyorum. Bana yakınlığına alışmam gerek. Bu işlerin ustasıyla karşı karşıya olduğumu unutmamalıyım. Hoş, bu birşey değiştirmez ya. Kız o kadar güzel ki bakarken fena oluyorum.

— Hazır mısın? diyorum.

Başıyla tasdik ederken bir tutam saç alına düşüyor. Kaldırmak isterdim ama ona dokunmaya cesaretim yok. Böyle bir şeye kalkışırsam odadan hiç çıkamayız!

Servis kapısının karşısındaki köşede bir otomobil bekliyor. Bu sefer gözüm açılıyor. Ben girdiğimde araba burada değildi. Nasıl geldi acaba? Telefonla da çağırmadı. Eğer bu kadının bir tarafında gizli bir radarı yoksa, arabanın gelişini nasıl açıklamalı? İhtiyatı elden bırakmak niyetinde değilim. Koluna yapışarak:

— Bir dakika, diyorum. Bu araba nereden çıktı?

Saf ve masum gözlerle yüzüme bakıyor. Bu sefer yumuyorum. İnsan tehlikeyi hissedince gözü açılıyor ister istemez...

— Her akşam bu saatte gelip beni alır, diyor,

— Sahi mi? Ya sevgili dostun? O gelmez mi? Yoksa bu akşam ziyaretimi mi bekliyordu o da?

Gözlerinden hafif bir bulut geçiyor. Bu kadarı yeter bana. Kolundan yakalayıp içeri çekiyorum. Sert bir sesle:

— Bana bak! diyorum. Eğer bu arabaya binmemi istiyorsan, şoföre otomobili kapının önüne bırakıp defolmasını söylersin. Ben kullanacağım. Anlaştık mı?

Birkaç saniye düşünüp bir baş hareketiyle tasdik ediyor.

— Nasıl istersen, diyor. Joe, buraya gel, Joe! Arabayı buraya getir.

Joe geliyor. Beni bekleyen başka ahbablar olmadığına emin olmak için arabanın içini gözden geçiriyorum.

— Haydi Joe. Bas git buradan.

Joe şaşkın, patronuna bakıyor. Yosma emrine uymasını işaret ediyor. Bu sefer şaka etmediğimi anladı galiba.

— İlkin sen geç, diyorum.

Direksiyona oturmadan önce onun yerleşmesini bekliyorum. Sonra gazı basıyor, tutuşmuşçasına, süratle dönüyorum köşeyi. Soruyorum:

— Nereye gidiyoruz? Yine Staten Island'a mı yoksa?

Yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. Acaba esprime mi gülüyor, yoksa bir kazık mı hazırlıyor bana? Anlayamıyorum.

— Parkside Building, diyor. Sonra alçak sesle ilâve ediyor.

— Terasında bir dairem var.

Böyle bir apartmana hiç itirazım yok. Lexington'dan kıvrılıp yola düzülüyorum. Caddede in cin top oynuyor. Evimin yakınlarmdayız. Bu itler hayatıma girmeden önceki evim...

Artık derdimi anlatmak zamanı geldi herhalde:

— Beni bayağı iyi avladınız. Fakat kazığı yiyen ben de olsam, iyi becerilmiş bir işi takdir ederim.

Kılı bile kıpırdamıyor. Devam ediyorum:

— Bu kadar zahmetinize değdi mi bari? Karl Otto'dan alabildiniz mi istediğiniz şeyleri? (Hâlâ ses çıkarmıyor). Pekâlâ güzelim. Ama şunu bil ki. bu akşam baklayı çıkaracaksın ağzından. Eğer elektrikli iskemleye gideceksem, ne yapıp yapıp senin ahbablardan birini de dizlerime oturtmaya andıçtim.

— Beraberinde beni götürmek isteyeceğini sanıyordum.

— Hayır güzelim. Seni ellerimle öldürmeyi tercih ederim her zaman.

Bu sefer gözlerimin içine bakıyor. Şaka etmediğimin farkında. Bir yandan da kendisini öldüreceğini söyleyen herifin yanında oturmak onu tahrik ediyor olmalı. İyice acaip zevkleri var bu yosmanın.

Boğuk bir sesle:

— Bayağı ciddi konuşuyorsun, diyor.

— Ne demezsin! Seni öldürmek öyle zevkli bir iş olur ki benim için.

Şimdi konuşmadan gidiyoruz. Otomobilin içindeki hava biraz değişmiş gibi. Sebebi belli. Yosma biraz korkmaya başladı. Canı hiç ölmek istemiyor, fakat bunun gerçekleşebileceği de geliyor aklına.

Parkside Building, bütün heybeti ve pırıl pırıl ışıklarıyla önümüzde beliriyor. Tentenin altında üniformalı bir kapıcı var. Arabanın anahtarlarını alıyor. Lili yanından geçerken onun da gözlerinde acayip bir ışık yanıyor. Erkekleri deli eden cinsten bir kadın bu.

Asansörde kokusu yeniden başımı döndürmeye başlıyor. Asansörcü herifin ondan korkar gibi bir hali var. Bir sebebi olmalı bunun. Hoş, böyle bir yosmadan korkulması şaşılacak bir durum da değil ya. Kılı bile kıpırdamadan adam öldürdüğünü gözleriyle gören ben değil miyim?..

Asansörden küçük bir koridora çıkıyoruz. Anahtarını çıkarıp dipteki beyaz kapıyı açıyor. Sevdiği renk beyaz demek ki. Bir de beyaza temizliğin. saflığın rengi derler.

— Esaslı yer, diyorum.

Apartmanın aşırı lüksü nefesimi kesiyor, tyi şevlere bol para dökmesini seviyor bu kız. Soruyorum:

— Eşyaları sen mi seçtin?

Bir yeni zengin evinin bağırtıcı lüksüyle parıldayan dekorda gezinen gözleri gururla doluyor.

Her parçayı birer birer inceliyorum. Zevk ve kültür bakımından iyice aşağılık kompleksi içinde bu kız. Kendini zevkli olduğuna inandırmak için muazzam masraflara girişmekten çekinmiyor olmalı.

Çevresindekileri çok etkiliyordur herhalde bu apartman. Bana gelince iş değişiyor. Zaten o da dekorun etkisinden pek emin değil gibi.

— Hoşuna gitti mi?

Bu soruyu sormak ona çok ağır geldi herhalde. Ama yine de sordu. Muhakkak bilmek ihtiyacında. Suyuna gitmek iyi olacak. Ona yaklaşıyorum. Allah da biliyor ya, benim hoşuma giden şey, şu beyaz elbisenin içindeki... Burada olmamın biricik sebebi de bu ya...

— Çok, diye cevap verip onu kollanma alıyorum. Sen de hoşuma gidiyorsun... İki elini de görebildiğim zamanlar.

Gülerek boynuma sarılıyor.

— Burada dursalar iyi mi?

— Eh. fena sayılmaz.

Sonra sesimi alçaltarak:

— Kari Otto'yu kodesten çıkarmayı iyi becermişsiniz, diyorum.

Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama bırakır mıyım? Sıkı sıkıya yapışmışım bir kere.

— O kadar çabuk değil Daha bitirmedim...

Bu sefeı kızdı. Yüzünün ifadesi değişti. Ma donna ilgisizliğini kaybetmeye başlıyor galiba. Islık gibi bir sesle:

— Bıktım artık, diyor. Canımı sıkıyorsun. İş konuşmak istiyorsan Marqueze'e git. Aşk istiyorsan bana gel. Birinden birini seç! Karar ver.

— Sanırım her ikisini de istiyorum. Hem de seninle.

Başımı sallıyor:

— Olacak iş değil bu.

Başımı arkaya devirerek öpüyorum onu. Bunun hoşuna gittiği malûm. Biraz gevşiyor. Bütün vücuduyla abanıyor bana. Bir saniye sustuktan sonra:

— Staten Island fikri iyiydi, diyorum. Senin mi?

Bu sefer kızgınlıktan deliye dönüyor. Bana vurmaya çalışıyor ama elini havada yakalıyorum:

— Yaramazlık yok!.

— Pis polis! diye bağılıyor.

Yüzü, ilgisiz ifadesini her an biraz daha kaybediyor. Demek sinirleri o kadar kuvvetli değilmiş. Bir öpüp bir bu lafları etmem berbat ediyor onu. Alışmadığı bir taktik bu.

— Çok kötü huyların var, diyorum. Eminim ki Marqueze de hoşlanmıyordur bundan.

Bu sefer ziyaretimin sebebini anladı galiba.

— Neye geldin buraya? diye soruyor. Olup bitenleri mi öğrenmek istiyorsun? Yoksa başına açtığım bu belâdan nasıl kurtulacağımı mı?

— Tam üstüne bastın. Ne yaparsın? Belki acaip birşey ama, öleeksem sebebini bilmek istiyorum hiç olmazsa.

Hızlı hızlı cevap veriyor:

— İşler böyle olmayacaktı. Kurtulacaktın. Başka tasarılarım vardı benim.

Projelerini merak ediyorum. Böyle bir kızın tasarıları çok enteresan olsa gerek.

— Anlat. Çok merak ediyorum.

Yeniden kurtulmaya çalışıyor. Fakat daha da sıkı sarılıyorum ona.

— Bırak beni. Hayvan!

— Hayır bebeğim. Hiç bırakmayacağım seni. Bunu kafana koy.

Yeniden öpüyorum onu. Sonra kucağıma alıp yatak odası olduğunu tahmin ettiğim kapıya doğru götürüyorum. Gerçekten de yatak odası. Dekor bakımından ötekilerden çok daha korkunç. Her taraf saten kaplı. Yatak örtüsü de hermin bir kürk. Sarışımı yatağa bırakıp bekliyorum. Durduğu yerde kıvranmaya başlıyor. Demin gece klübünde yaptığı gibi... Arkamda oturan herifi deliye çeviren acayip hareketleri tekrarlıyor.

Bende de aynı etkiyi yapıyor. Bu nefis vücuttan yükselen istek dalgası, benim de her tarafımı kaplıyor Hafifçe okşuyorum onu. Sıcaklığı aklımı başımdan alıyor İncecik entarisini tutan kopça, bir çekişte elimdekalıyor Harika göğüsleri gözümün önünde. Eğilip öpüyorum. Bayılıyor buna:

— Daha, daha, diye fısıldıyor.

Dudaklarım her tarafında dolaşıyor. Tepeden

tırnağa titremeye başlıyor. Gözlerinin arzusuyla dolduğunu, ellerinin bana uzandığını görüyorum. Bu sefer oldu. Bir nefeste:

— Danny, ne bekliyorsun? diyor.

Beklemiyorum. Bütün gücümle sarılıyorum ona. Yatağın yumuşaklığı ve vücudunun sıcaklığı, dayanılmaz bir şekilde çekiyor beni. Kulaklarım uğulduyor. Dudaklarımı dudaklarımda hissediyorum. Hafifçe batan dişleri, hareketli dili... Bu harikulade kadına sahip olma zevkine bırakıyorum kendimi.

Bir saat kadar sonra kalkıyorum. Açlığı giderilmiş bir bakışla bakıyor bana. Banyoya geçip yüzüme soğuk su çarpıyorum. Döndüğümde onu hâlâ yatağın üzerinde uzanır buluyorum. Baştan başlamamı bekler gibi bir hali var. Bu iş için ondan iyisi bulunmaz ama beni çekmiyor artık.

Bu. belki de, görüldüğü gibi değil, bomboş olduğunu anladığımdandır Bu düşünceler yüzümden aksediyor olmalı ki, hayretle bakıyor bana. Onu küçümsediğimin iyice farkında Birden doğruluyor; gözleri kinle dolu Yatağa oturuyor:

— Hadi Spade, yeter artık Karşımda dikilip duracağına içini boşalt da rahat et. Kimse bana böyle davranmaya cesaret edemedi şimdiye kadar,

— Alışman lâzım güzelim. Sarışınlardan çabuk bıklılır.

Bir anda yataktan fırlayarak üzerime atılıyor. Yana çekilip esaslı bir tokat yerleştiriyorum suratına. Saten yatak örtüsü üzerine yığılıyor.

— Genellikle hanımlara vurmam, diyorum. Fakat senin için bir istisna yapıyorum bu sefer. Belki de hanım olmadığın içindir bu.

Küfretmeye başlıyor. Bu güzel dudaklardan nasıl da çıkabiliyor böyle kaba sözler. Sabırla dinliyorum. Yeniden yüzüme bakıyor. Kendi kendini ele verdiğini anlayınca bir kere daha üzerime atılıyor. Ben de bir kere daha vuruyorum ona, yüzüğüm dudağını yarıyor. Kan akmaya başlıyor. Yatağın kenarına oturuyor, şımarık bir çocuk gibi ağlıyor. Omuzlarından yakalayıp silkeliyorum. Sabrım iyice taştı artık.

— Anladık, anladık. Karl'ı kodesten nasıl çıkardınız, onu anlat.

Nefes nefese kendini ellerime terk ediyor. Yeniden silkeliyorum.

— Konuş, yoksa okurum canına. Şaka etmiyorum.

Bunun farkında olduğu için tartışmaya yeltenmiyor. Sadece bir an önce kendine gelip kuvvetini toplamaya çalışıyor. Sonra nefes nefese:

— Pekâlâ, diyor. Konuşacağım.

Onu yatağın üzerine itip bekliyorum. Biraz sonra konuşmaya başlıyor.

— Otto'yu kodesten çıkartalı bir sene oluyor.

Bu kadarını tahmin etmemiştim işte!

— Nasıl farketmediler?

— Biliyorlardı ama haberi yaymaya korkuyorlardı herhalde. Biliyorsun, büyük bir kalpazandır o. Son olarak bütün borsada panik yaratmıştı. Onun için susmayı tercih ettiler herhalde.

Bu sebep bana da akla yakın geliyor.

— Desene bir senedir izini bulamadı polisler?

Gülüyor. O sırada yüzünün aldığı ifade çok çirkin geliyor bana.

— Polisler mi diyor. Onlar saati bile söylemekten âcizdirler.

Hani pek de haksız sayılmaz. Yalnız iş beni yakalamaya gelince bu polisçikler niye kronometre kesildiler, onu anlayamıyorum.

— Neredeydi, Staten Island'da mı?

Başıyla onaylıyor. Yanılmamış olduğum bir nokta da Staten Island. İyi buluş doğrusu. Ada o kadar tenhadır ki... Üstelik kum dolu ıssız arazi ve terkedilmiş evlerle doludur her yanı O evlerden birini kiralayıp Otto'yu yerleştirdilerse kimsenin ruhu bile duymamıştır tabii.

— Ne yapıyordu?.

— Yeni banknotları. Paraları değişeli bir sene oldu. Otto'nun kalıpları sadece bizde var. (Gözleri parlıyor. Kimse farketmeden memleketi kaplayacak olan sahte milyonları düşünüyor olmalı). Paraları «Mavi Tavşan»da sürecektik Nefis bir plandı bu. Her şeyi Marqueze ve ben hazırladık.

Kabarenin altı ay kadar herhangi bir olay çıkmadan yürümesi lâzımdı. Sonra başlayacaktık...

Lafa karışmanın sırası. Kafamı lüzumsuz laflarla şişirmesine meydan vermemeliyim.

— Ya Otto'nun elindeki çanta?

Gözlerini kaldırıyor:

— Onu bir yıl adada sakladık. Bitirdiği vakit memleketine yollayacaktık. Almanya'da daha rahat çalışacağı kanısındaydı; Amerika'da kalmak istemiyordu. Burada önemli mevkide olan bir kardeşi varmış. Onun başına dert açmaktan çekiniyordu herhalde.

Aferin Otto'ya! Erkek adammış ne de olsa.

— Devam et, diyorum.

Yalvartmıyor.

— Kalıpların hazırlanması iki gün önce bitti. Evi kabareye bağlayan özel hattın telefon ettim ona. Bana, bunun yaptığı en iyi iş olduğunu söyledi. Çok memnundu. Bir an önce memleketi terketmek istiyordu. Hiç korkmamasını, kimsenin durumdan haberi olmadığını söyledim. Yine de gitmekte acele ediyordu. Marqueze'e durumu anlattım ve gerekli tedbirleri aldık. Yalnız arabayı kullanacak ve Otto'nun işini bitirdiğimiz sırada yanımızda bulunacak birisine ihtiyacımız vardı...

Olup bitenleri gayet iyi anlıyordum. Yardakçılarının Otto'nun öldüğünü bilmelerini istemiyorlardı. Kalıpların dünyadaki biricik ve son kalıplar olduğu öğrenilirse pek çok kimsenin çalmaya teşebbüs etmesi mümkündü. Eğer Otto'nun sağ olduğu samlırsa başkaları da onunla temasa geçmek isteyecekler ve Lili'yle Marqueze, aracı rolü oynayıp herkesi parmaklarında oynatacaklardı. Bu da aynı bir kazanç kaynağı olacaktı onlar için.

Başından beri merak ettiğim birşey daha vardı:

— Peki niye beni seçtiniz? Cevabı beni şaşırtmıyor:

— Rıhtımda polislerle karşılaşılırsak, detektif olduğun için işin içinden sıyrılabilceğini düşündüm.

Bu da akla yakındı. Bir soru daha soruyorum:

— Ya üstüme atlayan iki herif? Birinin suratına bir kurşun sıkmıştım. Gazeteler niye sözünü etmediler acaba?

Pis pis sırıtarak yüzüme bakıyor:

— Tahmin et, diyor. Sana iki dakika izin. Gülmeye başlıyor.

Biraz düşününce kafama dank ediyor:

— Federal ajanlar mıydı? Gülmeye devam ediyor:

— Onun için kapattılar olayı.

Tokadı yeyince gülmeyi kesip dişi bir kedi gibi üzerime atılıyor. İtiyorum. Islık gibi bir sesle:

— Seni fena halde kıstırdım ya kapana. Ona bak!

Buna şüphe yok, ama ben de henüz son sözümü söylemiş değilim. Hay Allah. Federal ajanlar aklıma geldikçe sırtım ürperiyor. Polisle maraza çıkarmak bile ne belâdır! Bir de hükümetle karşı

karşıya gelince... Enselenirsem doksan dokuz seneyi yedim demektir. Tekrar söze başlıyorum:

— Peki güzelim, diyorum. Şimdi söyle bakalım: Nerede?

Gözlerini dikip bakıyor. Yüzünde büyük bir korku ifadesi var. Neden söz ettiğimi gayet iyi bilmesine karşılık anlamamazlıktan geliyor. Kollarını öyle kuvvetle yakalıyorum ki acıdan yüzünü buruşturuyor.

— Nerede?

— Neden bahsediyorsun? diye inliyor.

Yalvarana kadar silkeliyorum onu:

— Yeter Danny, ne olur! Yeter artık!

— Danny demekle gevşetemezsin beni. Otto'nun son eseri nerede? Buradan gitmeden önce öğrenmeliyim bunu, yoksa...

— Ne yaparsın?

Benden, fazla korkmazmış gibi bir tavır var. Üzerinde elektrik sandalyesi tehlikesi dolaşan bir adamın ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyor olmalı.

Onu tekrar yatağa atıyorum. Masanın üzerindeki viski şişesini elime alıp iskemlenin arkalığında kırıyorum. Odayı keskin bir alkol kokusu kaplıyor. Halısını kirlettiğim için bağırmağa başlarken elimdeki kırık kırık şişe parçasını fark ediyor. Üzerine eğiliyorum. Bağırarak istiyor fakat ağzın dan hiç bir ses çıkmıyor. Korkudan uğuşmuş bıı durumda. Dudakları titreyerek bana bakmakla yetiniyor.

— Hadi, konuş! Yoksa güzelliğın bir hayal olup kalacak. On saniyen var. (Şişeyi yüzüne yaklaştırıyorum). Bir başlarsam hiç bir kuvvef durduramaz beni artık. Yüzünü kıymaya çeviririm. Ne göz kalır, ne ağız, ne burun. Hangisini tercih edersin. Konuşmayı mı? Yoksa bunu mu?

YEDİNCİ BÖLÜM

BICIRIK şişeyi yüzünün üzerinde beş saniye tutmam, bütün gücünü kaybetmesine yetiyor.

— Yapma bunu Danny... Allahaşkına! Söyleyeceğim.. Her şeyi söyleyeceğim!

Yanaklarından yaşlar süzülüyor. Bu sefer iyice yıkıldı artık. Hissizlik maskesinden eser kalmadı. Benden ne kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyorum.

— Hadi!.. Acele et!..

Kalkıp hızla odanın öbür köşesine yürüyor. Peşinden gidiyorum. Ona itimadım yok. Korktuğu için söylediklerimi yapıyor ama eline bir fırsat geçerse... Bir tabanca bulsa altı kurşunu da mideme yediğimin resmidir.

Duvarda asılı bir tablonun önünde duruyor.

Tabloyu kaldırıncı, arkasında duvara gömülü bir kasa görülüyor. Bu, genellikle evlerde rastlanan kadranlı kasalardan değil. Aynen duvar görünüşünde. Nereye dokunduğunu görebilmek için gözlerimi dört açıyorum. Boşuna! Duvarda hiç bir düğme izi yok. Yine de parmağı belirli bir çizgiyi izlediği sırada bir tıkırtı duyuluyor ve duvarda bir delik açılıyor. Elini içeri sokup bir küçük paket çıkarıyor:

— İşte, diyor.

İçimdeki bir duygu, gözlerimi ondan uzaklaştırıp pakete uzanacak yerde hareketsiz durmaya zorluyor beni. Normal bir hareketle öbür elini de kasaya daldırıyor.

— Bir dakika güzelim!

Onu yakalayıp tekrar divanın üzerine itiyorum. Sonra kasaya bir göz atıyorum. Tabii içerde kocaman bir otomatik yatıyor. Verilmiş sadakam varmış.

Ona dönüyorum. Şimdi başı yastıklara gömülü, hıçkırıyor. Başka zaman olsa bir sarışının ağlaması kalbimi parçalardı ama bu sefer yağma yok.

Kapıya doğru giderken:

— İyi eğlenceler, diye sesleniyorum.

İçim rahat. Benden sonra fazla ağlamayacak nasıl olsa. Hemen telefona koşup Marqueze'e haber verecek. O zamana kadar ben de kirişi kırmış olurum, diye düşünüyorum. Büyük hata!

Hole gelince asansörün yukarı çıktığını duyuşa yorum. Katları gösteren ibreye bakınca hiç durmadan çıktığını farkediyorum. Buraya geliyor. Marqueze olmalı. Çok yakındaydı herhalde. Bu sefer şiştim demektir.

Aceleyle etrafıma bakmıyorum. Çoğu göktürmalayanların üst katında birkaç basamakla çatıya götüren bir kapı olur. Gözden saklı bir köşede, insanın ancak aramakla bulacağı demir kapı var.

Kilitli gibi duruyor. Kapıya yaklaşırken her dinden dua ediyorum. Basamakları tırmanıp tokmağı çevirerek omzumla yükleniyorum kapıya. Açılıyor. Hızla eşiği atlayıp kapıyı kapadığım anda asansörün açıldığını duyuyorum.

Güzel Lili'nin ulurcasma konuştuğu işitiliyor. Sarışın âfetin dertlerine kulak kabartacak vaktim yok. Hızlanıyorum. Biraz sonra peşime takılacaklar.

Hiç geceleyin yetmiş beş katlı bir binanın damında buldunuz mu? Çok enteresan oluyor ama, korkusu, benim durumumdaki bir adamın iliklerini donduruyor. Çok tuhaf bir duygu bu.

Kenara kadar koşup sağıma soluma bakmıyorum. Yandaki binanın çatısı doksan santim öte. Genişlik değil de aşağıdaki boşluk korkutuyor gözümü. Derin bir nefes alıp atlıyorum.

Düşerken ayak bileğim burkuluyor. Küfretmeye başlıyorum. Hem canım acıyor, hem de bacağımı kırmış olmaktan korkuyorum. Bir kırık çıkık varsa tam anlamıyla ayvayı yedim demektir.

Rahatça ayağa kalkınca gülmeye başlıyorum. Bileğim epeyce acıyor ama, bereket bacağım hâlâ tek parça halinde. Yola koyuluyorum. Çatı kapısından bu binaya girmek niyetindeyim. Oraya doğruluyorum. Unuttuğum tek şey şu: Bütün kapıcıların üst katta oturan kadından ödleri patlamaz. Öbür binanın kapısı bu yüzden kilitli değildir. Bunun kapalı olduğunu söylemek gereksiz tabii. Durup derdime yanmaya vaktim yok. Tek çıkar yol, bir ilerki çatıya geçmek. Hesapça yeniden atlamam lâzım. Ne akşam!

Yeniden korkuluğun üzerindeyim. Bu sefer tereddüt etmiyorum. Vaktim de yok zaten. Hemen kapıya koşuyorum. Bu da kilitli. Allah kahretsin! Üstelik ilk çatının üzerinde ayak sesleri duyuluyor.

Oralarda olduğumu düşünerek etraflarına bakmıyorlar. Başka çatıya geçmiş olabileceğim gelmiyor

akıllarına.

Neon ışıkları göğü gündüze çevirmiş. Siluetim göze çarpmasın diye yerde sürünerek damın bir tarafından öbür yanına gidiyorum. Işıklar yanıp söndüğü için dam bir aydınlanıyor, bir karanlığa gömülüyor.

Gürültü çıkarmadan yandaki dama atlamaya çalışıyorum. İyi ki gürültü çıkmıyor! Hem de ne gürültü... Birisi bağıyor:

— Patron! Bu herif öbür damlardan birinde.

Bu küçük bir dâhi vallahi! Bir elime geçse...

Koşuyorum. Bu kapı da ötekiler gibi kapalı! Ümitsizlenmeye başlıyorum. Eninde sonunda bu bina blokunun sonuna geleceğim. O zaman ne olacak? İki bina sonra miki fareden başkasının atlayamayacağı bir boşluk var.

Hiç olmazsa tabancam var, diye düşünüyorum. Ölmeden önce bir ikisini indiririm bu hergelelerin. Bir teselli ne de olsa...

Sondan bir önceki dama atlarken birisi bağıyor. Etrafıma bakıncı on dokuz yaşlarında bir genç kız görüyorum. Yanındaki delikanlıyla öpüşüp duruyorlar herhalde. Şimdi gözlerini açmışlar, hayretle beni seyrediyorlar. Aydan mı düştüğümü sanıyorlar acaba? Sevincimden ikisini de öpeceğim az daha. Acele acele durumu açıklıyorum:

— Dinleyin. Beni tanımazsınız. Fakat yalvarırım yardım edin. Eğer peşimdeki heriflerin beni kevgire çevirmelerini istemiyorsanız benimle birlikte içeri girip kapıyı kapatın.

Kıza bakıyorum. Bu küçüğün hiç birşeyden haberi yok. Şaşırmış gibi. Fakat ne olursa olsun bana yardım etmeleri lâzım. Herifler yaklaşıyor. Delikanlı heyecanla gözlerini açıyor Bu yakınlarda Alan Ladd'in bir filmini görmüş olacak ki:

— Resmî bir ajan mısınız? diye soruyor.

Yakamı hiç birşey görmesine meydan vermeyecek kadar süratle kaldırıp indiriyorum. Kızı sürükleyerek:

— Gelin, diyor.

İçeri girip kapıyı kapatıyoruz. Sürgüyü sürmem bir saniye sürmüyor. Ben koşarak merdivenleri inmeye başladığımda arkamdan haykırıyor:

— Söylesenize; birşey yapabilir miyim sizin için?

Otoriter bir sesle karşılık veriyorum:

— Kapının arkasında bekleyin. Ne olursa olsun açmaya kalkışmayın. Ben takviye getirmeye gidiyorum.

Arkamda ateş varmış gibi iniyorum merdivenleri. Bir kat aşağıda asansöre binip bodruma kadar iniyorum. Marqueze yan binalara nöbetçi bırakmış olabilir. Çamaşırılığa doğruluyorum. Bir kamyonu kirli çamaşır yüklemekte olan işçiler beni bir müfettiş falan sanmış olacaklar ki varlığımı yadırgamıyorlar.

Kamyonların durduğu yere geliyorum. Dikkati çekmemek için bir süre oyalandıktan sonra yükünü

almış, şoförünü bekleyen bir kamyona yaklaşıyorum. Göz ucuyla beni süzen bir herif var. O başını alıp gidene kadar cebimden çıkardığım bir deftere not alır gibi yapıyorum. Hareket eden kamyonun arkasına atlamak hiç de zor olmuyor. Bu işi yapmanızı öğütlemem. Yıkanmaya giden çamaşırların kokusu kadar fena şey yokmuş meğer. Yine de mideme bir kurşun yemekten iyi. Bu günlük paçamı kurtardım galiba. Birkaç dakika sonra dışarıya bakıyorum. Ana caddenin ışıkları gözümü kamaştırıyor. Atlamak için تنها bir sokağa sapmamızı bekliyorum.

Kamyon hızlı gitmediği için, atlamak güç olmuyor. Ayak üstü düşüp —kafası dumanlı bir şoföre kendimi çiğnetmemek için— soluğu kaldırımda alıyorum. Tekrar caddeye çıkıp bir taksi çevirerek Pat'in adresini veriyorum.

Bu sefer, imkânı olduğu kadar eğiyorum kafamı. Fotoğraflarım artık Marilyn Monreo'nunkiler derecesinde meşhur olmuştur herhalde. Bereket şoför suratıyla ilgilenmiyor. Bütün derdi konuşmak olan bir geveze bu. Havadan sudan. Samson ve Dalila'dan, gelecek beyzbol maçından söz ediyor. Bana eskiden gittiğim bir berberi hatırlatıyor bu herif. Rahatça koltuğa yerleşiyorum; bırakıyorum konuşsun. Beni Pat'in kapısına getirdiğinde bir de yüzünde çok mutlu bir adamın ifadesi var. Uzun uzun sohbet ettiğimiz kanısında herhalde.

Pat'ı sıkıntıya sokmamak için asansörcünün dışarıya çıkmasını bekliyorum. Sonra, kapıcıya birşey sormak fırsatı vermeden, hızla holü geçip asansöre atlıyorum.

Biraz sonra kapısının önündeyim, açmasını bekliyorum. Güzel olup olmadığını unutmuşum. Sanırım son görüşmemizde ;ip edilen bir adam olmamdan ileri geliyor bu unutkanlık.

Pat, sırtında pembe bir sabahlık, yüzü makyajsız karşımda duruyor. Yataktan yeni kalkmış gibi bir hali var.

Hiç birşey söylemiyor. Fakat bakışından memnun olduğunu anlıyorum. İçeri girebilmem için yana çekilirken koridora bir göz atıyor ve orada kimse olup olmadığını kontrol ediyor.

— Merak etme, diyorum. Kimse takip etmedi beni.

Odasına dönerek ışığı yakıyor. Bu evle deminki beyaz saray arasındaki fark müthiş. İlk defa görüyormuşum gibi etrafıma bakmıyorum. Öte yandan kendi evimdeymişim gibi bir duygu var içimde.

Yaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyor:

— Değişmişsin, diyor. Ne oldu?

Lili'den aldığım paketi çıkarıyorum cebimden.

— Bunu güvenilir bir yere saklayabilir misin?

Paketi elimden alarak komodinin gözüne kilitliyor. Gülmeye başlıyorumNe akıl! Bir an meselesi bu kilidi açmak!

— Çok yanlış davranıyorsun güzelim, diyorum. Bu kilit peşimdeki herifleri durdurur mu sanıyorsun?

— Yanılmıyorsam peşimdeki herifler burada olduğunu bilmiyorlar.

Bunu düşünmemiştim işte. Bilmiyorlar tabii. Şimdilik izimi bulamadılar. Rahatça gizlenebileceğim bir yer burası.

— Başkanlığa adaylığını koysaydım oyumu sana verirdim.

Yeniden yanıma gelip saçlarımı okşuyor:

— Başkan olmak istemiyorum ben.

İkimiz de susuyoruz bir an. Sonra onu kollarıma alıyorum.

İlkinde gibi değil işler... Bu defa o beni değil, ben onu öpüyorum. İkimiz de fark ediyoruz bu değişikliği. Dudaklarımız ayrıldığı zaman gözlerinde seven bir kadının gözlerinde rastlanan pırıltıyı görüyorum.

— Kahve ister misin? diye soruyor.

Bu kızda, insanı bir anda gökten yere indirebilme özelliği var...

Mutfığa doğruluyor. Bu hareketi, daha iki dakika düşünmek imkânını veriyor. Bir tek eksikim varmış hayatta meğer: Pat gibi bir kız.

Ben de peşinden mutfığa gidiyorum. Kahve hazır.

— Karnın aç mı? diye soruyor.

Başımı sallayıp oturduktan sonra söze başlıyorum:

— Pat...

Devam etmeme fırsat vermeden:

— Danny, diyor. Ne vardı o paketin içinde?

Söylüyorum.

— Sıyrıldın mı artık bu pis işin içinden?

— Tam anlamıyla değil.

Anlamıyor. Anlaması için benim gibi özel detektif olması lâzım. Beni yem olarak kullandı namussuzlar. Elimdeki deliller onları mahvetmeye kâfi ama intikamımı kendim almak istiyorum.

Yalnız kendim için değil, doktor Stricer için de istiyorum bunu. Bana son söylediklerini hatırlıyorum: «Umarım ki enselersiniz onları,» denmişti.

Benim de başka bir isteğim yok. Kişisel bir hesabı temizlemek istiyorum sadece. Benimle bir sarışın arasındaki hesap...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SAAT'LA geçirdiğim dakikalar benim için yepyeni bir yaşantı demek... Oysa ben her zaman işleri basit tarafından alırdım. Bu sefer olmuyor. Alıştığım gibi hareket edemiyorum. İstemediğimden değil, söyledim ya, bu başka.

Kahvelerimizi alıp salona dönüyor, ortaokul çocukları gibi elele oturuyoruz. Isırırçasına öpüyorum dudaklarını. O kadar çok öpüşüyoruz ki aklım başımdan gidiyor. Sonra o biraz uzaklaşıp gözlerini bana diyor:

— Bak Danny, diyor. Bu işten sıyrılıp tehlikeyi atlattığın zaman gel beni bul. Şimdiki şartlar

altında bunu yapmamız hoş birşey değil.

Koyu renk gözlerinin ciddi bakışı karşısında gülmekten kendimi alamıyorum. İçimi okur gibi bir hali var. Üstelik yanılmıyor da. Bana ilk defa, sokakta rastladığı zaman, yanılmadığı gibi.

— Gazeteleri gördün mü? diye soruyorum.

Başıyla 'evet' diyor:

— Yeni bir resim çektirmen lâzım. Şaştıkları çok kötü.

— Polis beni bu masraftan kurtarır.

Gözlerini kırpıştırıyor:

— Şaka da olsa söyleme bunu, Danny, diyor. Korkuyorum.

Gerçekten de allak bullak olmuş bir hali var.

— Meraklanma güzelim, diyorum. Yirmi dört saate kalmadan sıyrılmış olacağım bu işin içinden: Söylediklerime kendim de pek inanmıyorum. Bu kıza yalan söylemek de hemen hemen imkânsız.

— Bana gerçeği söyle Danny, diyor. Ne yapacaksın?

Fincanımı uzatarak:

— Eğer kaldıysa bir kahve daha içeceğim her şeyden önce, diyorum.

Fincanımı doldurup elime verdikten sonra yanıma oturarak aynı soruyu tekrarlıyor. Fincanı bırakıp ellerini tutarak:

— Ben de bilmiyorum küçüğüm, diyorum. Ne; yapıp yapıp maskelerini aşağı indirmem lâzım. Bu iş için de ancak bir iki yol var.

Titremeye başladığını hissediyorum, yatıştırmak için:

— Üzülme, diyorum. Bir kahraman olmadığımı biliyorsun sen de.

— Seni tanımlamak için başka sıfatlar var.

— Haklısın!

— Danny! diyor.

Yere, ayaklarımın dibine oturuyor ve başını dizlerime dayıyor ve gözlerimin içine bakıyor:

— Söyle canım?

Onu korumak, şımartmak istiyorum. Şimdiye kadar hiç bir kadın uyandırmadı bu duyguyu bende.

— Gereksiz tehlikelere atılma, diyor. N'olur... Benim için yap bunu...

— Söz. Mecbur kalmadıkça girmeyeceğim tehlikeye. Anlaştık mı?

Korkusu geçmiş değil, ama başıyla onaylıyor:

— Bununla yetinmem lâzım, diyor.

Yavaşça dudaklarımı dudaklarının üzerine koyuyorum. Bir an herşeyi —polisleri, Central Park'taki cesedi, Lili'yi, milyonlar değerindeki klişelerin yanibaşımızda saklı olduğunu— unutuyorum. Ayrıldığımızda yüzünü pudralamak için odasına gidiyor.

Bir sigara yakıyorum. Birdenbire karar vererek komodinin gözünü açıp klişeleri cebime indiriyorum. Onu tehlikeye atmakta ne anlam var? Kalıplar burada oldukça korkudan ölecek. En iyisi Grand Central garında bir kasa kiralayıp oraya saklamak. Yirmi dört saat emniyette olur. O zamana kadar da ben ya bu işten sıyrılmış, ya enselenmiş ya da kalıbı dinlendirmiş olurum. Makyajımı tazelemiş, salona geliyor. Gülüyorum:

— Böyle güzelleşip, gitmeme engel olacağımı mı umuyorsun?

Başımı sallıyor:

— Yoo... diyor.

Genellikle «namuslu» denilen türden kızları fazla arzu etmez insan. Oysa Pat'in bir bakışı bile yetiyor beni tahrik etmeye. Bir farkla ki, sadece beni çekiyor, yoluna düşen her erkeği değil. Bu yepyeni birşey benim için.

— Allahısmarladık güzelim, diyorum.. Yakında görüşürüz.

Bir an bana sarıldıktan sonra ayrılarak yüzüme bakıyor. Gözleri nemli, fakat ağlamıyor.

Arkama bakmadan gidiyorum. Yine de dayanamayıp, asansörün başından dönüyorum. Kapının eşiğinde duruyor. El sallıyorum. İçimde tuhaf bir his var. Geri dönmek istiyorum. İstemeye istemeye düğmeye basıyorum. Aşağıda kapı açılınca Marqueze'i kapıcının yanında, apartmanda oturanların listesini incelerken görüyorum.

Hızla asansörün kapısını kapatırken yanındaki heriflerden biri beni fark ediyor. Marquez'le birlikte atlıyorlar.

Asansör düğmesine basıp üçüncü kata çıkıyorum. Pat'in dairesinden üç kat aşağısı. Çıkarken çakmağımı asansörün kapılarının arasına sıkıştırıyorum. Asansörü işletemesinler hiç olmazsa. Sonra servis merdivenine doğruluyorum. Bütün mesele, Marqueze asansörün işlemediğini anlayana kadar kapağı dışarı atabilmekte.

Kalbim yerinden fırlarcasına çarpıyor. Hızla iniyorum. Aşağıda bir kapı görüyorum. Üzerindeki «personale mahsustur» yazısına aldırmandan dalıyorum içeri. Bir avluya giriyorum. Demir bir kapıdan sokağa çıkılıyor. Kapı kilitli. Parmaklıktan atlamayı, arkamdan gelenlere kafamı ezdirmeye tercih ederim her zaman.

Parmaklık aşağı yukarı iki metre yüksekliğinde. Sıçrayıp tepesine yapıştıktan sonra kendimi yukarıya çekiyorum. Öbür tarafa atlıyorum ve kendimi bir başka avluda buluyorum. Bunu diğer binaların avluları izliyor. Gücüm yeterse bina adasının sonuna kadar gidip caddeye çıkabilirim. İşe girişip beş avluyu geçiyorum. İşte o anda aklıma dâhice bir fikir geliyor. Altıncı binanın servis kapısından içeri dalıyorum. Girdiğim odada üç yumurcak yere oturmuş oyun oynuyorlar.

— Merhaba çocuklar, diyerek yoluma devam ediyorum.

Uzun bir koridoru izleyerek kapıyı bulup sokağa çıkıyorum. Pat'in evinden epey uzaklaşmış olduğum için yönümü kestirmem gerekli. Bu sefer Times Square solumda kalmış. Grand Central garından beş altı dakika ötede olmalıyım. Bir taksiye işaret edip durduruyorum. Koltuğa yaslandığım anda siyah otomobilin köşeyi döndüğünü görüyorum.

İki herif pencereden sarkmış beni görmeye çalışıyorlar. İçerde bir tutam sarı saç çarpıyor gözüme:

Lilü... Kendini toplamış, ne bahasına olursa olsun beni ele geçirmek isteyen Lili.

— Grand Central'e, diyorum.

Şoför dikiz aynasından beni süzerek:

— Trene mi yetişeceksiniz, diye soruyor.

— Öyle birşey. Sonra tehlikeyi göze almaya karar vererek:

— Şu karşıdan gelen siyah arabayı görüyor musun? diyorum.

Elbette görüyor.

— Evet, diyor. Birini arar gibi bir halleri var.

— Beni arıyorlar. Eğer onlara görünmeden Grand Central'a gidebilirsen yüz doların var.

İyice zevkleniyor. Size öğüdüm olsun: Taksi şoförleriyle konuşurken duygularını uyarmaya kalkışmayın. Paranın sözünü edin, yeter! İşleriniz daha çabuk yoluna girer.

Elinden geleni yapıyor. Ötekiler bu işin ustasıysa onun kabahati ne? Yanlarından geçerken Lili kolayca fark ediyor beni.

— İşimiz tamam, diyorum şoföre. Şimdi gazlamaktan başka çaremiz kalmadı.

İkinci defa söyletmiyor. Mermi gibi gidiyoruz New York sokaklarında.

— Ateş etmezler, değil mi beyim?

Ben de aynı şeyi merak ediyorum

— Sanmam, diyorum. Her taraf polis dolu. Beni inerken yakalamaya çalışırlar.

Herif sonumla yakından ilgilenmeye başlıyor.

— Peki ama enselenmeden nasıl gireceksiniz gara?

İşte size enteresan bir soru! O kadar enteresan ki, bir türlü çıkamıyorum içinden. Onlara görünmeden gara girebilmem, bir de üstelik kalıpları saklamam gerek. Kazık iş!

— Ben de bilmiyorum dostum, diye cevap veriyorum Sadece gara onlardan iki dakika önce varabilmemiz için yedi dinden dua ediyorum.

Kırışıklarla dolu yüzünde bir azim beliriyor birdenbire:

— Onlardan önce varacağız, diyor. Bu yüzden ceza bile yiyecek olsam...

Adam iyice hoşuma gitmeye başladı. Bir de beğenmezler taksi şoförlerini. Cebimden cüzdanı mı çıkarıp içinde ne varsa boşaltıyorum.

Üç yüz dolar kadar bir para.

— Üstümdeki bütün parayı bırakıyorum sana, diyorum. İhtiyacım olmayacak. İyi eğlen. Elektrikli bir tren al kendine istersen.

— Önemi yok, diyor. Bedava bile olsa götüreceğim sizi.

Arkaya bakıyorum. Demin tam arkamızdaydılar. Şimdiyse onlarla aramızda başka bir otomobil var. Şoföre haber veriyorum.

— Çok güzel, diyor. Bir fikrim var.

Hem de dâhice bir fikir! Gara giden yolu değiştirmek niyetinde. Bu, on dakika alacak, üstelik daha tenha sollarla sanmak zorunda kalacağız. Fakat her şeye rağmen bu tehlikeyi göze almamız lâzım. Eğer bu küçük yolculuğun sonunda hâlâ hayatta olursam, onu şoför dostuma borçlu olacağım

Direksiyonu çevirir çevirmez, iki tekerlek üzerinde viraj alarak, tren yolunu kesen yanlamasına bir sokağa sapıyoruz. Arkaya bir göz atıyorum. Hâlâ peşimizdeler. Üstelik aramız her an kapanıyor. Heriflerin otomobili tepkili gibi. Bereket benim şoför, mekanik eksikliğini zekâsıyla kapatıyor.

İnanılmaz şeyler yapıyor taksisiyle. Peşimizdeki arabanın manevra kabiliyeti o kadar fazla değil. Kamyon gibi meret.

Hiç birşey durduramıyor bizi. Ne kaldırımlar, ne yangın muslukları. Her an çamurlukları bir yere takmamızı bekliyorum. Bütün engellerden kıl payı atlıyoruz. Böyle araba kullananına rastlamadım şimdiye kadar. Bu herif harpte jeep şoförüydü garanti!

Tren yoluna yaklaşıyoruz. Burası marşandizlerin yük alıp kalktığı hat. Sonunda planını anlıyorum. Taksiyi doğruca hattın üzerine sürüyor. Son hızla gelen bir tren var. Makinist de bizi görmüş olmalı ki düdüğü çalmaya başlıyor. Bizimki buna aldırıyor bile. Dikiz aynasından peşimizdekileri gözleyerek yoluna devam ediyor.

Katar çok uzun. Bir süre eğri bir hattı izleyerek onunla beraber gidiyoruz. Sonra ansızın dönerek lokomotifin önünden geçiveriyoruz.

Gözlerimi kapıyorum. Böylesi Marquez'in kurşunundan daha iyi olsa gerek. Birkaç saniye sonra, niçin kıyma haline geçmediğimi düşünerek gözlerimi açıyorum. Hâlâ yerimde, tek parça olarak oturuyorum. Arkaya bakıyorum. Tren geçiyor. Siyah araba beklemek zorunda. Şoföre dönerek:

— Bak dostum, diyorum. Eğer bu işten sıyrılırsam, New York'un en imtiyazlı şoförü olursun. Hiç bir polis cesaret edemez ceza yazmaya sana.

Gözlerini yoldan ayırmıyor bile. Hiç bir laf dikkatini amacından başka yere çekemiyor bu adamın. Şu andaki amacı da beni Grand Central'e ulaştırmak.

Şimdi garın girişine götüren ana caddeye sapıyoruz. Üç dakika sonra varmış olacağız. Bir iki dakika sonra dönüp bir daha bakıyorum, tren geçmiş, siyah araba yeniden yola koyuluyor. Aramız o kadar açılmış ki, gara onlardan birkaç dakika önce varacağım şüphesiz. Girişe yaklaşırken şoför soruyor:

— Polis çağırmanı ya da size yardım etmemi ister misiniz?

— Hayır dostum, diyorum. Bu işi kendim çözümlenem gerekiyor. Anlıyor musun?

Dikiz aynasında gözlerimiz karşılaşıyor. Yanılmıyorsam anladı.

Bir dakika sonra garın kapısında durmuyoruz. Bir teşekkür kelimesi sallayarak arabadan atlıyorum. Vakit kaybetmenin sırası değil.

Yürüyen merdivenin basamaklarını dörder dörder iniyorum. Bu saatte ortalıkta sadece işçi ler ve sarhoşlar var. Dönüp bana bakmıyorlar bile Aşağıda işçiler salonu temizlemekle uğraşıyorlar. Grand Central'de günün bu geç saatinde sıkışmış olmak berbat birşey. Kalabalık olsa insan rahatça saklanabilir hiç olmazsa. Neyse... Ben şimdi saklanmaya değil, birşey saklamaya niyetliyim.

Küçük kasaların bulunduğu tarafa koşuyorum. Bir tanesi açık. Yarığa bir beş sent atıp anahtar delikten aldıktan sonra paketi içine koyup kasayı kapatıyorum.

Şu anda merdivenin üstündeler. Hareketlerimi de gördüler üstelik. Anahtarı ne yapmalı? Ele geçirmeye çalışacaklar. Niyetim postayla Pat'a yollamaktı ama zarf ve pul alacak kadar vaktim yok.

Ümitsiz ümitsiz bakmıyorum etrafa.

Öbür taraftan Marqueze geliyor. Bu sefer iki ateş arasında kaldım demektir. Nereye gideceğimi bilemeden gerilemeye başlıyorum.

Birden dahice bir fikir geliyor aklıma! Nasıl düşünmedim bunu daha önce? Kasaya koşuyorum. Marqueze yapacağımı anladı. Haykırıyor:

— Durdurun onu!

Fakat kasaya vardım bile. Kapağını açıp anahtarı içine attıktan sonra yeniden kapatıyorum. Aynı anda heriflerden biri ateş ediyor. Birşeyin hızla omzuma çarptığını hissediyorum.

Dönüyor, tuvalet yönünde koşuyorum. Bu kuvvet bana nereden geldi acaba? Omzum fena halde acıyor. Gömleğim kan içinde. Yine de kendimden memnunum şu anda. Şimdi paketi ele geçirmek için gar komiserine başvurmaları gerekir ama bunu pek tavsiye etmem onlara. Paketin içinde ne olduğunu da söylemeleri gerekir o zaman. Polise sahte para imal ettiklerini haber vermek kolay bir iş olmasa gerek!

Tam yolla tuvalete dalıyorum. Temizlik yapmakta olan zenci hayretle yüzüme bakıyor. Bir karışıklık olduğunu farketmiş. Gözlerini açarak yaklaşmış soruyor:

— Hasta mısınız, beyim?

Cevap vermeye hazırlanırken kapı açılıyor. Arkamda Marqueze'in sesi duyuluyor. Sakin bir sesle:

— Hadi Spade, gelin, diyor. Arkadaşlarınızı böyle meraka düşürmemeniz gerekir

Zenciye polis çağırmasını söylemek istiyorum.

Boğazımdan hiç bir ses çıkmıyor. Bu akşam çektiklerimden ve omzumdaki kurşundan sonra vücudum beynimin emirlerini dinlemiyor artık. Ne yaptığımı farketmeden geri dönüyorum. Hesabım tamam Döşeme bana doğru çıkıyor ve hızla suratıma çarpıyor. Sonrasını hatırlamıyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

PELTE gibiyim Hayatımda bu kadar bitkinleştiğimi hatırlamıyorum. Omzum berbat halde Uzaklardan Marqueze'in sesi geliyor:

— Kasaya koyduğün şeyler kalıplardı, değil mi Spade?

Gözlerimi kaldırıyorum. Ne pis suratı var! Hoş. Lili'ye bu kadarı da fazla ya. Cevap veriyorum:

— Ne zannediyordun? Kirli çoraplarımı mı koyacaktım?

Eğilip ağzıma vuruyor. Ben de belâmı arıyorum doğrusu.

— Umarım ki paketi başka yere saklayıp sonra bizi yanlış iz peşine düşürmek için gitmedin kasaya.

Ne düşündüğünü anlıyorum. Hakkı da yok değil hani. Bal gibi böyle bir numara yapmış olabilirdim.

Bana düşünmek fırsatını vermeden yeniden vuruyor suratıma. Eli çok ağır. İskemlenin üzerine yığılıyorum. Pena halde başım ağrıyor, kulaklarım çınlıyor. Yine de gözlerimi kaldırabiliyorum:

— Çok akıllısın, diyorum. Tahmin edemiyor musun?

Yaptıklarımı kahramanlık sanmayın. Bütün bunlar biraz çaresizlik, biraz da enayilik tabii. Yan taraftaki birisine bir işaret yapıyor. Beni ayağa kaldırıyor. Karnıma inen yumruk beni iki büklüm ediyor. Ellerimi arkamda tutup yeniden doğrultuyorlar beni. Şenlik başlıyor! İyi çalışıyorlar, ou işin ustası oldukları belli. Bir yandan da sakıngan davranıyorlar. Bayılacağımı anladıkları sırada biraz durup, sonra yeniden başlıyorlar En çok da yaralı omzumla ilgileniyorlar Marqueze durmalarını emredene kadar odanın her tarafı kanımla lekeleniyor.

Beni alçak bir divana yatırıp yüzüme bir lâmba tutuyorlar Başımı çevirmeve çalışıyorum Herifin biri enseme yapışmış, beni ışığa bakmaya mecbur ediyor.

Allahım! Amma sıcak! Lâmbanın gerisinden Marqueze'in sesi geliyor:

— Seansa devam etmemizi mi istiyosun Spade? Eğer hoşuna gidiyorsa biz yorgunluktan kaçınmayız.

Bundan şüphem yok. Sonumun geldiğini iyice anlıyorum artık.

— Önce beni ikna et, diyor Marqueze. Ne yapacağımı sonra söyleriz.

Bri süre daha geçiyor. Sonunda çenemi açıyorum:

— Birşey içmek isterdim.

— Tabii... Belki zihnin açılır da hatırlarsın...

Bri başka ses, sözünü kesiyor. İyi tanıdığım bildiğim bir ses bu. Lili:

— Konuşmadan verme, diyor.

Bayılıyorum bu küçüğe. Her yerde imdada yetişiyor. Hiç bir fırsatı kaçırmıyor canıma okumak için. Tabii Marqueze de katılıyor fikrine.

— Maalesef Spade, diyor. Önce konuş, sonra ne istersen içersin.

— Peki, diyorum. Ya paket oradaysa, nasıl ele geçireceksiniz?

Üzerime eğiliyor. Gözlükleri bir canavarın gözleri gibi parlıyor:

— Söyleyeyim, diyor Şimdiye kadar kimsenin yapamadığı birşeyi yapacağım. Gar şefiyle kasa memurunu kaldırıp zorla açtıracağım onlara kasayı. Ne buyurulur?

Doğrusu ya. iyi fikir Bu herif işini biliyor.

— Nefis, diyorum Başarabilirsiniz bunu. Daha ne bekliyorsunuz şu halde?

Cevabı şaşırtıyor beni:

— Arkadaşlardan birinden bir haber bekliyorum, diyor. Anlıyorsun ya, Spade. Bu akşam paketi bırakmış olabileceğin başka bir yer daha var.

İlk anda anlamıyorum ne demek istediğini. Kafam çok ağır işliyor. Sonra birden kafama «Sanki ediyor. Darbe o kadar şiddetli oluyor ki, hislerimi gizleyemiyorum.

Bir dirseğim üzerinde doğrularak onlara bakıyorum. Düşündüklerim suratımdan belli oluyor herhalde:

— Umarım ki, dokunmadınız ona, Marqueze, diyorum. Yoksa öldürürüm seni. Bu iş için mezardan çıkmam gerekse bile...

Lili'nin güldüğü duyuluyor. Bu işi onun tertiplelediği besbelli. Böyle bir fikir bir kadından doğabilir ancak! Kalkmaya çalışıyorum. Marqueze yeniden itiyor beni .sırtüstü düşüyorum. Omzum çatlarcasına sancıyor.

Hayatımın en kötü dakikalarını yaşıyorum. Elektrikli iskemleye falan aldırduğım yok artık Sadece Pat'ı düşünüyorum Onu nasıl kurtarabilirim ki?

Aklımı toplamaya çalışarak hareketsiz yatıyorum Bir çare bulmalı Buradan çıkıp. Marqueze'i kendi oyununa düşürmem gerek Bunu becerebilecek mi vim acaba?

Bütün yapacağım, bir düzine kabadayıyı atlatıp buradan çıkmak, kaçtığımı onlara belli etmeden Grand Central'e varabilmek. Ne basit değil mi? Başka hiç bir yol yok. Birden Marqueze'i parçalamak isteği kaplıyor içimi. Şimdiye kadar hiç birşeyi bu kadar istememiştim. New York'un en ünlü özel dedektifi olur, paralan koyacak yer bulamazdım o zaman. Bir tek engel var buna. Bulduğum yerden çıkıp kahramanlık oyunu oynamama imkân yok.

Etrafıma bir göz atıyorum. Çıplak, basit bir dekor. Üzerinde yattığım divan, iki iskemle, bir masa... Pencere yok Arkasında herifin beklediği kapıdan başka çıkış yolu görünmüyor.

Ümidimi kaybetmeye başlıyorum Pat'l ban soktum bu işin içine. Eğer o gece sokakta başına tebelleş olmasaydım, şimdi bu olaylardan haberi bile olmayacaktı.

Böyle düşünmekle hiç birşeyi düzeltemem. Olanlar oldu. Kendim o kadar önemli değilim ama Pat'ı kafamdan atamıyorum bir türlü. Mutlaka öldürürler onu Bu kadar bilen birisinin yaşamasını göze alamazlar Onu buraya getirip beni söyletmek için işkence edecekler; sonra da gözlerini bile kırpmadan öldürecekler

Bu sahneyi düşünmek bile kinle dolduruyor içimi

Nerede olduğumu bilmiyorum, ama büyük bir blok apartman gibi geliyor bana Bir depo olsaydı, daha geniş olurdu burası Lili'nin apartmanmdaymışız gibi biı duygu var içimde. O üst katta. Marqueze de yakınında bir yerde oturduğuna göre, bodrumu böyle işler için kullanabiliyorlar herhalde. Kim engel olabilir ki? Kapıcı birşeyden korkar gibi görünüyor. Belki de bizimkilerdir bunun sebebi.

Gürültü çıkarsam nasıl olur acaba? Heînen denemeye girişiyorum. Bin güçlkle ayağa kalkıyorum. Oda etrafımda dönmeye başlıyor. Kusma' üzereyim. Neden sonra egemen olabiliyorum kendime. Kuvvetli olmam gerek. Kapıya doğruluyorum. Bir iskemle yakalayıp bütün kuvvetimle kapıya vurmaya başlıyorum. Bir taraftan da olanca sesimle bağıriyorum.

— Bırakın çıkayım! Gübre tohumları!..

Gırtlığımı yırtarcasma haykırıyorum Sonunda kapı açılıyor; peşinde bir herifle Marqueze görünüyor. İskemleyi suratına fırlatıp yan odaya geçiyorum.

Uzaklaşmıyorum. Haydut beni yakalayıp duvara dayıyor. Marqueze'in yaklaştığını görüyorum. Canı sıkılmış gibi Birden niye azıttığımı anlayamıyor olmalı. Yanıma gelmesini bekliyorum Sonra yine ciğerlerimin bütün gücüyle haykırıyorum:

— Namussuzlar alayı! Bırakın gideyim diyorum size!

Aynı tonda devam etmeye niyetlenirken, suratıma inen bir darbe sesimi kesiyor. Başım duvara vuruyor. Bağırmağa devam ediyorum. Şenliğe öbür herif de katılıyor. Biraz sonra kendimi yerde buluyorum. Karnıma tekmeler iniyor boyuna . Bu sefer acıdan bağırıyorum. Gırtlığımı yırtarcasma! Bir taraftan da:

— Unutma Marqueze, diyorum. Beni öldürürsen hiç birşey öğrenemezsin...

— Yeter, diyor. Sustur şunu.

Herif elini ağzıma kapatıyor. Kemiğine kadar ısıırıyorum. Bir çığlık atarak geriliyor. Ben de bağırmağa başlıyorum yeniden. Marqueze tabancasını çıkarıp bana çevirerek:

— Kes sesini, diyor. Yoksa kurşunu yersin kaşının arasına!

Silah yaklaştıkça yaklaşıyor. Şimdi alnımdan birkaç santim uzakta sadece. Hayatımın en büyük tehlikesini göze alarak çığlığı basıyorum.

Marqueze, hiddetten deliye dönmüş, başıma vurmak için tabancayı kaldırıyor. Fakat hareketi yarıda kalıyor. Bu çok pahalı bir hiddet olur onun için. Bayılacak olursam hiç işine yaramam. Beni hayatta tutması gerekir. İnsan tahammülünün bir sınırı olduğunu iyi biliyor. Elinin kanını durdurmaya çalışan herife:

— Ağzını bağla, diyor.

Elimden geldiğince zorlaştırmaya çalışıyorum işini. Şimdi sadece iki kişi olduklarını anladım. Lili ötekilerle birlikte gitmiş olacak. Sadece iki! Şu ağzımdakini bir atabilsem... Beni öbür odaya geçirmeye çalışıyorlar.

Sesim oradan daha güç duyuluyor herhalde. Gitmemek için olanca gücümle direniyorum.

Kendi kendime hayret ediyorum. Meğer kin, kuvvetinin sonuna gelen bir insana neler yaptırabiliyormuş.

Ağzımdaki tıkaçı bir kere daha kaydırmmayı başarıyorum. Haykırınca, herif aldığı emri unutup yumruğunu çeneme indiriyor. Bereket hız almaya fırsat bulamıyor. Yoksa işim bitikti. Yine de iyice sersemleyip birkaç saniye sessiz kalıyorum. Marqueze fena halde kızmış... Herif bir balıkçıyı bile utançtan kıpkırmızı edecek küfürler savuruyor.

O nutkuna devam ederken kapı vuruluyor. Bir ses:

— Ne oluyor orada, diye soruyor. Bir başka ses ince perdeden cevap veriyor:

— Sizi temin ederim ki hiç birşey, bay Blake. Pareler olacak.

İlk ses, bu sefer kızgın:

— Saçmalamayın Tom, diyor. Sanki birisini boğazlıyorlarmış gibi...

Ben çığlık atarken, ev sahibi kapıcının yanındaydı herhalde. Bana öyle geliyor ki herif onu uzun müddet uyutamadı. Adam kapıcıyı da peşine takıp aşağıyı kontrola inmiş olmalı. Marqueze' in başı

belâda bu sefer. Ne yapacağını kestiremez gibi bir hali var. Kapı kilitli ama, ev sahibinde bir ikinci anahtar vardır şüphesiz.

Yeniden bağırarak kuvveti buluyorum kendimde:

— İmdat!

Dışardan ayak sesleri geliyor. Adam, belki de yardım istemek için asansöre koşuyor. Marqueze bir karara varmak zorunluğunda artık. Tam bir profesyonel katil gibi yapıyor bunu. Sakin sakin kapıyı açıp uzaklaşanlara doğru altı kurşun yolluyor. Çok kötü bir kalbi var! Canım sıkılıyor. Fikrim iyiydi ama, eğer şimdi o herifleri temizlediye uğraşmalarım boşa gitti demektir. Bodrum çok derin. Kiracılar silah seslerini kolay kolay duyamazlar. Bu büyük binalar betondan birer canavar âdeti. Hiç birşey yumuşatmıyor onları. Saatleri sayılı bir özel dedektif bile.

Birden asansörün sesi duyuluyor. Marqueze'e' bakıyorum. Sapsarı! Dışarı fırlayarak silahını boşaltıyor. Fakat asansör yükselmeye devam ediyor. Ev sahibi polis çağırıyor hançeresinin bütün kuvvetiyle. Hiç bir zaman «Polis» kelimesi bu kadar hoş gelmemişti kulağıma. Bir şiir gibi...

Beni tutan herif de Marqueze'in peşinden dışarı çıkmış. Zorlukla ayağa kalkıyorum. Sesi geliyor. Marqueze'e ne halt edeceklerini soruyor.

Dışarı çıkıp yan tarafta, sıcak su borularının geçtiği dehlizin içine siniyorum. Onlar hâlâ tartışıyorlar. Bu sefer iyice anladılar şiştiklerini

Boruların arasından onları gözetleyerek ilerliyorum. Duymuyorlar. Kendi başlarının derdine düşüklerinden, pek aldırıyorlar bana. Belki de hâlâ baygın sanıyorlar beni. Normali de bu ama, gücümün iyice üstüne çıktım bugün.

Altı metre kadar sollarında eşya asansörü var. Yeter derecede büyük ama, hızlı gitmez ki bu meret şeyler. Birden atlayıp kurtulmam imkân siz. Fakat yine de işime yarayacak.

Yaklaşıp inceliyorum. Tam düşündüğüm gibi. İçi arkasına saklanılabilecek sandık ve denklerle dolu. Esaslı bir hile geliyor aklıma.

Sonunda bir karara vardılar, galiba. Konuşmayı kesip odaya dönüyorlar. Orada olduğum eminler. Çabuk hareket etmem gerekiyor. Boruların yanından dönüp eşya asansörünün düğmesine yaklaşıyorum. Adalelerim gerilmiş, her an geri sıçramaya hazırım. Becerirsem iyi bir başarı olacak.

Odaya girmelerini ve benim yokluğumu farketmelerini bekledikten sonra düğmeye basıp hızla geri çekiliyorum. Asansör bir sarsıldıktan sonra yükselmeye başlıyor. Marqueze bir küfür savurup dışarı fırlıyor. Öteki, sandıklara kurşun yağdırır' ken kolundan çekip:

— Vakit kaybetme, diyor. Ondan önce davranırız. Şu kapıcı olacak hayvan haber vermiş olmalı.

Hızla merdivenlere saldırıyorlar. Bir an bekledikten sonra saklandığım yerden çıkıp asıl asansörün düğmesine basıyorum. Bekletmeden geliyor, hem de içinde yarım düzine polisle.

Çabucak heriflerin nereye kaçtıklarını söyleyip Fat'ı tarif ederek onu kurtarmalarını rica ediyorum. Soma iki tanesine sözlerimin doğruluğunu ispat için benimle Grand Central'e gelmelerini söylüyorum. Marqueze'le yordakçısı da oraya gidiyorlar zaten. Kalıpları ele geçirmek için her şeyi göze alacaklar. Marqueze'in geleceği onlara bağlı. Kalıplar elinde olursa devletle pazarlığa girişebilir rahatça.

Polisleri ikna edebildim sanırım. İki komisere dönerek beni savunuyorlar:

— Spad'i iyi tanırım şef. Böyle durumlarda yalan söylemez. Çok yardım etmiştir bize. Belki bu sefer de öyledir.

Komiser bana bakıyor. Bütün hayatım buna bağlı bile olsa, bir tek kelime söyleyecek halim yok. Sendeleyerek duvara yaslanıyorum. Gözlerimi kaldırıp yüzüne bakabildiğim zaman:

— Önce yıkanmak istemez miydin? diye soruyor.

Fikir çekici ama, başımı sallıyorum. Onlardan önce Grand Central'e varıp Marqueeze'i ensemekten başka istediğim yok şu anda.

— Teşekkür ediyorum. Sizinle gelmeyi tercih ederim.

Beni baştan aşağı süzdükten sonra: Vay canına, diyor. Neyle çalışıyor senin makinen?

— Kinle.

İki polisin arasında asansöre biniyorum.

Komiser bizimle zemin kata çıkıp elime bir bardak tutuşturuyor. Hiç bir zaman bu kadar ihtiyacım olmamıştı içkiye. Mert adammış doğrusu. Bu konuyu da epeyce biliyor. Ayaküstü bana bir kaç bilmediğim noktayı anlatırken, ince uzun birisi geliyor. Güzel lâcivert elbisesi içinde bir avukata ya da malî müşavire benzetiyorum onu. Görünüşe aldanmamak gerek.

Onu daha önce görmüşüm gibi bir duygu var içimde. Yüzü hiç yabancı gelmiyor. Alaycı gözlerle beni süzerek:

— Yine beni delik deşik etmeye mi geldiniz? diyor.

O anda hatırlıyorum. Bu, Lili'nin arabasından üzerine ateş ettiği federal ajan. Soruyorum:

— Öbür arkadaşınız ne oldu?

— Merak etme. İyileşiyor.

Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sözümü keserek:

— Aldırma Spade, diyor. Ne durumda olduğunu biliyorum. Hem zaten canımı tehlikeye atmam için para veriyorlar bana.

Sevmeye başladım adamı. Komisere dönerek alçak sesle bir şeyler söylüyor, öteki:

Spade'in yanında konuşabilirsiniz, diyor. İşin iç yüzünü biliyor. Ben de Marqueze'i yakalamak için Grand Central'e gitmesine izin verdim.

Federal ajan bana dönerek:

— Bu tehlikeye girer mi sanıyorsunuz? diyor.

— Başka çaresi yok. Gitmezse vasiyetnamesini imzaladı demektir.

— O işi çoktan yaptı.

— Daha değil. Marqueze o kadar kolay yutulur lokma değildir. Siz hiç Grand Central'i soymak cesaretini gösteren bir başkasına rastladınız mı?

Başımı eğerek:

— Hayır, diye kabul ediyor. Ama...

— Aması maması yok bu işin!

Bir federal ajanla böyle konuşmak için deli olmalıyım. Fakat yorgunum ve Pat'ı düşünmek çileden çıkarıyor beni.

— Gidecek, diye tekrar ediyorum. Mahkemede söyleyeceklerini çok önceden hazırlamıştır o. Kalıpları eline geçirirse hiç bir kuvvet olacakların önüne geçemez. Bütün mesele gara ondan önce gitmekte ve gelir gelmez enselemekte. Başka hiç bir çıkar yol yok!..

Federal ajan, söylediklerimi komik buluyormuş gibi gülümseyerek:

— Sizin yerinizde olsaydım, bu kadar telâş etmezdim Spade, diyor.

— Yine de telâş ediyorum işte. Tehlikede olan benim sevgilim, sizinki değil. Ne kadar çabuk paçayı kurtarırsa, o kadar rahatlarım. Hem sizi de benim kadar tartaklamış olsalardı daha ciddiye alırdınız herifleri!

Ezberlediği bir dersi söyler gibi:

— Bir gangster, bir gansterdir sadece, diyor. Fazla tehlikeye girmemek şartıyla, kendi hazırladığı dört başı mamur bir plana göre hareket eder. Bu plan bir kere aksamaya görsün Hiç birşey kurtaramaz artık onu! Emin olun Spade, o kadar müthiş adamlar değildir bunlar.

Fazla saçmalamaya başladı. Fakat samimi olduğumu biliyorum. Daha önce de rastladım böylelerine. Yönetmeliği bir kere dikkatlice okur ve sonuna kadar da inanırlar içinde yazılanlara. Suratı iyice asık. Düşüncelerini belli etmemeye çalışıyor, diye düşünüyorum Ne de olsa mesleği bu onun. Şimdiki yerine gelene kadar ne çileler çekmiştir kimbilir? Soruyorum:

— Yani, sizce, bu işi yapmak cesaretini gösteremeyecek mi Marqueze?

— Evet.

Bayağı inanıyor söylediklerine. Ben de onun kadar inanabilseydim...

Cevap vermeme vakit kalmadan kapı açılıyor ve bir polis, devriye arabalarından alman mesajı getiriyor. Komiser okuduktan sonra omuzlarını kaldırarak bana dönüyor. Başımdan aşağı kaynar sular dökülüyor. Bu Pat hakkında bir şey, eminim. Perişanlığımı farketmiş olacak ki:

— Sinirlenmeyin Spade, diyor. Okuyun.

Uzattığı kâğıdı korkarak alıp bir göz atıyorum:

«Apartmana gittiğimizde çıkmışlardı; geldikleri yöne dönüyorlar. Bulduğumuz yerle Lexington arasında sıkıştıracağız.»

— Hay Allahım, diyorum. Nasıl da kaçırdılar.

— Üzülmeysin, diye cevap veriyor. Olur böyle şeyler. Sizi de iki gün kaybetmedik mi New York'un içinde. Üstelik bütün gazetelerin birinci sayfasında fotoğrafınız vardı. İnsan atlıyor bazan.

Birden soğukkanlılığımı kaybederek:

— Bu herhangi birisi değil diye bağıryorum. Hiç kimsenin gözünden kaçamayacak bir sarışın bu. Üstelik Pat'ı da kaçırmışlar.

Başımı sallayarak:

— Biliyorum, biliyorum, diyor. Ama unutmayın ki siz âşıksınız ona, peşindeki memurlarını değil.

Onu tanımadıkları için böyle yapıyorlar. Başka ne sebebi olabilir ki? Mesajı yeniden okuyorum:

— Şimdi Lexington'a varmış olmalıdır. Komiser içini çekip kapıdan çıkarken:

— Haydi gelin, diyor.

Çıkmak için önünden geçtiğim federal ajan, dudaklarında bir tebessümle:

— Her şeyin istediğiniz gibi sonuçlanacağını umarım, diyor.

Fena çocuk değil. Gerçi biraz aptal ama, zamanla, bir iki de sopa vurulursa adam olabilir.

— Ben de, diyorum Yine de teşekkürler.

Komiser beni köşebaşında duran bir arabaya götürüyor. İçine girip, mesajları dinlemeye başlıyoruz:

«Üçüncü sokakta bir adam karısını dövüyor.»

«Kızılhaçın kapısına bir çocuk bırakıldı»

«Üçüncü sokakta bir adam karısını dövüyor.»

Önemli konular varken ne diye böyleleriyle uğraşırlar bilmem ki...

— Sakin ol Spade. Tırnak yemek midede ülser yapar. Bulacaklardır. İzlerini uzun zaman bulamamazlık edemezler.

— Pat'a uzun gelecektir ya, diye cevap veriyorum Lili gibi bir dişiye nasıl davranılacağını bilmez o.

Birden Lili'yle birlikte giden ayıyı hatırlıyorum. Bodrumda benimle o ilgilenmişti İşini bilen cinsinden bir herif... O kılılı ellerin Pat'a değişini düşünmek bile deli ediyor beni!

— Peki, ama niye biz de katılmıyoruz aramaya? Bir şeyler yapalım. Ne olursa olsun. Yeter ki çakılıp kalmayalım burada.

Sinirli sinirli gülüyorum. Aslında bunun hiçbirşeye yaramayacağını ben de biliyorum. Eğer bir yere gideceksem, gideceğim yer Grand Central olacak. Yine de sınırlarımı boşaltmak ihtiyacımdayım. Komiser de bunu bildiği için cevap vermek zahmetine katlanmıyor. İkinci mesaj gelene

Kadar ancak üç dakika geçiyor. Üç yüzyıl gibi geliyor bu bana...

Küçük lâmba yanıyor ve polislin monoton sesi geliyor kulağımıza. Kendisini ilgilendirmeyen bir konudan söz ettiği belli Bir mesaj okuyor sadece. Bu kadar mekanik ses olur. Sanki elindeki listede yazılı isimler insanlara ait değil... Sadece isimler, numaralar, sokaklar... Elindeki kâğıtta ne yazılıysa onu okuyor. Net ve berrak bir sesi var:

— Lexington'da kısıramadık. İki gruba ayrıldılar. İzliyoruz.

Öyle ağır küfürler savuruyorum ki, farkedince kendim bile kızarıyorum.

— Rezalet! Nerede olduklarını da bilmiyorlar artık! İki grup ha! Peki ama Pat hangisinde? Nereye gidiyorlar?

Komiser gözlerimin içine bakarak:

— Sinirlenme Spade, diyor. Birşeye yaramaz.

Susuyorum. Gerçekten öyle! Sinirlenmek neye yarar ki? Sadece duruma uymak lâzım. Yerinden kalkıyor:

— Ne dersin, diyor. Gidip Grand Central'de bir tur atalım mı?

Kabul ediyorum Boş oturmaktansa...

Radyolu otomobilden çıkıp kaldırımında devriye arabalarından birinin bizi almasını bekliyoruz. Şehrin boş sokaklarına göz gezdiriyorum. Bir siirü hergele, bizden on dakika mesafedeki gara doğru, son hızla ilerliyorlar. Ve biz... Karşılarında dikilen adalet duvarı! Ne yapıyoruz? Nerede olduklarını bile bilmiyoruz. Sadece, belki gelirler diye gara doğruluyoruz biz de. Hoş buna benden başka inanan yok ya. Kimsenin akli almıyor Markeze'in bu olağanüstü çılgınlığı yapabileceğini. Yanılmışsam halimi görmeli. Ben ki tahminlerinde hiç yanılmayan bir detektif olarak tanınıırım çevremde!..

Sevdiğim kızı kaybetmek tehlikesi de var o zaman. Şimdi de kafamı başka birşey kemirmeye başlıyor. Ya Lili'yi elden kaçırırsam! O namussuzun bu işten kurtulup, bir kuş kadar serbest, otelin birinde yatıp uyuyacağını düşünmek bile bütün sınırlarımı ayağa kaldırmaya yetiyor.

Ona ilk rastladığım akşamı hatırlıyorum. «Mavi Tavşan»da tam tam temposuyla kıvrılan, bütün seyircilerin aklını başından alan ince vücudu hatırlıyorum. Böyle bir yaratığın serbest dolaşmakta

olması midemi bulandırıyor.

En derin ve en karanlık hücrede olmasını, sonra elektrikli iskemleye oturmasını istiyorum. Özellikle, evet özellikle benim bu manzarayı seyretmekte olduğumu bilmesini istiyorum. Komiser beni seyrediyor: Kendini bırakma Spade: Tam o sırada araba geliyor Elimi fena halde sancıyan omzuma götürüyorum. Komiser:

— Tedavi edilmen lâzım, diyor.

Arabaya biniyoruz. Şoförün yanında oturana:

— İnişe geçtiğinizde tekerlekleri çıkarmayı unutmayın, diyorum.

Komiser:

— Grand Central'e diyor. Yolda papatya toplamak için oyalanmadan.

Sağ salim varabilirsen ne âlâ. Bütün virajları iki tekerlek üzerinde alıyoruz.

Arkama yaslanıp düşünceye dalıyorum. Birkaç dakika sonra Marqueze'le burun buruna gelebilirim. İyi bir çift laf etmek isterdim

Aklıma. '«Aradığımı buldun, hergele!» den başkası gelmiyor.

ONUNCU BÖLÜM

BİR ARA giderken yaramı üstünkörü sarıyorlar Ben de başımdan geçenleri anlatıyorum kısaca, Daha nefes almaya vakit kalmadan garın kapısına dayanıyoruz. Polislerden biri;

— Heriflerin planından haberiniz var mı? diye soruyor.

— Biraz.

Marqueze'le yordakçısı bodrumdan polislere görünmeden çıkabilmişler. Nasıl olur? Mutlaka bir sebebi olmalı. İhtiyatlı hareket ediyor olmalılar. Demek ki onlardan önce gelmiş de olabiliriz. Belki de hiç gelmeyecekler Fakat içimden bir ses, Marqueze'in bu işi her ne pahasına olursa olsun bir kere deneceğini söylüyor Bir işin peşim kolay kolay bırakanlardan değil o. Sadece, ne tarafından tutacağını bilmiyorum.

Arabadan çıkıp garın içine dağılıyoruz. Komiserin bulunduğu yerden bütün gar görünüyor. Hiç bir hareket, hiç bir iz yok. Gar komiserine durumu anlatıp paketin içinde bulunduğu kasayı gösteriyorum. Sükûnetle:

— Merak etmeyin, diyor. Hiç kimse böyle bir şeyi beceremez. Gar polisle sarılı, içeri giremez. Girse bile, kasalara kadar olan yüz metrevi kimseye görünmeden nasıl geçer? Bulduğumuz yerden, garın herhangi bir noktasına ancak iki dakikada gidilebilir. Burası o amaçla yapılmıştır.

Bunu öğrendiğime memnun oldum, ama hâlâ içim rahat değil. Marqueze birşeye niyet etmesin bir kere. Komiser bir deliye bakarcasma yüzüme bakarak:

— İkna edilmiş benzemiyorsunuz. diyor.

Verdiği delillere bakılırsa, ikna olmamam için gerçekten de deli olmam gerek.

— Sizi kırmak istemezdim dostum, diyorum. Sorun bambaşka, ben herifi tanıyorum ve bu işi

başarmak için bir çare bulacağını biliyorum.

Gözleri kısılıyor. O da endişe etmeye başladı. Ne de olsa geleceğini düşünmesi lâzım Yok yere amirlerinden ihtar mı alsın yani? Kâğıt üzerinde Grand Central'e girmek imkânsız ve buranın böylece korunmasına da o memur...

O anda sokaktan gürültüler geliyor. Kalbim duracak gibi. Marqueze sahneye çıkıyor, eminim.

Bu çevrede olmalı. Nasıl başarabildiğini bilmiyorum ama, gara girdi herhalde.

Suratı yorgunluktan kıpkırmızı bir polis odaya giriyor. Nefes nefese...

Cama koşup aşağıya bakıyorum. Orada. Bir tarafında Pat, öte yanındaysa, herhalde sokakta yakaladığı minik bir kızcağız var. Kızlara dokunmadan onu vurmak imkânsız. Tek çare, tam kafasının üstünde bir yerden ateş etmek. Tabii o zaman da, iki günahsız öldürecek vakit bulması ihtimali var.

Pat dimdik, hiç bir heyecan göstermeden yürüyor. Küçük kızsız hıçkırıklar içinde. Bir kâbusta yaşadığını sanıyor.

Garın öbür ucuna yaklaştığı sırada, komiserin elindeki mikrofonu kaparak bağıyorum:

— Marqueze!.. (Sesimi duyunca Pat'in yüzü aydınlanıyor. Ona da birşeyler söylemek isterdim ama romantikleşmenin sırası değil). Yakını sıyıramazsın buradan. Yenilgiyi kabul edip kızları bırak. Başka çaren kalmadı.

Bu nutkun hiç birşeye yaramayacağını ben de biliyorum. Fakat bir çare bulana kadar vakit kazanmak istiyorum. Marqueze duralamıyor bile. Şu anda kasaların önünde.

Garın çevresi polisle dolu. Herkes ona bakıyor ve hiç kimse kımıldamaya cesaret edemiyor. Bu, hayatımda gördüğüm en dokunaklı sahne.

Marqueze bunun rejisörü olmanın zevkini fazlasıyla çıkarıyor.

Birden net bir sesle konuşmaya başlıyor:

— Spade ,diyor. Onlara yedek kasa anahtarını atmalarını söyleyin. Size üç dakika müsaade. Yoksa iki kızın da karınlarına birer kurşun yollarım. Bunun insana ne kadar ıstırap verdiğini bilirsin. Şaka etmediğimi anlat onlara. Kaybedecek hiç bir şeyim yok nasıl olsa.

Pat'in hafifçe titrediğini görüyorum. Küçükse yürek parçalayıcı çığlıklar atıyor durmadan. Komiser kendi kendine konuşur gibi:

— Şimdi ne yapacağım? diyor.

Bana bakmaya cesareti yok.

— Aklınıza bir çare geliyor mu? diye soruyor.

Başımı sallıyorum:

— Hayır. Birisi sevdiğim kadın.

Bir anda sesini kesiyor. Durumumu anlamaya başladı. Marqueze yeniden konuşmaya başlıyor:

— Bir buçuk dakikanız kaldı beyler. Karar verseniz iyi olur artık.

Silahını dolduruyor. O anda komiser mikrofonu elimden kaparak:

— Anahtarını atıyorum, diyor. Yakınınıza düşürmeye çalışacağım.

Kalabalıktan bir 'oh' yükseliyor. Benimse gözlerim Marqueze'in tam tepesine rastlayan bir noktaya dikili.

Anahtarını almasını bekliyorum. İhtiyatı elinden bırakmayacağına emin olduğum için eğilişini takip etmiyorum bile. Komiseri çağırıyorum.

— Dinleyin, diyorum Kafasının üzerinde benim sıkışabileceğim bir yer yok mu acaba?

Başımı sallayarak:

— Eğer daha küçük olsaydınız bulunurdu, diyor. Bir çocuğun sığabileceği küçük, dolabımsı bir girinti var orada.

— Yüzükoyun giremez miyim oraya?

— Sanmıyorum. Çok dar ve bir sürü ıvır zıvırla dolu içerisi.

Aldırmıyorum. Bir kere denemek istiyorum bunu. Sığamasam bile kendim anlamalıyım.

— Neresiyse gösterin bana, diyorum.

— Ama... diyecek oluyor.

Sözünü keserek:

— Biliyorum. Biliyorum, diyorum. Siz yine de gösterin bir kere.

Lâfi uzatmıyor. Marqueze'e son bir defa bakıyorum. Anahtar elinde. Kasayı açmakta, iki dakika sonra, paket elinde gardan ayrılacak. Son şansımızı da kaybetmiş olacağız böylelikle.

Hızla girintiye yaklaşıyoruz. Komiser ne yapmak istediğimi anladı galiba. Olumlu sonuç alınacağından ümitli olmasa bile, bana yardım etmek kararında.

Söz konusu girintiyi görünce kanım donuyor âdeta. Hem küçük, hem de içinde o kadar çok hırdavat var ki, orada parmağımı bile oynatamaz insan. Sonra baden Marqueze geliyor hatırıma. Kendinden o kadar emin ki hergele. Kanım başıma sığıyor. Dizüstü çöküp komiserden bir tabanca istiyorum Onun da morali benimki gibi bozuk. Yine de otomatığını uzatıyor bana.

— İnşallah becerirsiniz, diyor. Bu işi yapabilecek tek insan sizsiniz şu anda. Ne de olsa tehlikede olan sizin sevgiliniz.

Burasını düşünmemiştim. Karavana atarsam, Pat'in ölüm hükmünü imzaladım demektir. Herif gebermeden önce iki kızı da öldürür. Kalıplar ele geçer, ben de temize çıkarım ama, elâ gözlü kız, büsbütün silinmiş olur hayatımdan.

Bu fikir elimi ayağımı bağıyor. Fakat ne zamandır beni ayakta tutan soğuk kin, bu sefer de imdada yetişiyor. Dört ayak üstünde girintiye sığmaya çalışıyorum. Üç taraftan sızan ışık gara bakan aralığın yerini belli ediyor.

Başım tavana dayalı, bir sürü eşya arasına sıkışmış, aşağıya bakıyorum. Kasanın kapısı açık. Paket Marqueze'in elinde. Şimdi kızları kalkan gibi kullanarak çıkışa yaklaşıyor. Halk iki yana açılıp yolu boşaltmış bile. Hiç kimsenin hücum etmeye cesaret edemeyeceğini biliyor.

Artık başarısından emin. Adım adım, özgürlüğüne ve mutlu bir hayata doğru gidiyor. Tabii bir

şartla...

Acelem yok. Bu gidişle bir dakika kadar sonra, istediğim noktaya varacak. Ateş etmek için beş saniyem olacak. Tam beyninden vurup, hemen ölmesini sağlamalıyım. Kızlara birşey yapmaya vakti olmamalı. Çok güç iş bu. Bir atıcılık şampiyonu becerirdi belki, ama ben...

İyi nişancı sayılıyım ama, o kadar. Bu durumdaysa Buffalo Bill olmak gerek.

Bunu becerecek kabiliyette olmadığımı fark ediyorum ansızın. Bereket birşey daha fark ediyorum: Böyle bir fırsatı kaçıırırsam, aynada yüzüme bakamam ömrümün sonuna kadar. Daha da önemlisi, Pat, kendisini kurtarmaya teşebbüs bile etmeyen bir adama ne dereceye kadar önem verir. Bu düşünceler biraz kamçılıyor beni. Stricer'i hatırlıyorum: «Bunu yanlarına bırakmayacağınızı umarım» demişti. Benim için paralanan taksi şoförünü, Lili denen dişi kaplanı hatırlıyorum.

Bileğim aralığın kenarına dayalı, mevzi alıyorum Emniyeti kaldırıp bekliyorum. Sakinim artık. Kararımı verdim.

Yavaşça ilerliyor. Bütün kozlar elinde şimdi. Kendinden o kadar emin ki!

Küçük kız ağlayamıyor bile artık. Korku boğazına düğümlemiş hıçkırıklarını... Gardan çıkınca, bu herifin kendisini hayatta bırakmayacağını o da anlamış küçücük kafasıyla. Pat, başı dik, bakışları sakin, ilerliyor Marqueze'in ağız kulaklarında. Duruma tamamen hâkim nasıl olsa Kalabalığa alaylı alaylı: «Aptal herifler, yaptım işte istediğimi, hepinize rağmen!» der gibi... Beni de görebilse; «Canına okudum Spade» diye haykırırdı muhakkak. «Dünyayı sen mi düzelteceksin? Dediğim oldu işte!»

Fakat beni göremiyor. En çok da buna üzülüyorum ya. Eğer becerebilirim, bu işi yapanın ben olduğumu bilmeden ölecek. Lili'nin öğreneceğini düşününce keyfim yerine geliyor biraz. Özenerek nişan alıyorum! Hay Allahım! Hayatımda hiç bir şeye bu kadar dikkat etmemiştim. Sonra, yavaşça tetiğe basıyorum.

Kafatasının açılıp kıpkırmızı kesildiği görülüyor. Bir an sendeleyip, kendi etrafında dönerek devriliyor. Kafatasının üzerindeki delikten grimsi bir madde yayılıyor etrafa.

Bir an, beynim bomboş, bırakıyorum kendimi. Sonra bir daha göz atıyorum aşağıya. Düştüğü yerde, hareketsiz yatıyor. Kafasındaki delikten vücudunun bütün kanı akıyor sanki.

Pat yanbaşında, hareketsiz duruyor. Birden aklım başıma geliyor. Deliğimden çıkıp, deli gibi yanına koşuyorum. Uzaktan güzel yüzü seçiliyor, Bağırıyorum. Bana doğru koşuyor. Yüzünün ifadesinden, kendine özgü, içinde bulunduğumuz durumla ilgisi olmayan bir lâf daha edeceğini anlayıveriyorum yine.

Şu anda tam yanımda. Parmaklarıyla kravatımı düzelterek:

— Danny, diyor. Bana bir sandviç alsana. öyle acıktım ki!

ON BİRİNCİ BÖLÜM

UZUN uzun öpüyorum Pat'ı. Bu durumda böyle bir lâf edebilen bir kız, öpülmeyi fazlasıyla hak etmiştir. Ayrıldığımızda:

— Suratın berbat durumda, diyor. Gerçekten de, pek parlak durumda olmasam gerek.

— Bu kadar badireden sonra nasıl olayım istiyordun? Gary Cooper gibi mi?

Göz kırparak:

— Hani, diyor. Pek de fena olmazdı.

— Kes!...

Yeniden dudaklarını ararken kolumda bir el hissediyorum. Komiser yanımda duruyor. Yüzü karmakarışık. Pat'ı bırakıyorum.

— Yine ne var?

Benimle yalnız konuşmak istediğini işaret ediyor. Pat'in kolunu sıkarak:

— Bir dakika konuşum, diyorum.

Gerçekten de bir dakikadan fazla sürmesini istemiyorum konuşmanın. Birkaç adım kenara çekiliyoruz. Gar çifti çarşısı gibi. Herkes ne yaptığını bilmeden sağa sola koşuşup duruyor. Bir şeyler döndüğünü duyup görmeye gelmiş olacaklar. Bazıları Marqueze'i beyni patlamış, yatar görmüşler. Bitiyorlar zevkten. Kan ne kadar da hoşuna gidiyor insanların

Komiser, duvara yaslanmış. Bayılmak üzere olduğu yüzünden okunuyor. Soruyorum:

— Derdiniz nedir?

Yüzüme bakıyor:

— Sözüne ettiğiniz sarışın...

Kaskatı kesiliyorum. Lili! Heyecandan âdeta unutmuşum onu.

— Nerede? Kaçmadı ya?

Bu mahvederdi beni. Bereket başını sallıyor:

— Uzakta değil!

Alay mı ediyor benimle? Uzakta değilmiş!

— Ne demek istiyorsunuz?

— Sarışınla beraber olduğunuz gece Stricer'in nereden geldiğini, aylarca polisten gizli nereden çalıştığını hatırlıyor musunuz?

— Hatırlıyorum tabii. Staten Island. Oraya mı saklandı?

Başıyla 'evet' diyor.

— Bizimle gelmek isteyeceğinizi düşündüm de. Onunla ilgili duygularınızı anlar gibiyim.

Alay mı ediyor. Gitmek istermiydim... Lâf mı bu yani?

— Bana bakın dostum, diyorum. Eğer herhangi bir kimsenin o karının beynini delip hükümeti masraftan kurtarması lazımsa, bana bırakın bu işi. Böylelikle bir gecede dünyayı iki hergeleden birden temizlemiş olurum.

Kararlı olduğumun farkında.

— Demek ki geliyorsunuz? diyor.

- Geliyorum. Gözlerim Pat'ı arıyor. Kalabalığı yararak bana koşuyor. Çabucacık:
- Onunla gitmem lâzım küçüğüm, diyorum. Çok önemli. Beni evde bekler misin?
- Beklerim, diyor. Hayatımın sonuna kadar bekleyebilirim senin gibi bir nişancıyı,
- Deve!.

Marqueze'i vurdumsa, bunun sadece çaresizlikten ileri geldiğini anlaması gerekirdi.

- Bu söylediğini unutayım deme!

Polis arabası garın önünde bekliyor bizi. Sessizce yerleşiyoruz.

Çok romantik bir sahne olacak bu. Staten Island'da, kırların ortasında bir barakada, bir kadın. Bizi daha neler bekliyor bu gece?

- Pek ele avuca sığar cinsden bir kadın değil galiba?

Bunu komiser soruyor.

- Onun için söylenebilecek en hafif söz bu diye cevap veriyorum.

- Silahlı mıdır?

— Mutlaka. Hem iyi de bilir ateş etmesini. Zaten pek çok kimsenin hiç öğrenemediği bir sürü şeyin ustasıdır ya...

Beni uzun uzun süzüyor. Kafası çok meşgul. Bir süre sonra soruyor:

- Çok bitkinsiniz, değil mi Spade?

- Tabii. Ama bu işten vazgeçecek kadar değil.

- Sizden ne isteyeceğimi biliyor musunuz?

— Aşağı yukarı... Hiç olmazsa ümit ediyorum. Sadece ben kıstırabilirim onu; mideme bir kurşun yemeden.

Kabul ediyor.

— Ben de sizden bunu bekledim diyor. Anlarsınız ya! Adamlarım normal işlere alışmışlar. Bu durumda...

- Anlaştık komiserim, diyorum. Kabul ediyorum.

Susuyoruz. Lili'yi düşünüyorum. Komiserse beni düşünüyor olmalı Bu düşüncelerinde yanılmışsa. savcıya nasıl dert anlatacağını kuruyordur.

Feribot kalkmak üzere Araba içeri giriyor. Komiserle arabadan iniyor gidip küpeşteye yaslanıyoruz. Bu gece fazla sis yok Sadece meltemin sürüklediği hafif bir pus sarmış her yanı... Elinde meşalesiyle Özgürlük Heykelini bile farkediyorum ilerde. Biz aksi yönde ilerliyoruz.

Deniz polisi ekiplerinin yanından geçiyoruz. Projektörlü ve mitralyözlü, olağanüstü motorlar bunlar. Allah kimseyi ellerine düşürmesin.

Yirmi dakika sonra karşı sahildeyiz. Burada sis daha kalın. Bir süre sonra ev ve sokaklar arkamızda kalıyor. Staten Island'ın ıssız kum bölgelerine doğru ilerliyoruz artık. Tekerlekler kum'arı yarıyor. Fazlaca hızlanamıyoruz bu durumda. Saatte otuz kilometre falan yapabiliyoruz. Acelemiz de

yok ya... Aradığımız kadın bir yere gidecek değil. Kaç kişiyi temizleyebileceğini hesaplıyor sadece. Karanlıkta bir ev beliriyor. Direksiyondaki:

— İki ev ilerde, diyor.

— Nasıl oldu da, Stricer öldürüldükten sonra, kordona almadınız burasını? diye soruyorum.

Komiser sakin bir sesle:

— Aldık, diye cevap veriyor. Benimle gelmenizi onun için istedim ya. En iyi adamlarımdan birini burayı gözetlemek için bırakmıştım. Bir saat önce polis motorları denizden cesedini çıkardılar.

Garda neden surat astığını şimdi anlıyorum adamcağızın. Cevap vermiyorum. Ne diyebilirim ki?

Hâlâ kalın kumda ilerliyoruz. İkinci bir ev beliriyor. New Orleans stili ahşap binalar bunlar. Pencerelerde ahşap kapaklar, bahçenin etrafında çit var. Yıllar önce terkedilmiş bu evler... Zaten günümüzde kum içinde yaşamayı sevenler kalmadı pek. Hem kışın bu iş daha da güç olur. Deniz zaman zaman evlere kadar gelir. Böyle ziyaretlerden hoşlanan çok değildir.

— Burada dursak iyi olur, diyorum. Geldiğimi 7,i belli etmesek.

Komiser:

— Durunuz Mel, diyor.

Sessizce duruyoruz. Etrafa bir göz atıyorum. Sis, iyice yoğunlaşmış. Kaybolmamaya dikkat etmem gerek. Komiser:

— Sizi yakından izleyeceğiz, diyor. Girmemizi istediğinizde işaret verin.

— Tamam. Bağırduğımı duyarsanız, tabanları yağlayıp yetişin.

— Tamamıyla emin misiniz bu işi yapmak is dediğinize?.

— Dinleyin dostum, diyorum. Bu işe benim kadar gönüllü hiç kimseyi bulamazsınız.

Arabadan atlıyorum. Hava sıcak değil. Komi' ser bana bir tabanca uzatıyor. Ağır, oturaklı bir polis silahı.. Kullanmaya mecbur kalırsam, şarjördeki kocaman mermiler Lili'nin hiç de hoşuna gitmeyecek.

— Teşekkürler, diyorum.

Herkes iniyor arabadan. İlerlemeye başlıyoruz Kalın sisin ardından evi ilk gören ben oluyorum Her yan korkunç bir film dekoru gibi. Adımlarımı sıklaştırıyorum.

Zeykten bitiyorum. Neden mi? Biraz sonra elimde kocaman otomatik, Lili'nin karşısında olacağım. Korkudan allak bullak olmuş yüzü geliyor gözümün önüne.

Karanlıkta çite takılıp düşüyorum. Yarı harap olduğu için, bir ayağım içine giriyor âdeta. Küfrederek kalkıyorum. Sakat omzumun üzerine düşmedim bereket. Bastığım yere dikkat ederek ilerliyorum artık. Şimdi barakanın yanbaşımdaydım. Kapının altından dışarı ışık süzülüyor.

Yavaşça evin arkasına dolanıyorum. Çıt çıkmıyor içerden. Hiç ışık da yok bu tarafta. Arka kapıyı açmaya çalışıyorum; kilitli.

Ne yapacağımı düşünüyorum. Biraz akıllı olan birisi, ön kapıdan, ışıklı odaya girip, kendini kuş gibi avlatmaktan kaçınır.

Kendimi biraz akıllı kabul ettiğim için bodrumu denemeye niyetleniyorum. Arka kapının yanında

bir demir kapak var. Üzerindeki halkadan tutup kaldırıyorum. Bodrum merdiveni ortaya çıkıyor. Bodrumdan eve çıkış vardır mutlaka.

Tabii bir hergele, elinde tabanca, sizi merdivenin dibinde beklemiyorsa Durup dururken mideme bir kurşun yemek hoşuma gitmeyecek Bir yandan da Lili'yi enselemek arzusu da kemiriyor içimi Beni o soktu bu pis işin içine. Stricer'i o öldürdü. bütün bu belâların sebebi o Ortadan kalkarsa New York şehrinin rahat bir nefes alacağına inanıyorum. O hayatta oldukça tam anlamıyla rahat edemeyeceğimi hissediyorum. Gerekirse hiç gözümü kırpmadan öldürürüm onu. Bilmem anlayabiliyor musunuz hislerimi?

Heyecan içinde iniyorum merdivenleri. O gece, incecik vücudun titreyip kıvrandığı tam tam kalbimin içinde vuruyor sanki. Aşağısı zifiri karanlık. Ellerimi öne uzatarak ilerlemeye çalışıyorum. Bu da pek bir işe yaramıyor ya... Üstüste üç kere duvara çarpıyorum. Sonra, ne olursa olsun deyip lambamı çıkarıyorum cebimden. Birden titriyorum. Karl Otto Stricer'in atölyesindeyim şu anda.

Bir sürü kalpazanlık aletleri, çelik kalemler var etrafımda. Demek aylarca burada çalışmıştı adamcağz... Lili'nin kurşununu hak etmek için. Hiç olmazsa son yıllarını rahat yaşaması için hapisanede bıraksalardı onu... ve memleketine göndermekten söz edip, beynini patlattılar. Sen adamı hapisaneden kaçır, bir sene bu bodrumda çalışmaya zorla. Ve bunların hepsi, işini bitirince beynine bir kurşun sıkmak için...

Yavaşça, kedi adımlarıyla çıkıyorum yan tarafta görülen basamakları Karşıma bir kapı geliyor. Hafifçe açıyorum, gıcırdamıyor. Şansım yaver gidiyor bugün Bir hole çıkıyorum. Işık var, fakat hiç bir ses duyulmuyor.

Hareketsiz kalıp etrafıma bakmıyorum. Sonra, nefesimi tutuyor, duvarı izleyerek sol tarafa yöneliyorum. Birden bir ses duyuyorum. Kafamdan bir türlü atamadığım kısık bir ses. Birisini ikna etmeye çalışan bir tonu var. Bu seferki kurbanı kim acaba?

— Becerirsin Sammy, eminim buna. Bir gemiyle gidebiliriz buradan. Sen ve ben. Her şeye yeniden başlayacağımız, hiç kimsenin bizi bulamayacağı bir yere giderdik... 'Evet' de Sammy... Temin ederim ki pişman olmazsın. Hem sonra, yalnız da olmayacaksın...

Allah kimseyi kadın mantığına inandırmasın... Böyle olur işte.

— Allahım! Lili, ciddi söylediğine bir inanabilsem. Senin için yapamayacağım şey olmadığını biliyorsun.

— Samimiyim diyorum sana. Anlamıyor musun? Elini kalbime koy, Sammy... Nasıl çarptığını duyuyor musun? Kimin için zannediyorsun?

Herif şişti demektir. Parmağının ucuyla olsun dokunmaya görsün o sert, yuvarlak memelerin ucuna. İşi bitiktir. Aklı başından gidecek ve her istediğini yapacaktır karının. Eli göğsüne değdiğinde Lili'nin iç geçirdiği duyuluyor.

— Yapacağım Lili... diyor. (Kesik kesik, hayvani bir sesle konuşuyor) Gemi altı yüz metre ilerde demirli. Gidip buraya getireceğim. Kaçarız beraberce.

Anlayamadığım birkaç kelime mırıldanıyor Lili. Gerisini işitmeye pek gönlüm yok ama buradan ayrılamam nasıl olsa. Kapının aralığından bir göz atıyorum içeriye.

Herifin başını elleri arasına almış. Dudakları birbirine değiyor. Beraberce divana yuvarlanıyorlar

bir an sonra. Herifin onu okşayışını, memelerini yakaladığı zaman yüzünde beliren hayvani ifadeyi görüyorum.

— Sammy, canımı acıtıyorsun...

Ama hoşuna da gidiyor bu. Bayılıyor namussuz..

— Lili! Lili... Deli ediyorsun beni. Ne kadar da güzelsin!

Bu sefer kendini tamamen kaptırdı herif. Eteklerini kaldırıyor. Çorapla siyah dantel kilot arasında kalan bembeyaz kısım çarpıyor gözüme.

— Sammy...

Sonra bir şeyler daha fısıldıyor herifin kulağına. Herif işini yaptıktan sonra ona vereceği zevkleri vadediyor olmalı. Hoş, Sammy o anda zevklerin ilk taksidini almakla uğraşıyor ya. Başı Lili'nin göğsüne gömülü, elleri kadının her tarafında dolaşüyor. O da başını arkaya atıp işini kolaylaştırıyor herifin. Elinden geleni yapıyor ona zevk vermek için. Öyle ya, herifi iyice kendine bağlamak zorunda.

Sammy iyice kaldırıyor etekleri.. Artık gözü dönmüş... Kendisini tamamiyle kadının üzerine bıraktığında bakmaktan vazgeçiyorum. Sadece gırtlığından çıkan acaip seslerle somyanın gıcırıltıları duyuluyor artık. Epeyce devam ediyor bu...

Bekliyorum Dışarıdakiler de bekliyorlar Baska ne yapabiliriz ki... Bu herifin işini bitirip, defolmasını beklemeliyim. Dışardakiler onunla ilgilenirler nasıl olsa.

Sammy birkaç dakika sonra çıkıyor. Bu Marqueze'in beni söyletmek için kullandığı katil. İnsana benzer bir tarafı yok. Elbise giymiş bı» gorii sanki. Lili'nin son âşığı bu demek. Pek özenilir bir parça değil.

Bulutların üstünde yürürcesine çıkıyor kapıdan. Lili öyle bir etkilemiş ki onu... Her şeyi feda edebilecek bir hali var. Beraberce bir gemiye binip kaçacaklar. Kari Otto'nun yanına gideceğinden habersiz enayi! Bir daha hiç yatamaz onunla. İlk fırsatta temizleyecektir Lili onu.

Kapı arkasından kapanmış. Biraz bekliyorum. Orada, pencerenin dibinde oturmuş, Marqueze'i mi düşünüyor acaba? Yoksa Stricer'i, ya da beni mi? Yok canım. En sevdiği insanı düşünüyordur muhakkak: Kendisini.

Tabancamı cebimden çıkarıp avcuma yerleştirdikten sonra perdenin arkasından çıkıyorum. Tam odaya gireceğim sırada dışardan bir silah sesi duyuluyor. Sammy'nin hesabı tamam. Bu, Lili'yi onu öldürmek zahmetinden kurtarıl

Durumu o da anlamış Nefes nefese Bütün ümitlerinin suya düştüğünün farkında Derin bir nefes alarak adımımı içeri atacağım sırada o çıkıyor dışarıya,

Eşikte durmuş, bana bakıyor Her zamanki gibi göbeğine kadar açık ve eteği yırtmaçlı bir elbise giymiş. Duvara yaslanıyor. Yaklaşıyorum.

— Seni bekliyordum Danny, diyor.

Hay Allah! Bir bu eksikti. Düşünememiştim bu kadarını. Nasıl da inanabiliyor beni tavlayacağına bu karı? Acayip. Hiç bir erkeğin hiç bir şekilde kendisine karşı koyamayacağı kanısında. Hani genellikle pek de yanılmıyor ya, o da başka.

Kısk sesi bana hayalini kafamdan atamadığım günleri hatırlatıyor. Kendimi toplayarak:

— Yeter Lili, diyorum. İkimiz biraz gezeceğiz şimdi.

Şaşkın, gözlerini kırpıştırarak:

— Sadece ikimiz mi? diye soruyor. Hâlâ kırılmamış ümidi.

— İkimiz ve yarım düzine de polis.

Bu haber hoşuna gitmiyor. Alnı kırışıyor. Sonra herhangi bir hareket yapmama fırsat bırakmadan üstüme atlıyor, bana sarılıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Hareketsiz bitirmesini bekliyorum. Sabit ve kin dolu bakışlarla bakıyor bana. Hınçla kolunu kaldırıyor. Yakalıyor ve vurmasına engel oluyorum.

— Boş yere uğraşma Lili, diyorum. İşin bitik artık. Nasıl hissediyorsun kendini?

Şu anda, elinde imkân olsa, beni lokma lokma doğrardı garanti.

— Pis gübre... diye başlıyor. Sonra birden kaçmaya kalkışıyor. Fakat kolunu yakalayıp arkasına büküyorum. Bir çığlık atıyor. Aynı anda havaya bir el silah atarak dışardakileri çağırıyorum. Onlar gelmeden önce küçük bir nutuk atmak zevkinden de mahrum etmiyorum kendimi.

— Seni öldürmek istediğimi sanmıştım Lili. Yanılmışım. Yaşamamı, hapisane köşelerinde» sürünmeni istiyorum. Yıllar boyunca orada kalacaksın vücudun bozulup yüzün çirkinleşecek. Kimse arzulamaz olacak seni. Senin böyle yavaş yavaş eriyip bittiğini düşünmek mutlu edecek beni. Bunlara ben sebep olmuş olacağım. Bunu bilmeni istiyorum.

Bu sırada komiser, yanında üç polisle içeri giriyor.

■

BİR AY kadar sonra mahkûm oluyor. Bir suçtan yirmi, diğerinden kırk yıl yiyor. Kadınları idam etmiyorlar her nedense. Kızarmasını görmek hoşuma giderdi. İlk sırada oturup seyreder, «Bis» diye bağırdım. Hoş bu kadarı da yeter ya ona.

«Daha sonra» demişti. Yeter derecede beklemedim mi? Dopdolu mahkeme salonuna bir göa atıp, hafifçe eğilerek selâmlıyorum onu. Gülmüyor. Arzu dolu gözlerle yüzüme bakıyor sadece. Bembeyaz yatak odasındaki gibi. Niyetini anlıyorum. Bende bir anı bırakmak istiyor. Bu bile onu mutlu etmeye yetebilir şu anda. Ömrüm boyunca onu kafamdan atamayacağıma inanmak istiyor.

Kafam kızgın. Pat'ı kendime çekip, ihtirasla öpüyorum. Sonra ,yeniden Lili'ye bakıyorum. Yaptığımı görmüş. Kin taşıyor gözlerinden. Ah! Bu kadınlar. Siz birşey anlar mısınız hislerinden? Doğrusu ya, benim aklım ermiyor. Bazan «Hayır», bazan «Evet» derler. Genellikle «Belki» diye düşünürler...

Pat'in kolunda sokağa çıkıyorum ve artık gizlenmek zorunda değilim. Gerçek mutluluk bunlar işte... Trafik polisiyle selâmlaşıyorum.

İşler yolunda gidiyor...

KİLMARNOCK'un kapıcısı bir doksan boyunda dev yapılı bir adamdı... Lâcivert bir üniforması vardı ve elindeki beyaz eldivenlerle bir kutup ayısını andırıyordu. Bir kediyi okşar gibi yumuşak bir hareketle taksinin kapısını açtı.

Mallory otomobilden inerken havuç kafalı şoföre dönerek:

— Joey, beni köşe başında beklersen iyi olur, dedi.

Şoför başıyla peki dedikten sonra elindeki kürdanla dişlerini karıştırdı ve gaza basarak hızla uzaklaştı.

Mallory güneşli ince patikadan geçtikten sonra Kilmarnock'un geniş ve serin holüne girdi. Kalın halılarda ayak sesi duyulmuyordu. İki servis garsonu kollarım kavuşturmuş ayakta duruyorlardı. Resepsiyondaki memurların birşeye canları sıkılmış gibi bir halleri vardı.

Mallory asansöre doğru yürürken:

— Son kata çıkacağım, dedi.

Asansörden inilince küçük bir sahanlığa çıkılıyordu, her duvarda bir kapı vardı. Mallory sağdakinin önünde durdu, kapıyı çaldı. Derek Walden açtı. Kırk beş yaşlarına yakındı. Yorgun ve bozulmaya yönelmiş güzel yüzünü yarı ağarmış saçlar çevreliyordu. Üzerinde cebine markası işlenmiş lâcivert bir robdöşambr vardı, elindeki viski bardağını bırakmamıştı. Dili dişlerine takılır gibi konuşuyordu.

— Ah! Mallory, dedi. Siz misiniz, buyrun, girin!

Kapıyı açık bırakarak ilerdeki koridora doğru yürüdü. Mallory kapıyı kapayıp onun arkasından gitti. Uzun bir odaya girdiler, tavan yüksekti. Önünde geniş bir balkon, sağ tarafta da büyük bir pencere vardı.

Derek Walden duvarın yakınındaki altın yaldızlı iskemleye oturdu, ayaklarını da bir tabureye uzattı. Elindeki bardağa bakıyordu.

— Yine kafanızda neler dönüyor, Mallory? diye sordu.

— Artık sizin işlerinizle uğraşmak istemediğimi haber vermeye geldim.

Walden ağır ağır viskisini yudumladı, bardağı yanındaki küçük masanın üstüne koydu. Bir sigara bulmak için ceplerini karıştırdı, sigarayı dudağına götürdü ama yakmadı.

— Sahi mi? dedi.

Sesi biraz kısık ve ilgisizdi.

Mallory ona arkasını dönerek pencereye doğru yürüdü. Sokaktan gürültü geliyordu.

Sonra yavaşça başını çevirdi.

— Araştırmalarım hiç bir sonuca varmıyor, çünkü siz varmasını istemiyorsunuz. Meselenin ne olduğunu biliyorsunuz, benimse hiç birşeyden haberim yok. Eclipse film şirketi bu işle ilgileniyor, ama yalnızca sizin yaptığınız filmlere çok para yatırdığı için ilgileniyor.

Walden sakindi.

— «Eclipse»in cehenneme kadar yolu var, dedi.

Mallory başını salladı ve döndü.

— Ben bu konuda aynı şeyleri söyleyemem, dedi. Eğer işleriniz çıkmazdaysa üzerine bir bardak soğuk su içsinler. Reklâmcıların da elinden hiç bir şey gelmez Tavsiye ettikleri için siz beni angaje ettiniz, fakat aslında vakitlerini boşuna harcamış oldular. Bize yardım etmek için en küçük parmağınızı bile oynatmadınız.

— Ben bu işi kendi usulüme göre götürüyorum, çıkmazda da değilim Satın alınmaya değer birşeye rastladığım zaman sözleşmeyi kendim yapacağım. Sizin yapacağınız tek şey, «Eclipse»çileri işin yolunda gittiğine inandırmak olacak. Hepsi bundan ibaret! Sözlerimde anlaşılmayan birşey var mı?

Bunları söylerken Walden'in sesinde bir kızgınlık vardı.

Mallory odanın ortasına doğru geldi, elini masaya dayadı. Tablanın içinde koyu ruj lekeli birkaç izmarit vardı. Görmüyormuş gibi baktı.

— Walden, siz bana bu işi hiç böyle anlatmamıştınız, dedi.

— Sizin, bir parça hayal gücünüz olduğunu sanıyordum, bunu kendi kendinize de bulabilirdiniz, pekâlâ.

Walden tekrar bardağını doldurdu, sonra Mallory'ye döndü:

— Biraz almaz mıydınız? dedi.

— Teşekkür ederim, istemem!

Walden ağzında yakmadan tuttuğu sigarayı farketti, alıp yere attı. Viskisini yudumladı.

— Hay Allah kahretsin, dedi. Özel dedektifsiniz. Sizin göreviniz dikkatli olmak, söylemeden anlamak...

Mallory:

— Demek ki başka türlü düşünmem gerekirmiş, dedi.

Walden hiddetlendi, gözleri parlıyordu. Dudaklarının kenarı aşağıya doğru sarktı, yüzü soldu. Mallory'ye bakmıyordu.

— Ben size karşı değilim diye Mallory devam etti. Ama sizden yana da değilim. Siz benim kendisi için fedakârlıklar yapacağım tipteki adamlardan değilsiniz. Eğer bana karşı açık davransaydınız, ben de elimden geleni yapardım. Yine yaparım fakat, sizin için değil. Paranızı da istemem, beni gözetlemek için vaktinizi boşuna kaybetmeyin.

Walden ayaklarını tabureden indirdi, bardağını dikkatle masanın üstüne koydu. Yüzünün ifadesi değişmişti.

— Sizi gözetlemek mi? dedi. Hiç birşey anlamıyorum, benim sizi gözetlediğim falan yok ki!..

— Pekâlâ, öyle olsun... Ben de karşıdaki yakışıklıyı sıkıştırır, kimin hesabına çalıştığını öğrenmeye çalışırım. Öğrenirim de tabii.

Walden sakın bir sesle:

— Sizin yerinizde olsaydım, hiç de böyle yapmazdım, dedi. Sırasında çok kötü olabilecek kimselerle oyun oynuyorsunuz. Ben ne söylediğimi iyi bilirim.

Mallory de sakindi.

— Bunlar benim uykularımı kaçırarak cinsten değil, dedi. Eğer bu herifler sizin paranıza göz dikmişlerse, çoktan kompası kurup ortalıkta cirit atmaya başlamışlardır bile...

Şapkası elindeydi. Walden'in yüzünü ter basmıştı. Gözleri de parlıyordu. Birşey söylemeye hazırlanırken kapının zili çaldı. Kaşlarını çatıp bir küfür savurdu. Kapıya baktı, fakat yerinden kılmıdamadı. .

— Bu ne rezalet, hep haber vermeden geliyorlar! diye söylendi. Uşağım da bugün izne çıktı.

Zil tekrar çaldı, Walden kalkar gibi yaptı. Mallory:

— Ben gidip bakarım, kimmiş, dedi. Nasıl olsa gidecektim...

Walden'i başıyla selâmladı, odayı geçip antreye çıktı.

Kapı açılınca eli tabancalı iki adam ses etmeden içeri giriverdiler. Biri tabancasını Mallory'nin göğsüne dayamıştı.

— Arkamı dön, çabuk, dedi. Eller yukarı!

Siyah saçlı, beyaz tenli ve güzel yüzlü bir

adamdı. Bakışlarında hiç bir zorbalık belirtisi yoktu.

Kapının yanında duranı, sarışındı; kaşlarını çatmıştı. Esmer olanı tekrar konuştu:

— Noddy, dedi. Bu, Walden'in dedektifi. Gözden sakın ayırma, tabancasını da al.

Noddy silahını Mallory'ye dayadı, diğeri kapıyı kapadı. Sonra ağır adımlarla Walden'e yaklaştı.

Noddy, Mallory'nin otomatik 38'liğini aldı, ceplerini yokladı. Kendi tabancasını yerine yerleştirdi. Mallory'ninkini eline aldı. Sonra:

— Tamam, Ricchio, dedi. Hallettim.

Mallory kollarını indirdi, odanın ortasına doğru yürüdü. Walden'e bakıyordu

Walden hafifçe öne doğru eğilmiş oturuyordu; dudakları aralık, yüzü gergindi. Mallory esmer gangstere bakarak tatlı bir sesle;

— Ricchio mu? dedi.

Genç adam dönüp baktı.

— Masaya yaklaş, civanım, dedi, burada soruları ben soracağım.

Walden yutkundu. Ricchio gülümseyen bir çehreyle karşısında duruyordu. Elinde silahı vardı, parmağı da tetikteydi.

— Çok sert hareket ettiniz Walden, sıraya koymak için de hiç acele etmediniz. Sizi uyarmaya geldik. Dedektifinizin, daha doğrusu koruyucunuzun her hareketini gözetledik. Hiç de aptalca bir iş yapmamışız, değil mi?

Mallory sakın fakat ciddiymi.

— Bu fırlama sizin koruyucunuz muydu, Walden? dedi.

Walden başını salladı ve dudaklarını diliyle ıslattı. Ricchio, Mallory'ye dönerek:

— Kurnazlık etmeye kalkma, dedi. İki defa söylemem, ona göre!

Kızdıydı. Sonra Walden'e döndü, saatine baktı.

— Saat üçü sekiz geçiyor Walden. Sizin gibi önemli biri bu saatte de pekâlâ bankadan para çekebilir. On tane binlik çekmek için önünüzde tam bir saat var. Pilicinizi de beraber götüreceğiz, parayı bize nasıl aktaracağınızı beraber planlarız.

Walden tekrar başını salladı, hiç sesini çıkarmıyordu. Ellerini dizlerine dayadı.

Ricchio devam etti:

Oyunu açık oynayacağız. Yoksa atışımızın bir kıymeti kalır mı? Dürüst olmak size düşüyor. Eğer bir hata yaparsanız, adamınız bir daha dünyayı göremez. Bilmem yazık olur diye düşünür müsünüz?

Mallory küçümseyen bir sesle:

— Parayı size ödeyecek olursa, bileklerinize kelepçe vurmak için elbet beni serbest bırakırsınız... dedi.

Ricchio hiç duymamış gibi davranıyordu:

— Şöyle bir yol da olabilir, dedi. Walden, bugün bir onluk. Pazartesiye diğer onluk, tabii eğer başımıza bir iş açılmazsa... Bir iş gelirse sen yine ödersin...

Walden çaresiz kalmış gibi ellerini iki yana açtı.

— Bunu bir yoluna koyabilirim, dedi.

Sabırsız bir hali vardı.

— Mükemmel, artık gidebiliriz.

Riccio silahını yerine koydu. Cebinden kahverengi bir eldiven çıkardı, sağ eline geçirdi. Sonra Mallory'nin tabancasını alarak incelemeye koyuldu. Tabancayı tutan sağ elini cebine soktu, çekmeye hazır bir halde bekliyordu.

— Haydi, burada işimiz tamam, fazla oyalanmayalım Çıkalım!

Bir anda gözden kayboldular. Walden dalgın bakışlarla kapıya bakıyordu. Birşey görmüyor gir biydi.

Asansöre bindiler. Holde inip çıkışa doğru ilerlediler. Güneşin batışını andıran, renkli bir camın önünden geçtiler. Ricchio, Mallory'nin yanısıra gidiyor, koluyla da hafifçe sıkıştırıyordu.

Halı döşeli merdivenden indiler. Bir sıra lüks eşya satan dükkân vardı. Yolun karşı tarafında küçük kahverengi bir otomobil duruyordu. Yan kapıdan sokağa çıktılar.

Sarışın direksiyona geçti, tabancasını bacağının altına yerleştirdi. Gaza bastı. Ricchio'yla Mallory arkaya oturmuşlardı, Ricchio yaygın bir sesle:

— Sola Noddy, dedi. Bulvara çıkalım, kendimizi göstermemiz gerek...

Noddy homurdandı.

— Biraz tehlikeli olmaz mı?

Sonra omuzundan doğru:

— Günün ortasında Wilshire'de adam kaldırmak, ha? diye sordu.

— Yürü, fazla laf istemez!

Sarışın söylendi, gaza biraz daha bastı. Otomobil ilerledi .bulvarın girişinde yavaşladı. Boş sarı bir taksi de hareket etti. Aynı dönemece gelince durdu. Noddy işareti bekledi, sonra hızla ilerledi. Sarı otomobil de aynı yöne saptı. Ricchio şaşırılmış değildi. Wilshire'de taksiden bol birşey yoktu. Hepsi de gidiş gelip yollarında hızla kayıyordu.

Mallory arkasına yaslandı. Biraz düşündükten sonra:

— Walden niçin biz inerken telefon etmemiş olsun? dedi.

Ricchio güldü. Şapkasını çıkardı, dizinin üstüne koydu. Elini cebinden çekti, tabancasını şapkanın altına soktu.

— Bizi kızdırmak istemez, dedi.

— Hayır canım, beni biraz hava aldırasmız diye size vakit bırakmak istemiştir.

Ricchio buz gibi bir sesle:

— Biz gezintiye çıkmadık, dedi. Sen işlerimiz için bize gereklisin... Bizim dadı olmadığımızın farkındasın herhalde...

Mallory hafifçe çenesini sıvazladı. Güler gibi yaptı, fakat hiç ses çıkarmadı. Sarışın aniden arkasını dönerek bağırırcasma:

— Robertson'a kadar dosdoğru mu gideceğiz? dedi.

— Evet! Ama ben düşünüyorum, dedi Ricchio.

— Ne kafa be!

Sarışının sesi alaylıydı.

Ricchio arsızca güldü. Muntazam ve beyaz dişleri vardı. Elli metre geriden işaret kırmızı yanmıştı. Noddy önündeki arabayı sıyıyarak geçti ve ilk sırayı aldı. Şoför kızıl saçlıydı, başında yeni bir kasket vardı, dişini karıştırıyordu.

Mallory ayaklarını altına alarak yerine iyice yerleşti. Yeşil ışık yandı. Noddy gaza bastı, fakat sola dönmek isteyen bir otomobile yol vermek için frenledi. Sarı taksi de sola doğru yöneldi. Şoför direksiyona abanarak otomobili sağa çevirdi. Birden bir çarpışma sesi oldu. Taksinin tamponu kahverengi küçük otomobilin tamponunu sıkıştırmış, onu köşeye itmişti. İki araba da durdu.

Arkadan sabırsız sürücülerin korna sesleri geliyordu.

Mallory'nin sağ yumruğu Ricchio'nun çenesine gömüldü. Öbür elini şapkanın altına uzatarak tabancasını aldı. Ricchio'nun karşı koyacak hali kalmamıştı. Köşeye yığıldı. Mallory silahını koltuğunun altına aldı, biraz kenara çekildi. Noddy önde hareketsiz duruyor, belli belirsiz tabancasını almaya çabalıyordu.

Mallory kapıyı açtı, hemen sarı taksiye atladı. Sarışını gözden kaçırmıyordu. Korna sesleri gittikçe

çoğalmıştı. Şoför inmiş, iki otomobilin tamponlarını ayırmaya çalışıyordu, ama başaramadı. Kürdanı hâlâ dişlerinin arasındaydı. Trafiği kontrol eden motosikletli bir polis yaklaştı. Şoföre başıyla işaret ederek:

— Binin ve arabanızı arkaya alın, dedi. Başka yerde hallederiz, burası dört yol ağzı...

Şoför ses çıkarmadı, otomobiline bindi, biraz geri aldı. Güçlkle sıyrıldı. Mallory kapıyı kapadı.

Trafik polisi düdüğünü öttürdü, yolun ileriye doğru açık olduğunu işaret etti. Küçük kahverengi otomobil kediden kaçan fare gibi hızla öne atıldı.

Sarı taksi ikiyüz metre kadar takip etti. Mallory şoförün omzunu tuttu.

— Bırak gitsinler Joey, dedi. Nasıl olsa onları yakalayamayız. Zaten hiç gereği de yok. Buraya kadar gelmiş olman çok iyi oldu.

Havuç kafalı şoför hafifçe dönerek:

— Bu benim için çocuk oyuncağı, dedi. Bana doğru dürüst bir iş verin de bakın, nasılım!..

■

SAAT beşi yirmi beş geçte telefon çaldı. Mallory evinde yatağına uzanmış şöyle bir kestiriyordu. Bakmadan ahizeyi aldı.

— Alo!

Genç kızın sesi hoş, fakat biraz sinirliydi.

— Ben Mianne Crayle, dedi. hatırlıyor musunuz?

Mallory ağzındaki sigarayı çıkardı.

— Evet bayan Crayle.

— Dinleyin! Hemen Derek Walden'le ilgilenmeniz gerekir. Bir konuda oldukça sıkıntısı var ve çok içmiş Onu böyle bırakamayız

Mallory tavana bakıyordu. Sigarasından bir nefes çekti. Sonra ağır ağır:

— Telefona cevap vermiyor bayan Crayle. Birkaç sefer aradım,

Karşı taraf bir süre sustu, sonra yeniden konuştu:

— Anahtar kapının altında bıraktım. Hemen giderseniz iyi olur.

— Şimdi geliyorum, Bayan Crayle, sizi nerede bulabilirim?

— Pek bilemiyorum. Belki John Sutro'da. Zaten oraya gitmemiz gerekiyor.

— Tamam, hemen çıkıyorum.

Karşı taraf telefonu kapattı. Mallory ahizeyi yerine koydu. Yatağından doğruldu. Bir süre duvardaki güneş ışığına baktı. Sonra omuzlarını silkerek kalktı. Masanın üstüne bıraktığı viski bardağını bir dikişte bitü'di, şapkasını giyip çıktı. Asansörle indi, kapının önünde duran taksilerden birine bindi.

— Joey, çabuk sür! Yine Kilmarnock'a gidiyoruz.

Yarım saat sonra Walden'in evinin önündeydiler.

Civardaki dansinglerden birinde bir parti veriliyordu. Yol boyunca otomobiller dizilmişti. Genç kızlar, delikanlılar birbirlerine sarılarak dışarı çıkıyorlardı. Herhalde davet bitmişti. Mallory elli metre geride otomobilden indi, kaldırıma sıçradı. Geniş hole girdi, asansöre bindi.

Walden'in kapısını üç kere çaldı Hiç ses yoktu. Kapının altından bir ışık sızıyordu. Eğilip baktı, yerde birşey olduğu hafifçe farkediliyordu. Kapının altındaki anahtarı aldı. Açıp içeri girdi. Gözleri bir noktada takılı kalmıştı.

Büyük oda ölüm kokuyordu. Mallory dikkatle ve sessizce ilerledi. Gri gözleri parlıyordu. Dişlerini sıkıyordu.

Derek Walden tabii denecek bir şekilde yere uzanmıştı. Ağzı aralıktı. Sağ şakağında bir delik vardı, kanı boynunu ve yakasını kıpkırmızı boyamıştı. Sağ kolu upuzun halının üstündeydi, parmaklarının arasında küçük siyah bir tabanca vardı.

Hava yavaş yavaş kararıyordu. Mallory uzun süre Walden'e baktı kaldı. Hiç ses yoktu. Rüzgâr durmuştu. Balkondaki tente kıpırdamıyordu.

Mallory arka cebinden süet bir eldiven çıkardı. Walden'in yanına dikkatle diz çöktü, katılaşmaya başlayan parmaklarını güçlükle açarak tabancayı aldı.

Siyah çelikten ve kabzası ceviz bir silahtı. Arkasını çevirdi ve markasına baktı. Dişlerini sıktı. Numarası kazınmıştı, madenin üstünde eğenin izleri görülüyordu. Mallory silâhı halının üstüne bıraktı, kalkıp telefona gitti.

Ahizeyi almak için elini uzattı, sonra vazgeçti. Bir an, kararsız, olduğu yerde kaldıktan sonra Walden'in cesedine doğru yürüdü, eğilip tabancayı aldı. İçindeki bütün kurşunları boşalttı. Tabancayı ışığa çevirdi. Kabzanın iç kısmındaki numara kazınmamıştı.

Mallory tekrar tabancayı doldurdu, kurdu ve tekrar bulduğu gibi Walden'in eline yerleştirdi. Süet eldivenlerini çıkardı. Not defterine numarayı kaydetti.

Asansörle indi ve evden çıktı. Saat beş buçuktu. Bazı otomobiller farlarını yakmışlardı bile,

İKİNCİ BÖLÜM

SUTRO'DA kapıyı açan uşak her şeyi tamam yapardı. Kapı birden geri tepti, uşak kendim kaşla göz arası yerde buldu. Eli hâlâ tokmaktaydı. Garip bir sesle:

— Vay canına, zelzele mi oluyor? diye söylendi.

Mallory ciddî bir yüzle ona bakıyordu:

— Bayan Crayle burada mı? Belki de haberiniz yoktur, dedi.

Uşak kalktı, kapıyı kapadı, üstünü silkeledi.

— Herkes burada, dedi. Bir papa yok, onu da bekliyoruz...

Mallory kafasını salladı.

— Herkesin keyfi yerinde gibi görünüyor, maşallah...

Holden geçti, büyük bir odaya girdi. İçerisi modası geçmiş eski mobilyalarla döşenmişti. Sekiz on

kişi vardı, hepsi de iyice kafayı bulmuşlardı.

Üzerinde bir şort ve bluz olan bir kız smokinli bir adamla karşılıklı zar atıyordu. Gözlüklü iri yarı bir adam oyuncak telefonla konuşmaktaydı.

Radyodan bir caz sesi geliyordu. Ortada iki çift bazan iskemlelere, bazan da birbirlerine çarparak dans ediyorlardı. Bir adam da elinde içki bardağıyla tek başına ortalıkta dönüyordu.

Uzun boylu sarışın bir kadın Mallory'ye doğru sallanarak geldi, elindeki içkinin yarısını yerlere dökmüştü.

— Seni de aramızda görebilmek ne mutluluk... derken sesi bağırır gibiydi.

Mallory ondan sıyrıldı, elinde cin şişesiyle içeri giren ufak tefek kadına doğru döndü. Bayan Crayle'i sordu. Kadın başıyla işaret ederek:

— Dışarıda, bahçede, dedi.

— Teşekkür ederim bayan Sutro!

Kadın piyanoya dayanmıştı. Şaşkın bakışlarla Mallory'yi takip etti.

Mallory daha loş bir odadan geçtikten sonra terasa çıktı, oradan birkaç basamakla bahçeye indi. Dar patikadan yürüyerek derin çukurluğun başına kadar geldi. Ağaçların arasında duran tek bankta bir genç kız oturuyordu. Arkası eve dönüktü. Yavaşça başını çevirdi ve Mallory'ye baktı. Orta boylu ve son derece biçimli bir esmerdi. Dudaklarını koyu renk bir rujla boyamıştı. Işık çok hafifti, yüzü iyi seçilmiyordu.

Önce Mallory konuştu.

— Dışarda bir taksi bekliyor. Sizin arabanız var mı?

— Hayır yok. Haydi, hemen gidelim, burası berbat bir yer. Üstelik cini de hiç sevmem.

Patikadan yürüdüler, bahçe kapısından sokağa çıktılar. Taksinin park ettiği yere geldiler. Şoför kapıya dayanmış duruyordu. Kapıyı açtı, bin diler.

Mallory;

— Yolda bir büfe filan görürsek duralım, sigaram kalmamış, dedi.

Joey peki dedikten sonra direksiyona geçti. Yokuş aşağı yoldan inerken ıslak asfalt üstünde fren sesleri duyuluyordu.

Yine Mallory konuştu:

— Walden'den ayrıldığınızda saat kaçtı?

— Üçte yakın .

— Herhalde biraz daha geçti, Bayan Crayle, Saat üçte Walden yaşıyordu ve yalnız değildi.

Genç kızın sesi boğuldu, küçük bir hıçkırık boğazında düğümlendi. Sonra hafifçe:

— Biliyorum, dedi. Walden öldü!

Eldivenli ellerini kaldırdı, şakaklarını bastırdı,

— Fakat her şeyi birbirine karıştırmayalım. Nasıl olsa kendiliğinden karışacak.

Yine alçak sesle devam etti:

— Ben geldiğim zaman o ölmüştü.

Mallory başını sallayarak onun söylediğini kabul ettiğini belirtti. Kıza bakmadı.

Taksi yoluna devam ediyordu. Bir büfenin önünden geçerken durdu. Joey başını çevirerek otomobilin arka tarafına baktı. Mallory de ona bakıyordu, fakat bir yandan da kızla konuşuyordu.

— Telefonda bana biraz daha geniş anlatabilirdiniz. Çok berbat bir durumda kalabilirdim. Belki de beni çoktan öyle bir hale sokmuşsunuzdur.

Genç kız öne doğru eğildi, düşer gibi oldu. Mallory hemen kollarını uzatarak onu kavradı ve arkasına yasladı. Başını düz tutamıyordu. Mallory onu omuzlarından yakalamıştı. Eliyle nabzını yokladı. Sonra Joey'e:

— Çabuk, dedi. Carli'ye çek! Sigara almasak da olur. Bu kızın bir kuvvetlendiriciye ihtiyacı var.

Joey tekrar arabayı çalıştırarak gaza bastı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KARLI, bir pasajın sonunda spor eşyaları satan bir dükkânla ödünç kitap veren bir kütüphanenin ortasındaydı. Kapı ferforjedendi, kapıcı ise girene çıkana aldırmıyordu bile

Mallory'yle genç kız bir bölmeğe geçtiler, sert koltuklara oturdular. Pencerede yeşil perdeler asılıydı. Odaları ayıran paravanlar çok yüksek değildi. Salonun öbür ucunda uzun bir bar vardı. Bir köşede bir kitap duruyordu.

Zaman zaman müzik sustukça barmen bir longplay koyuyordu. Garson masaya iki konyak bıraktı, Mianne Crayle kendininkini bir dikişte bitirdi. Sağ elindeki siyah beyaz eldiveni çıkardı, bakışı bir noktaya takılmıştı. Garson bir süre sonra konyakları tazeledi.

Mianne Crayle biraz içti, sonra alçak sesle konuşmaya başladı.

— Benden başka en az on beş kadın varmış. Herhalde ben de sonuncu değildim. İyi bir insandı. Fakat ister inanın, ister inanmayın, benim kiramı ödemiordu.

Mallory başını salladı. Crayle ona bakmadan konuşmaya devam ediyordu.

— Aslında kötü tarafları çok olan bir adamdı. Oruçlu olduğu zaman çok aksileşiyordu. Sarhoş olduğu zamanlarda tek kelimeyle iğrençti. Tam kıvamında içtiği günlerdeyse dayanılmaz bir çekiciliği olurdu. En iyi film yapımcılarından biriydi muhakkak. En açık saçık filmlerini kesintisiz sansürden geçirmeyi de başarırdı.

Mallory soğuk bir edayla:

— Artık yıldızı sönmeye başlamıştı, o da bunun farkındaydı, dedi.

Crayle kaçamak bir bakışla baktı, sonra tekrar önüne döndü. Konyağından birkaç yudum aldı. Tayyörünün cebinden bir mendil çıkardı, dudaklarını kuruladı. Yan bölmedekiler çok gürültü yapıyordu.

— Öğle yemeğini balkonda yedik. Derek biraz içmişti, sarhoş olmaya yakındı. Bir sıkıntısı var

gibiymi. Çok dūřunceli görünüyordu.

Mallory güler gibi yaptı.

— Belki de kendisinden istenen parayı dūřnyordu. Size herhangi birřeyden szetmedi mi?

— Herhalde bu yüzden dūřnceli olabilir. Derek yle havadan para verecek adamlardan deęildi.

— İkisi çok pahalıya geliyordu, dedi Mallory., Hele son hızla gitmekten hoşlandığı motoru da oldukça tuzluya patlıyordu.

Crayle birden başını kaldırdı, yüzünde acılı bir anlam vardı.

— Bütün ikisini Ensenada'dan alırdı, dedi. Kendi eliyle şişeleri seçerdi. Çok miktarda aldığı için dikkat etmesi gerekiyordu.

Mallory'nin dudaklarında garip bir glmsemi geziniyordu. Konyağım bitirdi, bir sigara yaktı.

— Anlatacaklarınızı bitirin, Bayan Crayle, dedi.

— İçeri girdik. İki şişe çıkardı, ağır ağır ieeğini söyledi. Bundan sonra tartışmaya başladık. Artık bu hale dayanamıyordum. Kapıyı çekip ıktım. Evime gelince yaptığıma biraz pişman olup Derek'i merak etmeye başladım. Telefonla birkaç sefer aradım, cevap vermedi... Sonunda dayanamayıp geri geldim, elimdeki anahtarla kapıyı açtım, girdim, baktım: lmşt...

— Niçin bunları telefonda söylemediniz?

Genç kadın iki elini birleştirdi, bir solukta:

— ok korkmuştum, dedi . Hem orada hiç de tabii olmayan birşeyler döndüğünü hissediyordum.

Mallory kızın yüzünü inceledi, bakışlarını gözlerinin içinde hapsetti.

— Derek Walden solaktı, dedi Crayle. Ben onun solak olduğunu biliyordum...

Mallory:

— Başka bilenler de vardır, diye karşılılık verdi. Ama birisi yanılmış olmalı... Dikkatsizlik!

Mallory, genç kadının elinde tuttuğu eldivene bakıyordu.

— Walden solaktı, diye tekrar etti. Bu onun intihar etmediğini anlatmaya yeter. Silah öbür elindeydi. Hiç bir mücadele izi de yoktu. Kurşunu yediği şakağı da sağdan ateş edildiğini gösteriyor. Demek ki onu öldüren, eve rahatlıkla giren ve çekinmeden Walden'e yaklaşan biri... Belki de çok sarhoştu. Ama buna rağmen katilin bir anahtarı bulunması gerekiyor.

Bayan Crayle elindeki eldivenle oynamaya devam ediyordu.

— Daha fazla söylemenize lüzum yok. dedi. Polisin beni sulandıracağını biliyorum. Kim ne derse desin, bunu ben yapmadım. O zavallı adamı her şeye rağmen seviyordum.

Mallory aldırılmazlıkla:

— Böyle birşeyi siz de yapabilirsiniz, dedi Polisi böyle dūřnmekten alıkoyamayız Sonra sizin davrandığınız gibi de davranacak kadar aklınız başınızda olabilirdi...

Crayle hüzünle:

— Bunun akılla hiç bir ilgisi yok... şık bir cinayet, işte! dedi.

Mallory güldü.

— Evet, hiç de fena değil.

Sonra parmaklarını kıvrırcık saçlarından geçirdi.

— Hayır, dedi. Bunu sizin üstünüze yıkacaklarını hiç sanmam. Polis onun solak olduğunu bilmeyebilir...

Masaya doğru eğildi, kalkmak ister gibi elini kenarına dayadı. Genç kadına dikkatle bakıyordu:

— Tanıdığım biri var, dedi. Yüzde yüz bir polistir. Çok tecrübesi var. Benimle gelin, ona gidelim. Durumu inceler, sizi dinler, anlattıklarınızı etrafa yaymaz.

Gözleriyle sorar gibi baktı. Genç kadın eldivenini giydi

— Haydi gidelim, dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MARIVALE'IN asansörünün Kapısı kapandığı zaman şişman adam yüzünü örten gazeteyi indirdi ve esnedi. Oturduğu yerden kalktı, holü geçti. En sonraki telefon kulübesine girdi, jetonu deliğe yerleştirdi, kalın işaret parmağıyla her numarayı çevirişte yüksek sesle tekrar ediyordu. Bir süre sustuktan sonra ağızını ahizeye dayadı.

— Ben Denny, dedi, Marivale'deyim. Adamımız şimdi geldi. Gözden kaybettim, onun için içerde bekliyorum.

Sesi boğuktu Karşı tarafın cevabını dinledi, başını salladı, hiç birşey söylemeden kapadı Kabineden çıkınca doğru asansöre yürüdü. Ağızındaki sigarayı yerdeki küllüğe fırlattı.

Asansörcüye «onuncu kat» dedi, şapkasını çıkardı. Dik ve siyah saçları terden ıslanmıştı. Geniş yüzünde gözleri boncuk kadar kalıyordu. Elbisesi iyi cinsti ama sıkı bir ütüye ihtiyacı vardı. Stüdyo detektifiydi, «Eclipse» şirketi adına çalışıyordu.

Asansörden inince loş bir koridora daldı, birkaç adım sonra sağa sapıp kapıyı çaldı. İçerden ayak sesleri duyuldu. Kapı açıldı. Mallory eliyle bileğini tutuyordu. Şişman adam içeri girdi, şapkasını koltuğun üstüne attı, sonra pencerenin yakınındaki başka bir koltuğa çöktü.

— Dostum, yine başın dertte mi? dedi.

Mallory bir süre cevap vermedi, sonra kaşlarını çatarak:

— Evet, biraz öyle. Ben Collins'i istemiştim. Senin çok çabuk keşfedileceğini düşündüm de... dedi.

Sonra çıktı, banyodan iki bardakla döndü. Masanın üstünde doldurduktan sonra birini uzattı.

Şişman adam bir yudum aldıktan sonra dilini şaplattı, bardağını açık pencerenin kenarına koydu.

— Collins yoktu, dedi. Benim de ellerim kaşındığı için bizim ihtiyar işi bana devretti. Memnun değil misin?

— Yok canım, öyle birşey düşünmedim.

Mallory'nin sesi ilsismii Bardağını alıp yatağın kenarına oturdu. Şişman adamı hafif bir gülüşle

inceliyordu. O ise cebinden çıkardığı purosunun dibini dişleriyle kesip yere tiikürdü. Sonra eğildi, yere düşen parçayı aldı, evirip çevirip pencereden attı.

— Çok güzel bir gece, ama bu mevsim için fazla sıcak! dedi.

— Derek Walden'i tanır mısın Denny? dedi, Mallory.

Denny pencereden bakıyordu. Hafif bir sis vardı. Yandaki binanın tepesindeki renkli neon ilân göğü âdeta kırmızıya boyamıştı.

— Tanır mısın demekle neyi kastedtiğini iyice anlamadım. Şurada burada birkaç sefer görmüşlüğüm var. Oldukça önemli bir insan olduğunu biliyorum.

Mallory sakın:

— O halde dedi, öldüğünü söylersem yere düşüp bayılmazsın, herhalde.

Denny ağır ağır döndü Henüz yakmadığı purosunu ağzından sarkıyordu İlgilenmiş gibi görünüyordu. Mallory devam etti.

— Çok garip bir hikâye! Oldukça bilgiç birinin elinden çıkmış Avını tam yakalamış gibi... Buarün öğleden sonra başında bir delik elinde tabancasıyla ölmüş...

Denny küçük gözlerini açmaya çalışıyordu. Mallory viskisini yudumluyordu Bardağını dizine dayadı

— Kadın arkadaşı onu ölü bulmuş Kilmarnock'daki apartmanın anahtarı kadında varmış. Hizmet eden çocuk o gün iziniymiş. Kadın kimseye birşey söylemeden bana haber verdi, ben de daha kimseye birşey demedim

Şişman adam ağır ağır:

— Sen ne adamsın yahu, dedi. Polisler suçu sana yıkacaklar. Onların elinden bu hikâyeyle kurtulamazsın.

Mallory dik dik baktı. Sonra duvardaki tabloyu seyretti. Kuru bir sesle:

— Bu yalnız beni ilgilendirir, dedi. Sen buraya bana yardım etmek için geldin. Oldukça güçlü bir örgüt peşimizde. Oyun büyük, kazanılacak para çok...

Denny ciddileşmişti:

— Sen ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Genç kadın, Walden'in intihar etmiş olabileceğine inanmıyor. Ben de öyle Bir iz üzerindeyim, fakat hiç vakit kaybetmeden hareket etmek gerekir. Hemen bir sonuca ulaşabileceğimi düşünmüyorum...

— Biraz daha açık konuş, dedi Denny. Ben o kadar akıllı evvel bir adam değilim.

Bir kibrit çaktı, purosunu yaktı. Eli hafifçe titriyordu. Mallory cevap verdi:

— Anlamak için dâhi olmak gerekmez, öylesine belli ki, bakanın gözünü çıkarıyor âdeta Walden'i öldüren tabanca meselâ Dıştaki numarayı kazımışlar, ama kabzanın iç kısmındaki atlamışlar. Olduğu gibi kalmış. Not aldım. Emniyet Müdürlüğünün özel müsaadeleri listesinde var.

— Hay senin aklına şaşayım! Bir de gidip onlara sordun mu? Walden'i buldukları zaman, onlara

yardım ettiğin için herhalde sana teşekkür etmezler.

Hafif bir homurdanma çıkardı. Mallory onu teskin etti.

— Hiç merak etme dostum, bu işi yapan ayak üstünde gözetliyor.

— Walden gibi bir adamın numarası kazınmış bir silaha neden ihtiyacı olsun? Ben ortada bir hesap görme durumu seziyorum.

Mallory viskisini bitirdi, boş bardağı masanın üstüne bıraktı. Denny başını salladı, iğrenmiş gibiydi.

— Eğer tabanca Walden'inse böyle bir kazımadan haberi olmayabilir Belki de silah Walden'e ait değildi Tabanca öldüreninse, demek ki bir amatörün peşindeyiz, bir profesyonel bu çeşit silah kullanmaz.

— Anlaşıldı, dedi Mallory. Sen ne düşünüyorsun peki?

Mallory yatağın kenarına ilişti Cebinden bir sigara paketi çıkardı, dudaklarının arasına sıkıştırdı ve yaktı

— Bir yıl kadar önce Press Chronical'ın bir muhabirine, Dart Burnwald'a böyle bir müsaade verilmişti. Herifi geçen Nisanda Arcade Depot'da

temizlediler... Tam şehri terketmek üzereydi, fakat vakti olmadı. Bu Burnwald'ın, Chi'de Lingle'i öldüren gibi bir çeteye mensup olduğu tahmin edildi, olay açıklanmadı. Önemli bir kişiyi ortadan kaldırmayı gözüne almış, fakat öteki daha çabuk davranmış... Tabii bu durumda Burwald'i yoketmekten başka çare kalmamış...

Şişman adam gürültüyle soluyordu. Purosunu tablaya bırakmıştı. Mallory durmadan gözünün içine bakıyordu onun.

— Ben bütün bunları Westfalls'den öğrendim, dedi Mallory. O da «Chronicle» gazetesinden. Eski bir arkadaşımıdır. Fakat işin hepsi bu kadar değil. Silah, Bumwald'ın karısına iade edilmiş. O zamandan beri kadın burada, Nort Kenmore'da oturur. Bana tabancayı ne yaptığını söylerdi... Belki o da çetedendir, Denny. Öyle ise bana birşey söylemez ama çetenin adamlarına haber salar, böylece biz de onlarla karşılaşmış oluruz. Tamam mı Denny?

Denny bir kibrit çakarak sönen purosunu yaktı.

— Ben neye yarayacağım? dedi. Sen kadına silah hikâyesini anlatınca ben de onu gözetlemeye mi başlayacağım?

— Tam üstüne bastın, Denny!..

Şişman adam yerinden doğruldu, esner gibi yaptı.

— Oldu mu ya? diye homurdandı. Ama niçin'

Walden konusunda bir açıklama yapmıyoruz? Niçin polisi doğrudan doğruya işe karıştırmıyoruz? Emniyet Müdürlüğünden bir güzel sopa yiyeceğiz, sonunda olacağı bu...

Mallory:

— Bunu göze almaya değer, dedi.

— Biz gangsterlerin Walden'den ne istediklerini bilmiyoruz. Araştırmanın sonucu siyasete dayanırsa, stüdyo çok para ödemek zorunda kalacak. Hele bütün gazeteler manşet çekip olay herkesin ağzında sakın olunca...

— Sen de Walden'i Valentino sandın galiba... O yalnız film direktörüydü. Birkaç filmde adını silerler, olur biter.

Denny koltuğun üstüne bıraktığı şapkasını aldı, hiç birşey söylemeden kafasına geçirdi.

— Çok eğleneceğiz, galiba, dedi. Polisler, Walden'in öldürüldüğünü keşfetmeden bizim her şeyi aydınlığa çıkarmamız gerekir.

Ellerini havaya kaldırarak güler gibi yaptı:

— Sinemadaymış gibi...

Mallory ortalığı düzenledi, şapkasını giydi, elektriği söndürdü. Denny önden çıktı. Saat dokuzu on geçiyordu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

UZUN boylu sarışın kadın Mallory'ye baktı. Mallory'se hiç acele etmeden kadının önünden geçti ve kapıyı dirseğiyle iterek kapadı.

— Bayan Burwald, ben özel detektifim. Sizin de tanıdığınızı sandığım bir böceği bulup çıkarmaya çalışıyorum.

Kadın sert bir sesle sözünü kesti:

— Adım Dalton, dedi. Helen Dalton, anladınız mı? Burwald olayıyla hiç bir ilişkim yok, unutun onu!

— Özür dilerim, düşünmem gerekirdi. Kadın omuzlarını silkti, uzaklaştı. Bir kenarı sigaradan yanmış bir koltuğa çöktü. Salon klasik eşyalarla döşenmişti, her yer küçük biblolarla doluydu. Köşedeki iki alçak lamba yanıyordu. Yerde birkaç minder, lambaların birinin dibinde bir oyuncak bebek vardı. Şöminenin etrafına birçok ucuz aşk romanı dizilmişti.

Mallory terbiyeli olmaya çalışarak:

— Dart Burnwald'a ait olan eski tabanca konusunda... Benim ilgilendiğim bir olayda tekrar ortaya çıktı. Size iade edildikten sonra kime geçmiş olduğunu öğrenebilmek için sizi rahatsız ettim, dedi.

Helen Dalton sol omuzunu kaşıdı. Tırnakları çok uzundu. Kuru bir sesle:

— Ne demek istiyorsunuz? dedi. Söylediklerinizden hiç birşey anlamadım.

Mallory duvara dayanmıştı, kadına dik dik baktı:

— Belki Dart Burnwald'ın karısı olduğunuzu hatırlarsınız, dedi. Geçen Nisanda öldürülmüştü. Unutacak kadar uzak olduğunu sanmıyorum.

Kadın alt dudağını ısırırdı.

— Siz kendinizi her şeyi bilir sanıyorsunuz galiba.

Birden oturduğu yerden doğruldu, ilgisiz bakışları bir anda silinmişti. Dişlerinin arasından ıslık

çalar gibi:

— Silah konusunda sizi böyle kaşındırıp rahatsız eden şey nedir? dedi.

— Çok basit, diye Mallory cevap verdi. Sadece birisini öldürmüş.

Kadının gözleri büyüdü. Bir süre sonra konuştu:

— Hiç param kalmamıştı, bir emanetçiye bıraktım, bir daha da gidip aramadım. Kocam haftada altmış dolar kazanıyordu, bana bir kuruş bile vermiyordu. Çantam her zaman tamtakır boştu.

Mallory başını salladı.

— Götürdüğünüz yeri hatırlıyor musunuz? Belki size bir de kâğıt vermişlerdir?..

— Hayır hatırlamıyorum, Main Street'teydi. Bu yol üstünde eşyaya karşılık ödünç para veren birçok yer var. Makbuzu da kaybettim.

— Çok yazık olmuş!

Odada bir aşağı bir yukarı gezindi, sonra şöminenin yanındaki romanlardan birkaçına göz gezdirdi. Karşıdaki küçük sehpanın üstünde bir resim vardı. Mallory ona dikkatle baktıktan sonra hiç acele etmeden döndü:

— Helen, bana söylediğiniz masalı bir çocuk bile yutmaz. Bugün öğleden sonra hatırı sayılır birini bu tabancayla öldürdüler. İçteki numara kazanmıştı. Bilerek verdiyseniz, bunu bir gangster almıştır. Fakat bir profesyonel bunu bu şekilde kazımadı. Bunu üzerinde bulunduran da, eminim, gidip bir döküntü dükkânından satın almamıştır.

Kadın hafifçe doğruldu. Yanakları kızarmıştı. Nefesi kesilmiş gibiydi. Güçlkle sesini yükselterek:

— Bana hiç birşey söyletemezsiniz, dedi. Benim polisle hiç bir alışverişim yok. Buradan çabuk defolup gidin, nüfuzlu dostlarımı başınıza belâ ederim, sonra.

Mallory duymamış gibi tekrar fotoğrafa baktı.

— John Sutro bu keleş yüzünün kopyasını böyle bir pilicin evinde ortalarda bırakmamalı. İki yüzlü bir oyun oynadığını sanırlar.

Sarışın kadın sert adımlarla sehpanın yanına geldi, resmi bir göze koyarak gürültüyle kapattı. Sonra sehpaye sırtını dayayarak:

— Kendi oyununa kendin geliyorsun, enayi, dedi. Onun adı Sutro değil.

Mallory sırıttı.

— Yeter, kısa kes! dedi. Bugün öğleden sonra seni Sutro'da gördüm. Öylesine sarhoştun ki hatırlamazsın bile...

Kadın irkilir gibi oldu, sonra gözleri büyüdü. Birden hareketsiz kaldı. Kapıda bir anahtar döndü. Kapı açıldı. Bir adam içeri girdi. Adımını eşikte tutarken kapıyı da hafifçe aralamıştı. Sağ eli açık gri pardesüsünün cebindeydi. Esmem tenli, burnu ve çenesi sivri, omuzları genişti. Mallory hiç istifini bozmadı.

— İyi akşamlar sayın savcı Sutro! dedi. Adam Mallory'yi görmezliğe gelerek kıza bakıyordu. Beriki güçlkle:

— Bu adam dedektif olduğunu söylüyor, dedi. Bana ait olduğunu iddia ettiği bir tabanca konusunda sıkıcı sorular soruyor. Ne olur onu dışarı atın!

— Ha, toyun biri desene...

Sutro, Mallory'nin önünden geçerken hiç yüzüne bakmadı. Kadın birkaç adım geriledi ve bir koltuğa gömüldü. Yüzünde hiç renk kalmamıştı, gözlen yuvalarından uğrayacakmış gibiydi.

Sutro bir süre ona baktıktan sonra cebinden silahını çıkardı, sonra döndü. Namluyu aşağı doğru tutuyordu.

— Kaybedecek zamanım yok, dedi.

Mallory kapıya doğru giderek:

— Ben de zaten şimdi çıkıyordum, dedi.

Sutro kuru bir sesle sordu:

— Önce hikâyeni biz de dinleyelim.

Hiç acele etmeden Mallory kapıya yaklaştı, ardına kadar açtı. Sutro elindeki silahı doğrulttu.

— Aptallık etmeyin, dedi Mallory. Böyle hareket etmek sizi hiç bir yere vardırılmaz, bunu benden daha iyi bilirsiniz.

Bir süre iki adam karşılıklı bakiştılar. Sutro tabancasını cebine koydu. Dudaklarını yaladı. Mallory konuştu.

— Önceden Bayan Dalton'a ait olan tabanca çok kısa süre önce bir adamı öldürdü. Fakat o çok önceden tabancayı elinden çıkarmışmış. Ben de yalnızca bunu öğrenmeye gelmişim.

Sutro başını salladı. Gözlerinde garip bir ifade vardı.

— Bayan Dalton karımın yakın arkadaşıdır, dedi. Onun rahatsız edilmesini istemem.

— Siz belki çok haklısınız ama, bir dedektif de görevini yapmak için bazı kimselere soru sorabilir. Ben kapıyı zorlayarak girmedim.

Sutro aralıksız Mallory'nin gözlerinin içinS bakıyordu.

— Pekâlâ, ama bu kadar vazife aşkına lüzum yok. Benim bu şehirde sözüm geçer, başınıza dert açabilirim.

Mallory evet anlamında başını salladı. Yavaşça dışarı çıkıp kapıyı çekti. Bir süre etrafı dinledi. Omuzlarını silkti, merdivenlerden inmeye başladı. Hole geldi, antreye geçti. Dışarda sokağı gözledi. Genellikle evlerin bulunduğu bir yöreydi. Kaldırımlar boyunca otomobiller park edilmişti. Kendisini bekleyen taksiye doğru yürüdü.

Kırmızı saçlı şoför direksiyonun başında sigarasını içiyor, sokağın öbür ucundaki lüks bir arabadan gözlerini ayırmıyordu. Mallory'nin geldiğini görünce ona dokru koştı.

— Bakın, dedi. Ne kadardır şu karşıda duran otomobili gözetliyorum. İçinde bir adam var...

Birden otomobilin penceresinden hafif bir ışık görüldü. Bir silah sesi duyuldu. Otomobil ok gibi fırladı.

Joey başını elleri arasına almıştı.

Mallory sağ yana doğru eğildi, şoför dizine yapışmıştı. Silahını çekmeye davrandı, başaramadı.

Otomobil köşeyi döndü, acı bir fren sesi duyuldu. Joey yere düştü ve sırt üstü döndü. Elleri âdeta kasılmış gibiydi, göğsünden acılı bir ses çıkıyordu.

Yine fren sesleri duyuldu. Mallory sıçrayarak arkasını döndü, elini silahına götürdü Küçük bir otomobil durdu, içinden Denny çıktı. Mallory yerde upuzun yatan şoföre eğildi. Sokak lambalarının ışığında Joey'in ceketindeki kan lekeleri görölüyordu. Kan, kalın kumaştan dışarı taşmıştı. Joey'in gözleri ölmek üzere olan bir kuşun gözleri gibi yanıp sönüyordu.

İlk önce Denny konuştu.

— O arabayı takip edemeyiz, çok hızlı gidiyor!

Mallory heyecanla:

— Çabuk bir cankurtaran çağır, dedi. Yarası oldukça ağır Sonra gelir sarışını gözetlersin.

Denny hemen otomobiline atladı, hızla köşeyi döndü.

Karşıki evden bir pencere açıldı, yaşlı bir adam bağırmaya başladı.

Mallory eğilerek:

— Joey dostum, dedi Hiç telâşlanma, yakında her şey yoluna girecek.

ALTINCI BÖLÜM

CİNAYET masası şefi Weinkassel'di. İnce sarı saçlı, gri mavi gözlü ve çilli yüzlüydü. Bir döner koltukta oturuyordu. Ayaklarını açık bir çekmeye dayamıştı. Yanındaki küçük masanın üstünde bir telefon vardı. Odası toz ve sönmüş puro kokuyordu.

İri yapılı bir polis açık pencerenin önünde ayakta duruyor, dışarıyı seyrediyordu. Upuzun bir bıyığı vardı.

Weinkassel elindeki kibrit çöpüyle dişlerini karıştırırken bir yandan da karşısında oturan Mallory'ya bakıyordu.

— Beş dakika konuşalım, dedi. şoförün tek kelime söyleyecek hali yok. Başarılı çalışmalarınız var, ününüzü lekelemek istemezsiniz herhalde.

İri yapılı polis söze karıştı.

— Çok zorludur o, ağzından kelime alamazsınız.

— Lonnie, biraz daha az konuşsaydım muhakkak ki ben de bir sonuca varabilirdim..

Weinkassel'in sesinde hafif bir kızgınlık hissediliyordu.

Mallory şöyle bir güldü. Elini masanın cilâlı tahtası üstünde gezdirirken garip bir ses çıktı.

— Ne söylememi istiyorsunuz? dedi. Ortalık iyice kararmıştı ,ateş eden adamı göremedim. Hiç bir ışığı yanmayan bir Cadillac'tı. Size ilk gördüğümde bunları aynen söylemiştim.

Weinkassel sabırsızdı.

— Ben bunlardan hiç birşey anlamıyorum, dedi. Bu olayın garip bir yönü var. Sizin bu konuda bir

fikriniz olabilir. Bu ateş eden kimdir? Silahın size atıldığı o kadar belli ki...

— Niçin? dedi Mallory. Şoförü yaraladılar, bana birşey olmadı. Bu adamlar, bilirsiniz, her çeşit insanı tanır. Belki de serserinin biriyle dâvası vardı.

Weinkassel tavana doğru bakarken:

— Tıpkı sizin gibi. dedi.

Sonra pencerenin yanında arkası dönük duran Lonnie'ye baktı.

— Siz evdeyken otomobil dışardaydı. Şoför aşağıda bekliyordu Eğer ateş edenin aradığı şoför olsaydı, herhalde sizin inmenizi beklemezdi.

Mallory omuz silkti.

— Sahiden benim ateş edenin kim olduğunu bildiğimi mi sanıyorsunuz? dedi.

— Tam olarak değil, ama bize bazı adlar verebileceğinizi zannedirim. O evde kimi görmeye gitmişsiniz?

Mallory bir süre hiç cevap vermedi. Lonnie pencereden uzaklaştı, köşedeki bir iskemleye çökerek ayağını sallamaya başladı. Biçimsiz yüzünde garip bir gülümseme vardı.

Neşeli bir sesle:

— Haydi aslan parçası, öt bakalım, dedi.

Mallory iskemlesini arkaya doğru eğdi, ellerini cebine soktu. Gri saçlı polisin söylediklerine aldırmaaksızın dikkatle Weinkassel'e baktı.

— Bir müşterim için çalışıyorum, dedi. Beni konuşmaya mecbur edemezsiniz.

Weinkassel omzunu silkerek Mallory'ye sokçuk bir bakışla baktı. Dişlerinin arasındaki kibriti çıkardı, yere attı.

— Arada böyle silahlar patlayınca işinizin ne olduğundan şüphe edebilirim, dedi. Bu durumda artık susmamalısmız, öyle değil mi?

— Belki, ama eğer işin içinden çıkılmazsa... Her şeyden önce müşterimle görüşmem gerek.

— Tamam, dedi Weinkassel. Haklısınız! Ama, yalnız yarın sabaha kadar müsaade. Sonra bize geleceksiniz.

— Teşekkür ederim, şimdilik hoşça kalın!

Lonnie oturduğu yerden söylendi:

— Bu dedektiflerin bütün işi gücü adamı uyutmak...

Mallory başıyla selâm vererek odadan çıktı. Loş bir koridordan geçtikten sonra antreye girmek için birkaç basamak çıktı. Bir süre kaldırımında yürüyüp karşıya geçti. Spring Street'de bıraktığı eski model Pacard'ına bindi.

İlk dönemece girdi, ikinci yoldaki alt pasajdan geçti, batıya yöneldi. Sürerken durmadan aynadan arkayı kontrol ediyordu.

Almarada'da bir dükkâna girip otele telefon etti. Resepsiyon memuru ona bırakılan bir nottaki

telefon numarasını verdi. O numarayı aradı, bir süre sonra karşısında Denny'nin kalın sesi vardı. Hiç beklemeden Denny konuşmaya başladı.

— Neredesin? Ne zamandır seni arıyorum. Sarışını benim eve getirdim Kendini bilmeyecek kadar sarhoş. Hemen gel. Daha kendine gelemez. Ne istersen söyletiriz.

Mallory onu dinlerken bir yandan da şüpheli birşey var mı diye etrafı gözetliyordu.

Bir süre sustuktan sonra cevap verdi:

— Sarışın mı? Nasıl yaptın yahu?., dedi.

— Uzun hikâye, sen hemen gel. Anlatırım. 14-54 South Liversay. Nerede olduğunu biliyor musun?

— Elimde bir harita var. bulabilirim herhalde.

Denny biraz tarif etti. Sonunda:

— Çabuk ol, dedi. Şimdi uyuyor. Bir uyanırsa, başımıza belâ olur.

— Sen hiç kendine dert etme, birazdan oradayım.

Telefonu kapatıp otomobiline atladı. Ön taraftaki gözden bir şişe viski çıkarıp biraz içti. Sonra gaza basarak Fox Hills istikametine yöneldi. Yol boyunca düşünürken iki sefer durdu, sonra yine yoluna devam etti.

YOL Pico'dan evlerin seyredildiği şehir dışına doğru küçük tepelerin, tatlı çukurların arasında uzanıp gidiyordu. İlerde iki golf sahası görünüyordu. Tepeler boyunca geniş bahçeli villalar serpilmişti. Daha ilerde yol iyice çukura iniyordu. Yolun tam karşısında da tek başına bir villa yükselmişti.

Mallory otomobilini büyük bir okaliptüsün altına bıraktı. Villa geniş ve alçaktı. Yol üstüne bakan tarafında birçok küçük pencere vardı. Büyük ağaçlar jaluzileri saklıyordu. Açık pencerelerden hafif bir ışık ve bir müzik sesi geliyordu.

İçerden bir gölge ilerledi, kapı aralandı. Mallory girişteki oturma odasına daldı. İçerde küçük bir lamba yanıyordu. Radyonun düğmesi kırmızı bir ışık şeklinde parlıyordu. Açık pencereden hafif bir ay ışığı giriyordu.

Denny ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı.

— Seninki hâlâ uyuyor. Onu buraya nasıl getirdiğimi anlatayım, ondan sonra uyandırırız.

— Seni takip eden filân olmadı ya? dedi Mallory.

— Kimsenin ruhu bile duymadı.

Mallory bir koltuğa yerleşti. Şapkasını yere koydu, cebindeki viski şişesini çıkardı.

— Denny, bana bir bardak ver. Çok da acıktım. Bu saate kadar ağzıma bir lokma birşey girmedi.

— Bende bir şeyler var, sana hemen hazırlarım.

Denny odadan çıktı, evin ucunda bir ışık yandı. Mallory elini alnına götürdü, hafif başı ağrıyordu. Bir süre sonra mutfaktaki ışık söndü, Denny elinde iki büyük bardakla odaya girdi. Konyak meyveli ve sekti. Odanın loş köşesindeki bir koltuğa çöktü. Kalın sesiyle anlatmaya başladı.

— İnanılmaz birşey, ama oldu işte... Etrafta gözetleyenler teker teker dağılmaya başladılar. Beklemekten sıkılmışlardı. Otomobili pasajda bıraktım. Servis kapısından girdim. Sarışının dairesini

biliyordum Fakat kadını hiç görmemiştim Ne yaptığını görmek ve gözetlemek istiyordum. Kapısını vurduğumda Cevap vermedi İçerde gezindiğini duyuyordum. Bir süre sonra telefona gitti, bir numara çevirdi. Tekrar servis kapısına yöneldim. Açıldı, itip içeri girdim.

Mallory baş ını salladı.

— Eh, az değil, bana Denny derler...

Bardağından birkaç yudum içki aldı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi, sonra devam etti.

— Donner diye birini arıyordu. Sen hiç bu adı duydun mu?

— Duydum, demek böyle gariplerle ilişkisi varmış bizim pilicin...

— Kadın adama küçük adıyla hitap ediyordu, çok telâşlı bir hali vardı. Onun telâşından biraz neler döndüğünü anladım. Donner, Mariposa klüpteymiş.

— Mariposa'yı biliyorum Denny!

— Tamam.. Bizimki telefonu kapatınca ben içeri daldım. Yüzü çok solgundu. Uyuşturucu madde almıştı, etrafta olup bitenleri farkedemiyormuş gibi bir hali vardı. Odanın içinde bakındım Masanın üstünde savcı John Sutro'nun bir resmi vardı. Bundan istifade etmeye çalıştım. Sutro'nun bir süre ortalıkta görünmesini istemediğini ve benim Sutro'nun adamı olduğumu söyledim. Benimle gelmesi gerektiğini de ilâve ettim. Hiç itiraz etmeden yürüdü. Garip değil mi? içki istiyordu. Arabada olduğunu söyledim. Şapkasını ve pardesüsünü giydi.

— Bu kadar basit oldu demek?

— Hepsi bu kadar, dedi Denny.

Bardağını bir dikişte bitirdi ve ilerdeki masanın üstüne koydu.

— Yol boyunca içirdim. Hiç sesini çıkarmadı. Buraya geldik. Hemen uyudu. Şimdi ne yapmamız gerekir? Senin polislerle aran nasıl?

— Onları kandırmak pek kolay olmadı.

— Walden konusunda yeni bir haber var mı?

Mallory hayır anlamında başını salladı.

Denny:

— Herhalde uşağı henüz eve dönmemiş olmalı, dedi.

Radyoda bir vals çalıyordu. Mallory biraz kulak verdikten sonra yorgun bir sesle:

— Haydi, artık kızla konuşmanın zamanı geldi, dedi.

Denny kalktı, odadan çıktı. Bir kapı sesi duyuldu, sonra hafif sesli konuşmalar oldu. Mallory tabancasını çıkarıp dizinin altına sakladı.

Sarışın sallanarak yürüyordu. Gözlerini kocaman kocaman açtı, bir kahkaha attı, kollarıyla garip hareketler yaptı. Mallory'ye göz kırptı, sonra Denny'den boşalan koltuğa çöktü. Şişman, onun arkasından odaya girdi. Köşedeki etajere dayandı.

Kadın çok sarhoştı, dili ağzında zor dönüyordu.

— Ah, benim çok eski dostum da buradaymış, ne güzel bir tesadüf, yaşasın!.. Bana bir içki ısmarlamaz mısın?

Mallory kadına bakıyordu. Sonra yavaş yavaş:

— Tabanca konusunda aklınıza yeni şeyler geldi mi dedi. Hatırlarsınız, onun hakkında konuşurken Sutro gelip lafımızı kesmişti. Numarası kazınmış tabanca. Derek Walden'i öldüren silah...

Denny yerinde dikilir gibi oldu, elini kalçasına götürdü. Mallory tabancasını çekti ve ayağa kalktı. Denny ona bakakalmıştı. Kadın hiç bir hareket yapmadı, fakat sarhoşluğundan da eser kalmamıştı. Yüzü birden gerildi, acı bir ifade aldı.

Mallory dümdüz konuştu:

— Denny, dedi, ellerini önüne getir. Her şey yolunda gidecek, korkma! Şimdi belki beni buraya niçin çağırdığınızı açıklarsınız .. Pis mahlûklar!

Şişman adam tatlı bir sesle:

— Sana yine ne oluyor Allahaşkma. Kadının önünde Walden'den söz etmen beni şaşırttı.

Mallory güldü:

— Tamam Denny. Belki de hayatında hiç bu adı duymamıştır, değil mi Her şey hemen aydınlığa kavuşmalı. Sonuca ulaşabilmek için kafamda bir sürü fikir kol geziyor.

Şişman adam bağırır gibi:

— Sen iyice delirmişsin! dedi.

Mallory silahının ucunu kaldırdı. Duvara yaslandı, eğilip radyoyu kapadı.

— Beni sattın, Denny, dedi. Gözetlemek için çok irisin, belli oluyorsun. Kaç defa seni ayaklarıma dolanırken yakaladım. Nihayet bu akşam ne mal olduğunu açıkça belli ettin. Ben zaten emindim.. Sonra bir de bana kadını kaçırma hikâyesini uydurdun. Yutmadım. Benim gibi bir adamı çocuk masalıyla kandırmak hanginizin aklına geldi? Haydi Denny, açık söyle kimin hesabına çalışıyorsun? Doğruyu söylersen, seni bırakırım. Kimin hesabına? Sutro'nun mu, yoksa benim tanımadığım birinin mi?

Kadın sıçrayarak Mallory'nin üstüne atıldı. Mallory bir itişte sarışmı yere yuvarladı. Kadın yattığı yerden haykırıyordu:

— Gebert onu şişman domuz, gebert onu!.. Ne duruyorsun?

Deny hiç bir hareket yapmadı.

— Kalk ayağa adî mahlûk, dedi Mallory. Burada kimse kimseyi öldürmez. Arkadaşça konuşmaya geldik. Ayağa kalk, böğürmeyi de bırak!..

Kadın yavaş yavaş doğruldu.

Loş odada yüzler iyice seçilmiyordu. Denny sanki gözlerini kapamıştı. Yüzünde taştan oyulmuş gibi bir ifade vardı. Konuşmaya başladı.

— Evet seni sattım, ele verdim Mallory! Birbirinin rujunu çalıp kavga eden kızlara bekçilik etmekten usanmıştım. Bana ne istersen yap, elinde sayılırım.

Olduğu yerden kıpırdamıyordu. Mallory başını sallayarak tekrar etti:

— Denny, kimlerdensin? Kim için çalışıyorsun?

Gözlerini Denny'den ayırmıyordu.

— Ben de bilmiyorum, dedi. Elimde bir telefon numarası var. Bana verilen işleri yaptıktan sonra haber vermek için o numarayı arıyorum. Bana tekrar talimat veriyorlar. Paramı da postayla gönderiyorlar. Hiç birinin suratını görmedim. Kim olduklarını da bilmiyorum.

— Bana yine martaval okuma Denny... Beni burada oyalamak istiyorsun, değil mi?..

Denny yavaşça elini kaldırdı. Oda ansızın sessizleşti. Evin önünde bir araba durmuştu. Motör sesi de yavaş yavaş kayboldu.

Çok kuvvetli kırmızı bir ışık pencereden içeri vurdu. Mallory yere diz çökerek vaziyet aldı.

Denny'nin sesi duyuldu.

— Allahım, polisler geldi!

İçerde pembe bir ışık vardı. Kadın hıçkırdı. Kırmızı ışık bütün gücüyle yüzüne vuruyordu. Mallory başını siperde tutarak dışarı bakmaya çalıştı.

Küçük patikada ayak sesleri duyuldu.

Kalınbir ses:

— Herkes dışarı, eller yukarı! diye bağırdı.

Evin içinde gürültüler oldu. Mallory silahını ateşe hazırladı. Birden odanın lambası yandı. Işık tekrar sönmeden önce polis üniformalı iki kişi belirdi. Birinin elinde mitravyet, diğerinde özel olarak hazırlanmış bir makineli vardı.

Ağır birşey betonun üstüne düştü. Bir adam ışıkta öne eğildi, sonra arkaya doğru düştü. Karnını tutuyordu. Sert viziyeleli bir kasket yerde yuvarlandı.

Mallory âdeta yere yapışırca yattı. Mitravyet kasmaya başlayınca burnunu yere yapıştırdı. Arkasından kızın haykırdığı duydu.

Katil odayı baştan aşağı silahıyla taradı. Etrafa acaip bir koku yayılmıştı. Sanki bütün olanlar sonsuzluk boyu sürmüştü. Mallory'nin bacakları arasına birşey düştü. Gözlerini kapayarak iyice büzüldü. Biraz sonra silah sesleri kesildi. Bir ses bağırdı:

— Tamam oldu mu?

Dışardan kızgın ve sabırsız bir ses cevap verdi:

— Çabuk ol, tüyüyoruz!

Sonra hızla uzaklaşan adımlarla yerde sürüklenerek götürülen bir çuval. Arabanın motörü çalıştı. Biraz sonra da hareket etti. Uzaklaştı.

Mallory ayağa kalktı. Yerden tabancasını aldı, üstünü silkeledi. Sarışın kadın sırtüstü hareketsiz yatıyordu. Gözleri açıktı, dudaklarında garip bir ifade vardı. Hıçkırıyordu. Mallory ona doğru eğildi. Yaralanmamıştı. Biraz ilerde şapkasını buldu, viski şişesi de olduğu yerde duruyordu. Demek ki adam yere doğru değil, daha yukarıya ateş etmişti. Mallory kapıya geldi. Denny dizleri üstünde

duruyordu. Bir elini diğeriyle oğuşturuyordu. Üstü kan içindeydi.

Mallory kapıyı açıp dışarı çıktı. Görünürde kimse yoktu. Bir süre etrafa bakındı. Şakakları zonkluyordu. Yüzü yanar gibiydi. Şişeden biraz viski içti ve eve girdi. Denny ayağa kalkmıştı. Mendilini çıkarmış, kanlı elini sarıyordu. Sarhoş gibi şaşkın bir hali vardı. Titriyordu. Mallory:

— Canın çok mu acıyor? diye sordu.

— Hayır, diye cevap verdi Denny. Yalnız elimden yaralandım.

Elindeki mendili bağlamaya çalışıyordu.

— Sarışın iyice sapıttı, dedi Mallory. Bu gelenler senin arkadaşların. Bunlar da sözüm ona dost... Üçümüzü de temizlemek istediler. Onları şaşırtmakla bizi kurtardın. Bunun için sana borçluyum, Denny. Mitrayetlide de hiç iş yoktu.

Denny:

— Nereye gidiyorsun? diye sordu.

— Bil bakalım.

Denny baktı kaldı.

— Sutro senin adamın, benim işim tamam, bakalım bu bataktan nasıl çıkacağız?..

Mallory tekrar dışarı çıktı. Patikadan yola kadar yürüdü. Acele etmiyordu. Arabasına bindi, ışıklarını yakmadı. Epey ilerledikten sonra farlarını yaktı, otomobilden indi. Derin bir nefes aldı.

YEDİNCİ BÖLÜM

SİYAH üstüne sarı lame desenli perdeler hafif aralıktı İçerde puro ve sigara dumanı hafif bir sis gibi dağılıyordu. Cazın bakır entrümanları ince bir kızılık yayıyordu. Dans pisti altınsarı bir ışık içinde yüzüyordu.

Hafif bir müzik başladı, ışıklar söndü. Çok şık giyinmiş bir metrdotel pantolonunun sırtını okşayarak iki basamak merdiveni çıktı. Adamın gözleri birbirine yakındı, geriye doğru taranmış ince sarı saçları kemikli alnını ortaya çıkarıyordu.

Mallory eliyle işaret etti.

— Bay Donner'i görmek istiyordum, dedi.

Metrdotel küçük bir kürdanla dişlerini karıştırıyordu.

— Zannedersen şimdi biraz meşgul. Adınla lütfen?

— Mallory! Sutro'nun çok yakın bir dostu olduğumu da kendisine söyleyin.

— Elimden geleni yapacağım, siz biraz bekleyin!

İlerdeki tahta panonun üstünde bir sürü düğmeyle bir de telefon vardı. Metrdotel oraya doğru yürüdü. Ahizeyi kulağına dayadı. Bir yandan da anlamsız gözlerle Mallory'yi süzüyordu.

— Ben girişte bekliyorum, dedi Mallory.

Bir iki adım sonra küçük bir koridor vardı, oraya saptı. Erkekler yazan kapıyı itti. Cebinden viski şişesini çıkardı, kalanı yudumladı. Başını iyice geriye atmış, ayaklarını açmış, ayakta duruyordu. Kapıda duran beyaz ceketli zenci yanıma yaklaştı.

— Burada içmek yasaktır, efendim, dedi.

Mallory boş şişeyi çöpe attı, temiz bir havlu aldı, dudaklarını kuruladı, sehpanın üstündeki tabağa birkaç kuruş bıraktı, sonra dışarı çıktı.

Tuvaletleri holden ayıran bir paravan vardı. Kenarda kalan kapıya dayandı, yeleğinin cebinden küçük bir otomatik tabanca çıkardı. Elinde tuttuğu şapkasının altına gizledi.

Bir süre sonra karşı kapıdan uzun boylu, iri yapılı bir adam girdi. Etrafına bakındı Mallory ona doğru yürüdü Metrdotel uzaktan onları gözlüyordu. Adama başıyla işaret etti.

— Bu taraftan gideceğiz...

Sessiz ve loş bir koridordan geçtiler. Oldukça uzundu. Açık bir kapı vardı. İçerde yeşil örtülü birkaç masa duruyor, hiç kimse görünmüyordu. Bir süre sonra sağa saptılar. Bu daha dar bir koridordu. En uçtaki kapının altından ince bir ışık sızıyordu. Adam koridorun ortasında durdu, tatlı bir gülümsemeye selâm verdi, sonra cebinden büyük bir otomatik çıkardı. Silahı Mallory'nin böğrüne dayadı.

— Üstünüzü aramam gerek, buranın usulü budur.

Mallory olduğu yerde durdu ve ellerini kaldırdı. Adam bütün ceplerini aradı, tabancasını aldı, kendi silahını da yerine koydu.

Mallory kollarını indirdi, o sırada şapkası düştü. Çevik bir hareketle eğildi, birden adamın böğrüne tabancasını dayadı. İri yarı adam şaşkın bakışlarla Mallory'yi süzüyordu.

— Mükemmel başardınız, dedi. Ben bu işte yaya kaldım!

Mallory tabancasını yerleştirdi. Sonra adaminkini alıp içini boşalttı, geri verdi.

— Şimdi ateş edemezsin ama, yine de birisinin kafasına indirmeye yarar. Benim önümden yürü! Tabancanın boş olduğunu belli etme, şefinin morali bozulur sonra

Adam dudaklarını yaladı. Mallory iyice üstünü aradı. Başka silahı yoktu. Yürümeye devam ettiler, altından ışık sızan kapıyı açıp girdiler. Adam öndeydi.

Oda oldukça genişti. Duvar yer yer ahşap kaplıydı. Yerde sarı bir Çin halısı vardı. Kapılar kapitone kaplıydı. Dışardan birşey duyulmasın» diye tedbir alınmıştı. Pencere yoktu, altın yaldızlı parmaklıklar pencere vazifesi görüyordu. Tavanda tatlı bir serinlik veren büyük bir vantilatör vardı. İçerdeki dört kişiden hiç biri konuşmuyordu

Mallory girişteki maroken koltuğa oturdu, Ricchio'ya baktı. Mallory'yi Walden'in apartmanından alıp götürmek isteyen genç adam.. Ricchio arkılığı yüksek bir iskemleye bağlanmıştı, elleri de arkaya kıvrılmıştı. Gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi, yüzü kan ve çürük içindeydi. Sarışın Noddy'se bir köşede oturmuş sigarasını içiyordu.

John Sutro kırmızı deri kaplı sallanır koltuğa rahatça oturmuştu, yere bakıyordu. Mallory içeri girince hiç istifini bozmadı.

Dördüncü adam lüks bir masanın ardındaydı.. Saçlarını itinayla arkaya taramıştı. İnce dudakları ve garip bir parıltıyla yanıp sönen bakışlarıyla tehlikeli bir tipi vardı Hiç kaçırmadan Mallory'yi süzüyordu. Sonra arada bir Ricchio'ya bakarak konuşmava başladı:

— Bu enayi kendi kendine uçmak istedi Dersini verdik. Herhalde kızmamışsınızdır, dedi.

Mallory ağzının ucuyla güldü, pek keyifli sayılmazdı.

— Hayır, Donner, dedi. Şimdiye kadar hiç birşeye kızmadım. Peki, öteki de ders istemedi mi? Ona hiç dokunmamışsınız.

— Noddy bizim sözümüzü dinledi.

Donner böyle dedikten sonra önündeki törpüyü aldı, tırnaklarına bir iki sürttü.

— Birbirimize anlatacak pek çok şeyimiz olmalı, dedi. Zaten siz de buraya bunun için geldiniz. Size karşı hiç bir kinim yok, emin olun! Ama burnunuzu her yere sokmanızdan pek hoşlanmadığımı da söylemeliyim.

Mallory gözlerini açtı.

— Sizi dinliyorum, dedi.

Sutro bakışlarını yerden kaldırdı, Donner'in ensesine bakıyordu. O ise hiç oralı olmadan konuşmasına devam etti.

— Walden'in evinde olup bitenden haberim var, Kenmore'daki kapışmayı da öğrendim. Ricchio'nun bu derecede sersemce davranacağını bilseydim, tedbirimi önceden alırdım. Şimdi durumu kurtarmak bana düşüyor. Burada hesabını tamamladıktan sonra Ricchio gidip komsere teslim olacak. Hikâye şu: Herkeste bir dedektif tutma merakı başlayınca, Ricchio da, Walden'e kapılandı. Walden içkisini Ensenada'dan alıyordu ve kendi gidip getiriyordu. Kimsenin yaptığına ettiğine karıştığı yoktu. Ricchio da bundan istifade edip uyuşturucu madde kaçırmayı denedi. Walden onu suçüstü yakaladı. Skandal yaratmak istemiyordu, onun için Ricchio'yu sessizce kapıya koydu. Ricchio ise bu durumdan da yararlanıp Walden'in kariyerini söndürmeyi düşündü. Onun savcı önünde kendini savunamayacağını sanıyordu. Walden'se oyuna gelmedi. Bu sefer Ricchio başka bir yol denedi. Şoförle siz bütün planlarınızı berbat ettiniz. Ricchio da sizi ortadan kaldırmak istedi.

Donner elindeki törpüyü bırakırken gülümsüyordu. Mallory omzunu silkti, kendisini odaya getiren adama baktı. Hemen yakınında duvara dayanmış ayakta duruyordu. Onu gözden kaçırmamaya çalışarak:

—Donner, dedi. Benim seninki gibi bir ekibim yok ama, tek başıma da işin içinden çıkmayı beceriyorum. Sizin anlattığınız mükemmel bir düzmece... Nüfuzlu dostlarımız sayesinde yargıçlara yuttururdunuz. Ama söylediklerinizin hiç biri olaylara uymuyor.

Donner kaşlarını çattı. Sutro oturduğu koltuğu sallıyordu. Yine Mallory konuştu:

— Pekâlâ, bütün bu hikâyede Sutro'nun rolü nerede başlıyor?..

Sutro gözlerini Mallory'ye dikti. Birden hareketsiz kaldı. Eliyle sabırsızlığını belli eden bir hareket yaptı.

Donner hafifçe güldü.

— Walden'in yakın bir arkadaşı ona olup biteni naklediyormuş. Sutro, Ricchio'nun benim için çalıştığını biliyordu. Fakat başsavcı olduğu için Walden'le açık konuşması gerekiyordu.

Mallory sakın bir sesle:

— Hikâyenizin nereden itibaren tutarsız olduğunu biliyor musunuz? dedi. Siz korkuyu unutuyorsunuz... Walden öylesine korkak bir adamdı ki, ben onun yararına çalıştığım zaman bile bana hiç bir noktada yardım etmek istemedi. Fakat bugün öğleden sonra daha korkak biri, ondan korktuğu için evine gidip öldürdü.

Donner öne eğildi, gözlerini kıstı, şaşkın bir hali vardı.

— Walden... öldü mü? dedi.

Kendi kendine söylenir gibiydi.

Mallory başıyla evet dedi.

— Şakağından bir 32'likle kurşunu yediği gibi yere yığılmış. Bir intihar süsü verilmiş... Ama intihar olmadığı çok belli.

Sutro eliyle yüzünü sıvazladı. Noddy iskemlesinde dimdik oturuyordu. Mallory devam etti:

— Meselâ, şöyle düşünelim! Walden de uyuşturucu madde çetesindendi, fakat iş biraz renk vermeye başlayınca çekilmek istedi. İçki gemilerinin kontrolü sıkılaştırmıştı, uyuşturucu madde kaçakçılığı da sağmal ineklikten çıkmıştı: Bu arada Walden de bir kıza âşık oldu, en çok onun için bu kirli işten sıyrılmak istiyordu.

Donner dudaklarını ıslattı, sonra sordu:

— Hangi kirli işten?

Mallory çapkınca göz kırptı.

— Donner, dedi. Sizin gibi feleğin çemberinden geçmiş bir adam benim ne demek istediğimi çok iyi anlar, ama siz anlamamazlığa geliyorsunuz. Öyle olsun! Böyle işlere bulaşacak adamlardan olmadığımıza inandırmak istiyorsunuz herhalde... Neyse... Walden'in ortadan çekilmek istediğini hisseden kötü niyetli delikanlılar rahat durmadılar. Çok içiyordu, kız arkadaşına da fazla güveniyordu. Karşıdakiler kuşu avlamasını iyi bildiler Walden'i istediği gibi bu işten uzaklaştırıverdiler...

Donner ağır ağır başını çevirerek iskemleye bağlı olan adama baktı. Hafif bir sesle:

— Ricchio, dedi.

Sonra ayağa kalktı, masadan dolanarak odanın ortasına doğru yürüdü. Sutro ellerini yüzünden çekti, dudakları titriyordu.

Donner, Ricchio'nun önünde ayakta duruyordu. Kafasını ellerinin arasına alarak hızla duvara çarptı. Ricchio acıyla inledi. Donner sadist bir ifadeyle güldü.

— Hiç düşünmemiştim, dedi... Walden'i öldürmüşsün... Dedektif elinden kaçırdıktan sonra dönüp herifi temizlemişsin. Bundan bize hiç bahsetmemiştin, hayvan!..

Hırsını alamamıştı, dişlerini sıkıyordu. Ricchio ağzını açtı ve kan tükürdü. Ağzından çıkan

Donner'in eline yapışmıştı. İğrenerek elini çekti, cebinden çıkardığı temiz bir mendille sildi.

— Noddy, bana silahını ver, diyerek sarışın adama doğru yürüdü.

Sutro yerinden sıçradı, farkında olmadan ağzını açmıştı. Gözleri anlamsızdı. Köşedeki iri adam tabancasının boş olduğunu unutmuş gibi elini beline götürdü. Noddy, koltuğunun altından bir tabanca çıkararak Donner'e uzattı.

Donner silahı hırsla alarak tekrar Ricchio'nun önüne geldi.

O sırada Mallory'nin sesi duyuldu.

— Walden'i Ricchio öldürmedi, Donner!

Köşedeki iri adam bir adımda Mallory'nin yanına geldi, tabancasının kabzasıyla omzuna şiddetle vurdu. Mallory bir an kolunu hiç hissetmedi. Divanın üstüne yuvarlanırken tabancasını çekti. Adamın ikinci vuruşu boşa gitmişti. Mallory ayaklarını altına topladı, sonra ansızın sıçradı, tabancasını bütün gücüyle iri adamın kafasına indirdi. Adam inleyerek halının üzerine çöktü. Gözleri dönüyordu. Düşerken koltuğun ucuna yapıştı,

Donner'in yüzünde hiç bir anlam yoktu. Elinde silah hareketsiz duruyordu. Üst dudağından ter damlıyordu.

Mallory tekrar etti:

— Waiden'i Ricchio öldürmedi, Donner... Walden numarası kazınmış bir silahla öldürüldü, sonra silah eline tutuşturuldu...

Donner düz bir sesle:

— Peki kim öldürdü, bilmek istiyorum, dedi.

— Tabanca beni önceden tanıdığım bir kadına sürükledi. Helen Dalton, ya da eski adıyla Burnwald. Silah onundu. Onu bir emanetçiye verdiğini söyledi. Tabii inanmadım. Kadın, Sutro'nun yakın arkadaşıydı. Sutro da benim arkadaşımı ziyaretimden hiç memnun olmamıştı. Burnuma tabancasını dayadı. Sizce, Sutro neden sıkılmıştı ve benim bu kadını gidip göreceğimi nereden biliyordu?..

Donner araya girdi:

— Devam et, her şeyi bilmek istiyorum, dedi.

Sakin bir ifadeyle Sutro'ya bakıyordu. Mallory elinde tabancasıyla Donner'e yaklaştı. Kuzu gibi uslu görünüyordu.

— Ben size söyleyeyim, dedi. Walden için çalışmaya başladığım günden beri takip ediliyorum. Peşime zavallı bir garibi takmışlar. Şişman ve anlama yeteneğinden yoksun. Satın almışlar zavallıyı... Elimden geldiği kadar ona kendimi belli ettim. Kuş herife yardım etmekten hoşlanıyordum. Aslında farkında bile değildi ama, ben onu takip ediyordum, oyunu nereye varacak diye bakıyordum. Patronu Sutro'ydu. Waiden'i Sutro elleriyle öldürdü. Fakat çok amatörce bir cinayet! Kendince çok dâhiyane olan buluşu onu ele verdi. Numarası bilinmeyen bir tabanca kullanarak olaya intihar süsü vermek istemiş. Ama herhalde bütün tabancaların içinde de bir numara olduğunu telâştan unutmuş olacak.

Donner tabancasını sarışın adamla Sutro'ya çevirdi. Yerde yatıp kalan iri adam hafifçe

kımıldamıştı.

Mallory bastığı yerin sağlam olup olmadığına baktı.

— Donner, dedi, hepsi bu kadar değil. Sutro, Walden'in çok yakın dostuydu, onun yakınına kadar gelip konuşabiliyordu. Bundan istifade edip tabancayı şakağına dayayıp tetiğe basıverdi. O kadar yüksek binanın en üst katındaki silah sesi hiç bir yerden duyulmaz... Sutro sonra silahını Walden'in eline tutuşturdu. Fırlayıp kaçtı. Fakat çok dikkatsizdi. Aceleden olacak... Walden'in solak olduğunu unutmuştu. Olayı bizim öğrendiğimizi haber alınca hepimizi bir kalemde silmek istedi. Böylece kimse gerçeği söyleyemeyecekti. Fakat seçtiği adamların hiç birinde iş yoktu, çocuktan beter, ellerine sanki hiç silah almamış mübarekler!.. Tabii, bu yüzden de hikâye beklenen sonucu vermedi.

Donner başını salladı Sutro'ya bakıyordu.

— Anlat bakalım John, dedi. Böyle yapmak nerelerden aklına esti?..

Noddy anî bir hareketle masanın yanına geldi, eğildi Cebinden başka bir silah çıkardı, masayı siper olarak ateş etmeye başladı. Kurşun kenarda duran koltuğu sıyıırarak duvara saplandı.

Mallory silahını doğrulttu, masaya doğru iki el ateş etti. Noddy haykırdı, yerinden doğruldu, ateş etmeye devam ediyordu. Donner durduğu yerde sallandı. Arka arkaya iki el ateş etti. Noddy tekrar haykırdı, yanağından oluk gibi kan fişkırıyordu. Donner geriye çekildi, duvara yaslandı. Sutro doğruldu, ellerini karnına koyarak bağırarak istedi. Donner mırıldandı:

— Tamam John, şimdi sıra sende!.. Donner birden şiddetle öksürmeye başladı.

Öne eğildi, silahını bıraktı, iki elini yere dayadı. Durmadan öksürüyordu. Yüzünde hiç renk kalmamıştı. Sutro elleri karnında heykel gibi hareketsizdi. Parmakları kasılmıştı, bakışları boştu. Gözlerinin bir ölününkinden farkı yoktu.

Bir an sonra dizleri büküldü, boylu boyunca yere uzandı.

Donner köşesinde öksürmeye devam ediyordu. Mallory hızla kapıya koştu, açıp dışarıyı dinledi, koridora bir göz attı.

— Ses çıkarmaz duvarlar... Mükemmel!.. Masanın başına döndü, silahını bırakıp telefonu çevirdi. Biraz bekledikten sonra konuştu:

— Komser Cathcart!.. Evet önemli... Çok önemli!

Odaya bir yandan göz gezdirirken bir yandan da eliyle masanın üstünde parmaklarıyla tempo tutuyordu. Karşıdan yeni uykudan uyanmış gibi bir ses cevap verdi.

— Şef, ben Mallory!.. Gayn Donner'in özel bürosundayım. Biraz kargaşalık oldu, ama endişe edilecek birşey yok... Derek Walden'in katilini yuvasında bastırdım... Kim dersiniz? John Sutro... Evet başsavcı... Biraz çabuk olun, buradaki heriflerle kapışmak istemiyorum, anlarsınız ya!..

Telefonu kapadı, tabancasını aldı, Sutro'ya baktı.

— Kalk bakalım aslan yavrusu, dedi. Kalk da bir detektif parçasına işin içinden nasıl çıkılacağını öğret!..

B İ T T İ